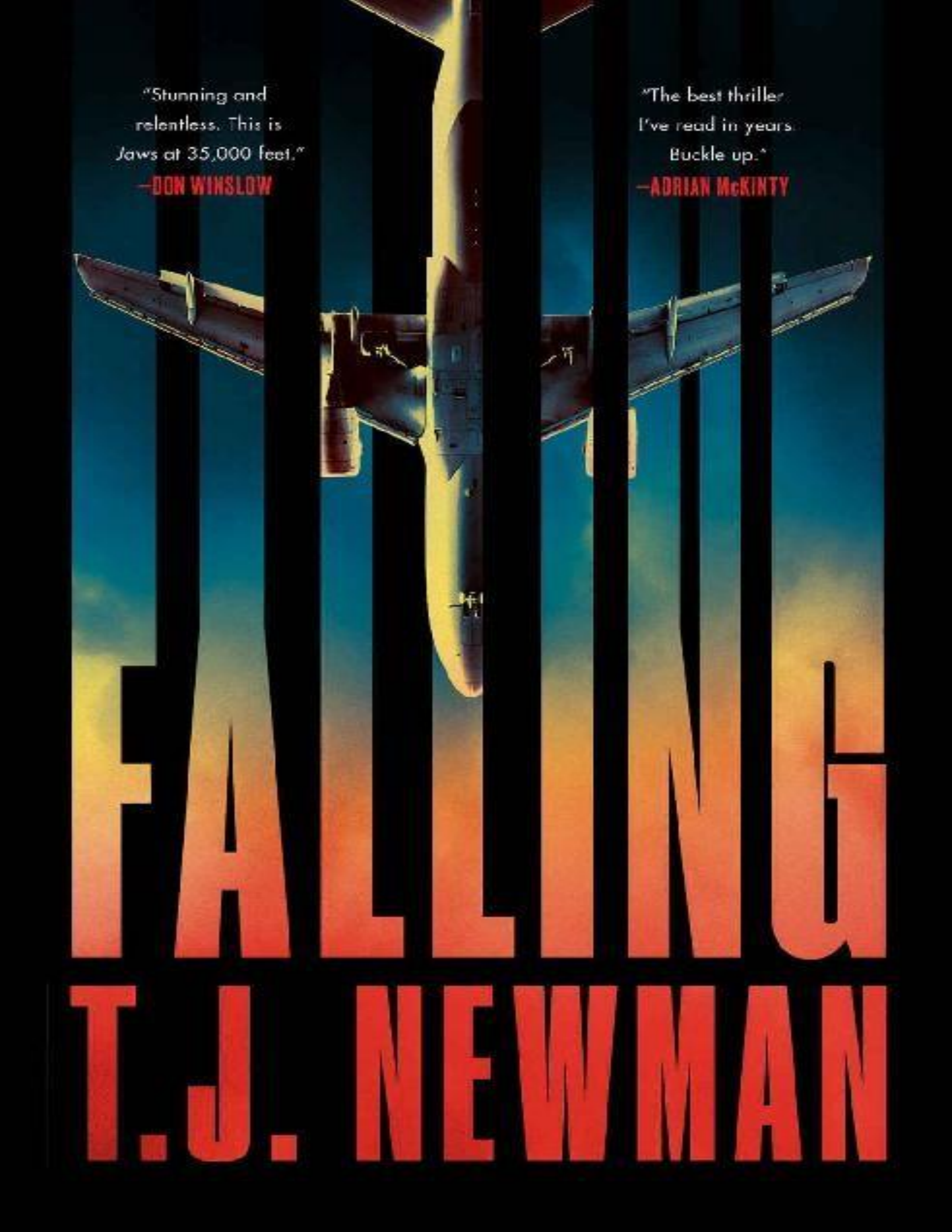

A large commercial airplane is shown from a low angle, appearing to be in a steep climb or falling. The sky is a gradient of orange and blue, suggesting a sunset or sunrise. The airplane's wings and tail are prominent, and the overall mood is dramatic and intense.

"Stunning and
relentless. This is
Jaws at 35,000 feet."

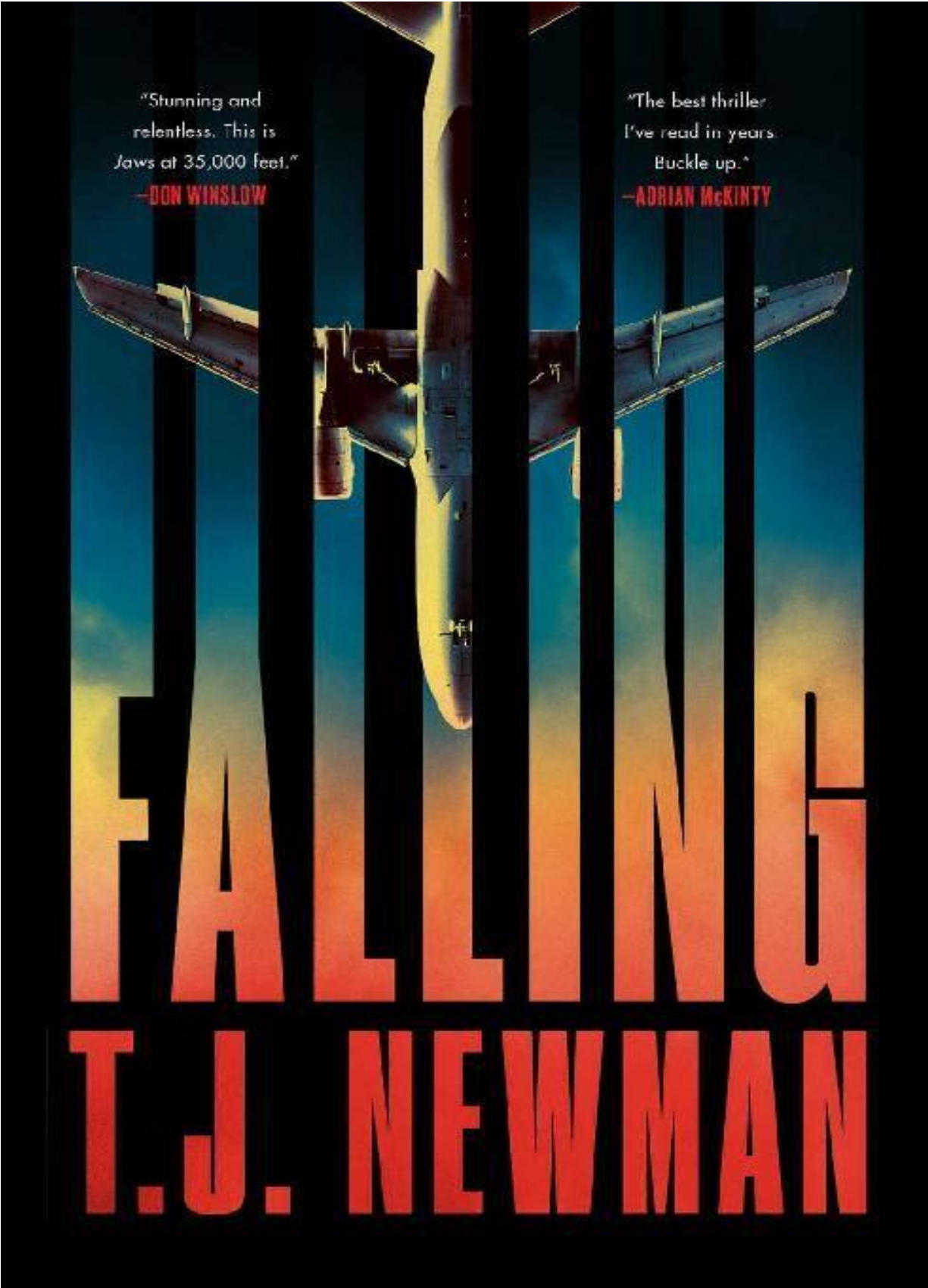
—DON WINSLOW

"The best thriller
I've read in years.
Buckle up."

—ADRIAN MCKINTY

FALLING

T.J. NEWMAN

A commercial airplane is shown from a low angle, appearing to climb steeply into a sky with a vibrant sunset or sunrise. The sun is a bright, glowing orb on the right side, casting a warm orange and yellow light across the sky and the aircraft. The airplane's wings, engines, and tail are visible, silhouetted against the bright light. The overall mood is dramatic and intense.

"Stunning and
relentless. This is
Jaws at 35,000 feet."

—DON WINSLOW

"The best thriller
I've read in years.

Buckle up."

—ADRIAN McKINTY

FALLING

T.J. NEWMAN

"Stunning and
relentless. This is
Jaws at 35,000 feet."

—DON WINSLOW

"The best thriller
I've read in years.
Buckle up."

—ADRIAN MCKINTY

FALLING

T.J. NEWMAN

FALLING

T. J. NEWMAN

SIMON &
SCHUSTER

London • New York • Sydney • Toronto • New Delhi

Pentru Ale mele părinți, Ken și Denise Om nou

Ce are Dumnezeu forjat!

— Numeri 23:23

CÂND PANTOFUL PĂSAT ÎN poala ei piciorul era încă în aceasta.

Ea aruncat aceasta în cel aer cu A țipăt. The însângerată masa spânzurat înSuspensie fără greutate înainte de a fi aspirată din gaura masivă din partea aeronavei. Pe podeaua de lângă scaunul ei, o însoțitoare de bord s-a târât pe culoar strigând ca pasagerii să-și pună măștile de oxigen.

Din spatele avionului, Bill a observat totul.

Pasagerul cu pantof clar nu a putut auzi ce tânărul zbor însoțitor a fost țipând. Ea probabil nu a avut auzit A lucru de cand cel explozie. Riduri subțiri de sânge se prelingeau din ambele urechi.

Explozia aruncase în aer corpul însoțitorului de bord și apoi înapoi jos, a ei cap de creț maro păr lovind cel podea cu A aghesmui. Rămase întinsă nemișcată o secundă înainte ca avionul să se prăbușească abrupt. Alunecare jos cel interval, cel zbor însoțitor apucat la cel metal trepte sub cel pasager scaune. Strângerea pe la unu, a ei arme s-a scuturat la fel de eaa încercat să se ridice împotriva înclinării în jos a avionului. În timp ce ea s-a răsturnat pe partea ei, picioarele ei pluteau și atârnav în aer. Peste tot zburau resturi avionul; hârtie și îmbrăcăminte, un laptop, o cutie de sifon. Pătura unui bebeluș. Era ca interiorul unei tornade.

Factură urmat a ei privirea jos cel avion — și a văzut cer.

Lumina soarelui a strălucit asupra lor dintr-o deschidere largă care fusese supra- ieșirea de urgență din aripă nu acum treizeci de secunde. Celălalt însoțitor de zbor avea doar m-am oprit acolo să adun gunoiul.

Bill îl privise pe însoțitorul de bord mai în vârstă și roșcat zâmbind, luând-o ceașcă goală în mâna ei înmănușată, aruncă-o în punga de plastic — apoi într-una momentul exploziv în care dispăruse. Întregul rând a dispărut. Partea laterală a aeronava dispăruse. Bill și-a lărgit poziția în timp ce avionul a virat de la stânga la dreapta, aparent incapabil să păstreze un drum drept. *Desigur, cârma* , se gândi el. Probabil că toată coada a fost deteriorată.

De deasupra capului însoțitorului de bord brunete se auzi o crăpătură cât mai multe pubele de deasupra capului s-au deschis. Bagajele s-au prăbușit, s-au aruncat violent în jurul cabină. O valiză mare, roz, cu roți, împușcat înainte, aspirată spre deschidere. Aceasta lovit cel latură de cel fuzelaj la fel de aceasta a mers afară, A bucată mare de celpielea aeronavei s-a smuls cu ea. Rame expuse și stringere create a zăbrele de uman Inginerie împotriva cel cerurile. Dincolo cel biciuire

fire şuierat portocale și galben scânteii, nori punctat cel vedere. Factură miji la soare.

Avionul s-a nivelat suficient pentru ca însoțitorul de bord de pe podea să poată ajunge în genunchi. Bill a privit-o luptându-se împotriva unui corp care nu ar fi vrut coopera. A reușit să-și tragă piciorul înainte doar pentru a-și găsi femurul ieșind din coapsă. Ea clipi la rana sângeroasă de câteva ori și apoi a continuat să se târască.

„Măști!” țipă ea, târându-se pe culoar, spre spatele avionul, cu vocea ei abia auzită deasupra vuietului asurzitor al vântului. Ea se uită la un bărbat care apuca măștile de oxigen. A prins unul și s-a dus să-l pună peste față, dar o rafală i-a smuls din degete, plastic și bretele elastice care se zvâlnesc.

Ceața cenușie a sufocat cabina într-o ceață învolburată de moloz și haos. A sticla de apă din metal a zburat prin aer, lovindu-se în târâș zbor chipul însoțitorului. Sângele a început a turna de la ea nas.

„El este fost lovitură! Ale mele soț! Ajutor!”

Factură privit la cel femeie lovind a ei pumnii împotriva a ei a sotului trunchi fără viață. Două cercuri mici în frunte îi curgeau roșii peste ochi și pe obrajii lui. Însoțitorul de bord și-a îndepărtat buclele de pe față în timp ce se ridica pe cotiere pentru o privire mai atentă.

ei nu au fost gloanțe. Erau nituri din avionul.

The avion vibrat violent și cel podea a început la cataramă. Factură ar puteasimți totul mișcându-se sub el. Se întrebă dacă corpul aeronavei ar fi tine. Se întrebă cât timp aveau la dispoziție.

Însoțitoarea de zbor a continuat, punându-și mâna într-un loc întunecat de pe covor în același moment Bill simți mirosul de urină. Însoțitorul de bord ridică privirea spre bărbatul de pe culoarul. S-a uitat în stare de șoc baltă răspândindu-se la picioarele lui.

„Gheață”, gemu cineva.

Însoțitorul de bord se întoarse. Bill îl urmărea pe pasagerul de cealaltă parte a culoarului întinde mâinile către tânără, întinzându-i un cărnos bucată mare de ceva. The zbor însoțitor dat înapoi. In cautarea sus, cel a pasagerului bărbia și gâtul erau vopsite purpurie.

„Gheață”, repetă ea, un val de sânge țâșnindu-i din gură. Era limba ei.

Bill aruncă o privire peste umăr către peretele din spate, privind cordonul interfon thrash în cel vânt la fel de cel zbor însoțitor târât spre aceasta. El

privit la cel alte latură de cel galeră. The al treilea zbor însoțitor culca mototolită pe podea, o cutie de suc răsturnată lângă ea. Bill îl întoarse pe al lui îndreaptă-te într-o parte, uitându-te cum se amestecă bucățile de portocale cu balta de roșu în jurul corpul ei.

Bruneta s-a târât în cele din urmă până la capătul culoarului, pachete de zahăr și mini smântână zdrobindu-și uniforma. Ea a întins o mână înainte, dar l-a smuls înapoi.

O pereche de pantofi rochii negri i-au blocat calea.

Însoțitorul de bord ridică privirea. Întins la picioarele lui Bill, rupt și însângerat, falca ei rămase deschisă, dar nu au venit cuvinte. Cravata lui Bill flutura în vânt. The sunet de cel motoare a tipat la lor ambii, dispus ceva, orice, a se intampla.

„Dar... dacă ești...” se bâlbâi însoțitorul de bord, uitându-se la Bill, trădare scrisă pe chipul ei. — Cine deține controlul avionului, căpitane Hoffman?”

Bill inspiră brusc de parcă ar fi vrut să vorbească, dar nu a putut. El privit jos cel avion la cel închis cabina de pilotaj ușă. *Trebuia să fie de cealaltă parte.*

Bill a sărit peste însoțitoarea de bord, sprintând pe culoar către fata aeronavei. A alergat cât a putut de repede, dar ușa părea să se miște mai departe departe cel Mai repede el a fugit. Toate în jurul l, oameni strigă afară, cerșind el să se oprească și să-i ajute. A continuat să alerge. Ușa continua să se miște mai departe și mai departe. El închise ochii.

A lui corp trântit în cel ușă fără avertizare, a lui craniu lovire împotriva suprafeței impenetrabile. Mâinile îi legănau capul în timp ce se împiedica înapoi. Woozy, a încercat să se gândească cum ar putea să spargă sigilatul cockpit, dar nu mi-a venit în minte nici o idee. A bătut în ușă până când pumnii i s-au amorțit.

Hiperventilant, s-a dat înapoi pentru a lovi cu piciorul în el când a auzit un clic. Ușa s-a descuiat și s-a deschis. Bill se repezi înăuntru.

Butoanele luminează intermitent avertismente roșii și chihlimbari pe aproape fiecare suprafață din cabina de pilotaj. O alarmă puternică și neîncetată țipă, zgomotul strident crescând înăuntru cel minuscul spațiu. El sat jos în scaunul lui pe stanga, a căpitanului scaun.

Se strădui să se concentreze pe ecranul din fața lui ca pe cel al avionului lovire aruncat cel numere despre. roșu urmat -l pretutindeni el privit. Fiecare buton, fiecare buton, fiecare afișaj țipa la el.

Prin cel fereastră, cel apropiindu-se sol se profila mai aproape și mai aproape.

Treci la treabă, își ordonă Bill.

Mâinile i s-au întins în fața lui.

Înghețat.

La naiba, tu esti cel căpitan. Tu nevoie la face A decizie. Tu esti ramane fara timp.

Alarmerle au devenit mai puternice. O voce robotică i-a poruncit în mod repetat trage.

„Ce zici de împingerea asimetrică?”

Bill întoarse capul. De pe scaunul copilotului, fiul său de zece ani, Scott, ridicat din umeri. Purta pijama cu sistemul solar. Picioarele lui nu s-au atins pamantului.

"Tu ar putea da acea A încerca," cel băiat adăugat.

Bill se uită înapoi la mâinile lui. Degetele lui au refuzat să se miște. Ei doar spânzurat în aer.

"Bine atunci. Fă-o pe calea grea. Scufundați-vă și folosiți viteza pentru a păstra o dreaptă linia."

Se întoarse din nou pentru a-și vedea soția acum întinsă pe scaun. Brațele încrucișate, ea îi aruncă acel zâmbet. Cel pe care l-a folosit când amândoi știau că este dreapta. Doamne, era superbă.

Transpirația i se scurgea pe gât în timp ce se străduia să se miște și să ia măsuri. Dar el a ramas paralizat în frică. Îngrozit el ar face cel gresit apel.

Carrie și-a băgat părul după o ureche în timp ce se aplecă, punând o mână pe genunchiul soțului ei.

"Factură. este timp."

• • •

Gâfâi după aer în timp ce corpul i se ridică. Lumina lunii se revărsa prin sparge în cel perdele la dâră peste cel meniu mare pat. El scanat celloc pentru avertismentele intermitente. A ascultat alarmerle, dar a auzit doar a vecini caine care latra afara.

Bill și-a lăsat capul în mâini cu o expirație.

"Același?" întrebă Carrie de cealaltă parte a patului. El a dat din cap în întuneric.

CAPITOL UNU

DĂRÂND PLUMEI O SCURĂTURĂ, Carrie a netezit cutele cu ea mână. Un miros de iarbă proaspăt tăiată îi atrase privirea către fereastra deschisă. The vecinul de peste drum și-a șters fața cu fundul cămășii înainte de a închide coșul de gunoi plin cu tăieturi de gazon cu un zgomot. Trăgând-o în curtea din spate, a făcut cu mâna unei mașini care trecea, muzica tare dispărând caaceasta condus pe. In spate ea, în Baia, dusul inchide-o.

Carrie a părăsit camera.

„Mamă, pot să ies afară?”

Scott stătea în picioare la cel fund de cel scari deținere A la distanta Control mașină.„Unde e ta-" Carrie a spus, realizarea a ei cale jos.

Copilul s-a târât în cameră, suflând zmeură umedă în timp ce mergea. Ajunsă la picioarele fratelui ei, Elise s-a apucat de pantalonii lui și s-a trase ridică, trupul ei smucind subtil în timp ce încerca să-și găsească echilibrul.

"Bine, făcut tu aduce ta bucate la cel chiuvetă?" "Da."

„Atunci poți, dar numai pentru zece minute. Întoarce-te înaintea tatălui tău pleacă, bine?”

The băiat dădu din cap și a fugit pentru cel ușă.

— Nu, strigă Carrie după el, punând-o pe Elise pe sold. „Pantofi.”

Copilul „hoops” la zece ani după primul copil a fost copleșitor la început. Dar pe măsură ce familia din trei a învățat cum să aibă patru ani, Bill și Carrie și-a dat seama că diferența de vârstă însemna că fratele mai mare putea face lucruri mici precum urmărește-bebelul-în timp ce-mă-îmbrăc-și-fac-patul. Lucruri a devenit mai manevrabil după aceea.

Carrie ștergea rămășițele de cartofi dulci și avocado de pe susscaun când a auzit ușa de la intrare deschizându-se.

„Mama?” strigă Scott, cu o alarmă în ton.

Grăbindu-se după colț, îl găsi pe Scott uitându-se la un bărbat pe care ea nu știa. Străinul de pe veranda din față purta o privire surprinsă, mâna lui încremenit în drum spre soneria.

"Bună," Carrie a spus, schimbare cel bebelus la a ei alte șold la fel de ea mutat lase plasează subtil între fiul ei și bărbat. "Vă pot ajuta?"

"Sunt cu CalCom," cel om a spus. "Tu numit despre ta Internet?"

"Oh!" exclamă ea, deschizând ușa mai larg. „Desigur, intră.” Carrie se înfioră la reacția ei inițială, sperând că bărbatul nu observase. „Îmi pare rău. Nu am primit niciodată un reparator la timp, darămite devreme. Scott!” a strigat ea, a ei fiul pivotând la capăt de condusul. "Zece minute."

Dând din cap, cel băiat a fugit oprit.

"Sunt Carrie," ea a spus, închidere cel ușă.

Tehnicianul și-a așezat geanta cu echipament în hol și Carrie l-am privit intrând în sufragerie. Tavane înalte și o scară către al doilea podea. Gustos mobila și proaspăt flori pe cel cafea masa. Pe celmanta, fotografii de familie de-a lungul anilor, cele mai recente facute pe plaja la apus de soare. Scott era un mini-eu al lui Carrie, același păr brun-ciocolat suflând în briza mării, ochii lor verzi mijeau cu zâmbete largi. Factură, cu aproape un picior mai înalt decât Carrie, ținea în brațe o Elise, nou-născută de atunci, ea crin-alb bebelus piele A contrast la a lui de sud California bronzat. The reparatorul s-a întors cu un mic zâmbet.

— Sam, spuse el.

— Sam, spuse ea, întorcându-i zâmbetul. „Pot să-ți aduc ceva de băut înainte de a începe? Eram pe punctul de a-mi pregăti o ceașcă de ceai.”

"Ceai ar fi Grozav, de fapt. Mulțumiri."

L-a condus în cealaltă cameră, cu lumină naturală strălucitoare umplând bucătăria care se deschidea în camera de familie punctată cu jucării.

„Mulțumesc că ai venit într-o sâmbătă.” Carrie a așezat copilul înapoi în sus scaun. Lovindu-și pumnii pe masă, Elise chicoti rar rânjet cu dinți. „Aceasta a fost singura întâlnire pe care am putut-o obține timp de săptămâni.”

„Da, suntem frumos ocupat. Cum lung are ta Internet fost afară?”

"Zi înainte de ieri?" ea a spus, umplere A ceai fierbător cu apă. "Engleză mic dejun sau verde?"

„Mic dejun englezesc, mulțumesc.”

— Este normal, a întrebat Carrie, urmărind lumina pilot a sobei aprinzându-se la a în plină flacără, „ca casa noastră să fie singura care are probleme? am întrebat câteva vecinii care au și CalCom și al lor e bine.”

Sam ridicat din umeri. „Asta e normal. Ar putea fi ta router, pot fi cel cablare.

Voi efectua diagnostice.”

Din camera din față, pași grei coborau scările. Carrie cunoștea bine următoarele sunete: o valiză și o geantă de mesagerie ușă, urmată de pantofi cu talpă tare care traversau intrarea. Într-o mână de cu pași pași, era în bucătărie, pantofi rochii negri lustruiți, călcați crocant pantaloni, costum palton, și cravată. Aripa de mai sus a lui sanului buzunar afișat cel De coastă Căile aeriene însemne, FACTURĂ HOFFMAN gravate cu îndrăzneală de mai jos. Apotrivire pereche împodobită cel față de cel tuns cu aur pălărie el așezat blând petejgheaua. Intrarea lui a fost ciudat de dramatică și Carrie a observat cât de mult de un contrast aura lui de autoritate a făcut față de restul casei. Ea n-ar fi făcut-o niciodată a observat-o înainte; nu era ca și cum ar fi venit la cină în uniformă. Si a fost probabil numai pentru că mai era o persoană în cameră, un bărbat care nu-l cunoșteau, nu-și cunoșteau familia. Dar din orice motiv, astăzi, era evident.

Bill și-a băgat mâinile în buzunare făcând un semn politic din cap către tehnician înainte de a-și concentra atenția asupra Carrie.

Buzele strânse, brațele încrucișate, se uită

înapoi. „Sam, te superi...”

„Da, mă voi, uh, să mă instalez”, i-a spus Sam lui Carrie, lăsând cuplul în pace. The ceas pe cel perete bifat cel secunde. Bebelus Elise lovit A Bale-

acoperit inelul de dentiție pe tavă înainte ca acesta să-i alunece din degete, căzând la podea. Bill a traversat bucătăria și a luat-o, clătind-o chiuveta și uscându-l cu un prosop înainte de a-l returna la fiica lui mâini dornice. În spatele lui Carrie, ceainicul a început un fluier moale.

"Bolnav FaceTime când eu obține la cel hotel la auzi Cum cel joc-""Nou York, dreapta?" Carrie a tăia el off.

Factură dădu din cap. "Nou York astă seară, Portland tom—"

„E o petrecere de pizza după meci. Cu timpul de trei ore diferență, vei adormi înainte să ajungem acasă.”

"Bine. Apoi primul lucru-"

„Ne întâlnim mâine dimineață cu sora mea și cu copiii.” spuse ea și ridică din umeri. „Deci, vom vedea.”

Bill se îndreptă cu o inspirație adâncă, cele patru dungi aurii de pe epoleți ridicându-se cu umerii. „Știi că a trebuit să spun da. Dacă ar fi fost cineva altfel întrebând că nu aș fi făcut-o.”

Carrie se uită fix în podea. Fierbătorul a început să țipă și ea a oprit arzător. Zgomotul s-a înmuiat treptat până când a fost doar ceasul care făcea zgomot din nou.

Bill se uită la ceas, înjurând pe sub răsuflare. Dând un sărut în vârf de capul fiicei sale, el a spus: „Voi fi târziu.”

„Ai făcut nu fost târziu,” Carrie răspuns.

El a pune pe a lui pălărie. "Bolnav apel după eu Verifica în. Unde e Scott?"

"In afara. Joc. El este venire înapoi orice minut la Spune La revedere."

Era un test și știa că Bill știa asta. Carrie se uită la el dinspre cealaltă parte a liniei nerostite pe care o trasase. Se uită la ceas.

"Bine vorbi înainte de eu lua oprit," Factură a spus, plecând cel cameră. Carrie îl privi plecând.

Ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis câteva clipe mai târziu și s-a instalat liniște peste casa. Trecând spre chiuveță, Carrie se uită la frunzele stejarului copacul din curtea din spate flutură în briză. La distanță, mașina lui Bill a pornit și condus oprit.

În spate a ei, A gât degajat. Ștergerea a ei față în grabă, ea întors.

„Îmi pare rău despre acea,” ea a spus la Sam cu un jenat ochi rostogolire. "Oricum. Tu a spus Engleză mic dejun." Rupere deschis cel ceai sac, ea a scăpat-o într-o cană. Din fierbător se ridicau aburi în timp ce turna apa fierbinte. „Ai nevoie de lapte sau zahăr?"

Când el nu a făcut-o răspuns, ea privit înapoi.

Părea surprins de reacția ei. Probabil și-o imaginase ar țipa. Poate scăpa ceașca. Începe să plângi, cine știe. *Un* fel de drama la care se aștepta cu siguranță. Când o femeie, acasă, în propria ei bucătărie, se întoarce să găsească un bărbat pe care îl cunoaște de câteva minute, arătând a pistol la a ei, A mare reacție ar pare natural. Carrie a avut simțit ochii ei largi în mod reflex, ca a ei creier Necesari la lua în Mai mult de cel scenă la a confirmă asta se întâmpla de fapt.

El îngustat a lui ochi, la fel de dacă la Spune, *Într-adevăr?*

Bătăile inimii lui Carrie îi bătea în urechi în timp ce o amortăală rece se prelingea în jos de la vârful coloanei vertebrale până la spatele genunchilor. Întregul ei trup, întreaga ei existență, simțită redusă la nimic altceva decât o senzație de bâzâit.

Dar asta trebuia să știe ea. Ea a ignorat pistolul și s-a concentrat asupra lui în schimb, și nu i-a dat nimic.

Încrețindu-se și răcnind, bebe Elise și-a aruncat inelul de dentiție înapoi la podea cu A scârțâit. Sam a luat A Etapa spre cel bebelus. Carrie simțit a ei nămile

flare Involuntar.

„Sam,” Carrie a spus calm, încet. „Eu nu știu ce tu vrei. Dar estea ta. Orice. eu voi do orice. Doar te rog” – ea voce crăpat

-"Vă rog nu rănit Ale mele copii."

The față ușă deschis și închis cu A trânti. Panică confiscat a ei gâtiar Carrie trase răsuflarea să țipe. Sam a armat arma.

„Mamă, făcut Tata părăsi?" Scott numit din cel alte cameră. "A lui ale mașinii nuaici, pot să continui să joc?"

"Spune -l la vino în Aici," Sam a spus. Carrie și-a mușcat buza de jos.

„Mama?" repetă Scott cu nerăbdare copilărească.

"În Aici," Carrie a spus, și închis a ei ochi. „Vino Aici real rapid, Scott."

„Mamă, pot să stau afară? Ai spus că aș putea pleca... Scott a înghețat când el a văzut pistolul. S-a uitat la mama lui și înapoi la armă și înapoi la a lui mama.

— Scott, spuse Carrie și îi făcu semn. Băiatul nu și-a luat niciodată ochii a scos arma de foc în timp ce el a traversat bucătăria spre ea, unde ea în mod deliberat ascuns el în spatele ei.

— Copiii tăi s-ar putea să fie bine, spuse Sam. „Sau poate nu. Dar asta e nu depinde de mine."

Poartă nările aprins din nou. "OMS este aceasta sus la?" Sam a zâmbit.

• • •

Bill simțea că oamenii îl priveau.

Aceasta a fost cel uniformă. Aceasta a avut acea efect. El stătea în picioare A mic mai înalt.

Bill era mulți lucruri dar cel consensul părea să fie că el era primuși în primul rand *frumos* . Profesori și antrenori în creștere, fete cu care s-a întâlnit, ale lui părinții prietenilor. Toată lumea îl cunoștea pe Bill drept tipul drăguț. Nu că i-ar fi deranjat. Era *drăguț* . Dar când și-a pus uniformă, ceva s-a schimbat. *Grozav* nu era descrierea implicită. Inca a făcut lista. Dar nu a fost singurul cuvânt despre el.

Capetele pasagerilor au apărut în timp ce el a ocolit linia fără sfârșit pentru securitate la Aeroportul Internațional Los Angeles, dar a luat doar o privire la asta pălărie și cravată la dizolva indignare în curiozitate. oameni nu a făcut-o rochie ca

acea mai mult. Aceasta ascultat înapoi la A timp când aer voiaj a fost A rar privilegiu, un eveniment major. Neschimbată intenționat, uniforma a păstrat un anumitmistică învechită vie. A stârnit respect. Încredere. A proclamat un sentiment datorie.

Factură abordat cel singuratic TSA agent așezat la A mic podium a stabilit discret de partea securității pasagerilor. Scanarea codului de bare pe spatele ecusonului său, aparatul a sunat și computerul a început să lucreze.

— Bună dimineața, spuse Bill, întinzându-i femeii pașaportul.

"Este încă dimineață?" ea a spus, studiu cel informație tipărite Următorul la a lui imagine. Comparând-o cu informațiile de pe insigna lui, ea a scos pașaportul sub o lumină albastră, holograme și imprimare ascunsă care apar în documentul spațiu liber. Ridicând privirea, ea a verificat că fața din fața ei se potrivea cel de pe legitimații.

„Eu ghici este nu tehnic dimineață," Factură a spus. "Doar dimineață pentru pe mine." "Bine, este Ale mele Vineri. Asa de cel zi are nevoie la grabă sus."

Fotografia și informațiile insignei lui Bill au apărut pe ecranul computerului. După ce a verificat de trei ori toate cele trei forme de identificare, ea i-a înmănat înapoi pașaport.

"Sigur zbor, Domnul. Hoffman."

Părăsind punctul de control de securitate al echipajului, a trecut pe lângă pasageri trăgându-și pantofii înapoi și returnând lichidele și laptopurile la căsuța lor... pe saci. În ultima sa călătorie, Bill a zburat cu o însoțitoare de bord care a refuzat retrage pur și simplu deoarece ea nu a făcut-o vrei la da sus a ei echipajul Securitate clearance-ul. A întors nasul la gândul că trebuie să călătorească ca un muritor de rând; așteptare la coadă, restricții de lichide, limitate la două bagaje de mână— care ar fi căutat de fiecare dată, nu doar ocazional la întâmplare. Privind un bărbat în șosete bătut în jos, Bill a trebuit să recunoască că avea opunct.

Pretinzând intimitate la o poartă neocupată, Bill a sunat acasă, așa cum i-a promis. Privind un camion de catering afară, pe asfaltul de jos, evitându-mă în timp ce rampele în veste de neon încărcău și descărcău saci din magazia, a ascultat iar și iar sunetul celui alt capăt al liniei. Un avion rulat afară la pistă și în depărtare, altul a decolat.

El și Carrie nu s-au certat des. De aceea, când au făcut-o au fost atât de răi la asta. Avea tot dreptul să fie supărată. Azi a fost Scott's Little Deschiderea sezonului ligii și Bill îi promisese că va fi acolo. El făcut sigur el nu a făcut-o avea A excursie pe a lui linia pentru cel zi de cel joc și cel

doua zile inainte si dupa. Dar când pilotul șef vă sună pentru a vă cere să zbori a călătoria ca o favoare personală, nu spui nu. Nu poți spune nu. Bill a fost al treilea cel mai înalt pilot care zboară. Când era angajat nou, nimeni nu era sigur că companie a fost chiar mergând la face aceasta. Lansare companii aeriene aproape nu do. Dar a stins-o totuși. Și acum, aproape douăzeci și cinci de ani mai târziu, Compania aeriană a avut un succes total atât pentru pasageri, cât și pentru acționari. De coastă era copilul lui. Deci, când șeful tău spune că operația are nevoie de tine? Tu spui da. Nu, nici măcar nu este o opțiune.

Îi spusese la fel de multe lui Carrie. Dar el nu i-a spus că jocul lui Scott nu-i trecuse prin minte când O'Malley l-a întrebat dacă este disponibil. Sau asta chiar dacă ar fi avut, asta nu ar fi făcut o diferență.

Telefonul a sunat și a sunat înainte, în cele din urmă, „Bună! Ai ajuns la Carrie. eu nu pot vino...” Final cel apel, el a văzut A familie fotografie apărea pe cel ale telefonului ecranul de pornire înainte de a-l pune în buzunar.

Văzându-i reflexia pe fereastră, Bill îi privi pe a lui păr întunecat, plin. Un cenușiu trădător îi săra tâmplele. Ochii lui, un vibrant, adâncalbastru.

• • •

Bill a plesnit cu clopoțelul în mijlocul măsuței de cafea. "Ochi. Ochii mei."

"Răspuns final? Asta e pentru victorie."

"Ea a spus ei sunt ca noapte înot. Când tu nu pot vedea cel fund. Dar este captivant. Asa de, da. Ale mele ochi."

Final Răspuns. "Poartă maxilar scăzut."

Bill se aplecă înainte. Simțea berea din propria respirație. „Eu Te-am auzit când i-ai spus asta unui prieten la telefon. Nu ti-am spus niciodata, deși. iubesc tu asa mult, iubito.” El sufla Carrie un sarut.

The neveste aclamat, cel sotii cu nervuri.

— În regulă, Carrie, a spus gazda petrecerii. "'Ochii lui.' A fost al tău răspunde pentru care este partea ta preferată la soțul tău?"

Obrajii ei au devenit roz. Cu un chicotit, ridică o bucată de hârtie, ea răspunsul mâzgălit: fundul lui.

The cameră a erupt. Factură a răs cel mai greu de toate.

• • •

Și-a ajustat cravata. *Sunt un om bun*, își aminti el fără să se clatine. Minte îi fulgeră la imaginea expresiei de dezamăgire a lui Carrie a ieșit din bucatărie. Clipi, aruncând privirea în altă parte pentru a urma un avion ca acesta a luat oprit.

CAPITOL DOUĂ

Coborând scările PUNTULUI DE JET pe asfalt, Bill miji sub încercarea mâinii lui de a apăra soarele. Frunze de toamnă și dimineți geroase acoperit cel mai de cel țară, dar în Los Angeles fără sfârșit vară a domnit.

The mers pe jos în jurul: cel standard aeronave inspecție Terminat înainte de fiecare zbor. Priviți aeronava în sus și în jos, verificați dacă există nereguli, semne vizibile de o structură compromisă sau orice alte probleme mecanice. Pentru majoritatea piloților, aceasta a fost doar o altă FAA regulament. La Factură, aceasta a fost biserică. Plasarea A mână pe capacul motorului, a închis ochii. Degetele întinzându-se încet inspiră și expiră, metalul și carnea se îmbină, ambele calde la atingere.

. . .

Avea să împlinească optsprezece ani luna viitoare, dar în ziua aceea la școala de zbor, Bill știa el ar fi întâlnit un rit mai important de trecere.

„Acum, când înregistrăm un plan de zbor, știi de ce scriem „suflete”. bord' în schimb de 'oameni pe bord'?” a lui instructor a avut a întrebat.

Bill clătină din cap.

„O spunem așa, astfel încât dacă ne prăbușim”, a explicat el, „ei să știe exact Cum mulți corpuri ei sunt în cautarea pentru. Evită cel confuzie de diferite titluri precum pasageri, echipaj, sugari. Câte cadavre, fiule. Asta e tot ce trebuie să știe. Oh!” El pocni din degete. "Si cateodata purtăm cadavre în magazia, așa că trebuie să știe să nu numere lor. Asa ca acum, după ce te înregistrezi în suflete...”

Bill nu a putut dormi în noaptea aceea. Întins pe spate, privind ventilatorul de tavan învârtindu-se, l-a ascultat pe fratele său mai mic sforăind încet din cealaltă parte a camerei. Perdelele de culoare crem și o briză caldă de vară din Illinois flirtau prin ele cel deschis fereastra, facerea undulat umbrele dansează pe peretele.

Cu întunericul încă pictând camera, el s-a îmbrăcat și a strecurat afară casă, mergând cu bicicleta de-a lungul lanurilor de porumb până la micul aerodrom al orașului. Două avioane stăteau pe asfalt; turnul de control al traficului aerian, gol și liniștit, se profila în depărtare. Avioanele erau mici pistoane cu un singur motor tipuri de avioane în care învăța. Tipurile de avioane pe care le-ar depăși, schimbându-le cu motoare mai mari, încărcături mai mari, avioane mai grele. Factură rezemat de gard mult timp privindu-i în jos.

Sau l-au mărit? Pe măsură ce stelele s-au stins și zorile au început să se stingă cu roz și portocale dungi, ea simțit la fel de desi chestionare a avut întors.

Ar putea el urs cel povară de datorie? Ar putea el fi cel om cel loc de munca a cerut?

• • •

Totul arăta bine. Banda de rulare a anvelopei proaspătă, viteze grase, senzori corespunzători poziționat, fără fracturi, fără fisuri. Prinderea unei mișcări din afară colțul ochiului, Bill a făcut câțiva pași de sub avion. Sus în cockpit, copilotul său, Ben Miro, se aplecă înainte cu un semn, lăsându-l pe Bill știi că a sosit. Bill își lăsă zâmbetul când tânărul îl ținea pe al lui Șapcă de minge de la Yankees până la fereastră. Bill clătină din cap cu o față de dezgust. Ben ținut pe rânjind, fulgerător cel căpitan mijlocul lui deget.

Mers pe jos în jurul efectuat, Factură urcat cel scari sus la cel avion pod cu o privire înapoi la avionul lui. Coada Airbus A320, purtând cu mândrie logo-ul Coastal Airways în roșu-alb, l-a umplut de mândrie – și apoi el își aminti Carrie. Introducând codul de securitate al ușii, îl verifică pe al lui telefon.

Fără texte pierdute. Fără apeluri pierdute.

Ochii i s-au adaptat la lumina fluorescentă când ușa se închise în urma lui. Impiccându-se peste geanta unui pasager, Bill și-a cerut scuze cu un chicotit surprins în timp ce bărbatul se încruntă la el – ceea ce era impresionant, având în vedere pilotul însuși avea șase picioare și patru. Privind uniformă în sus și în jos ca șicăpitanul a pășit în jurul lui, bărbatul i-a întors un rânjel slab.

The linia de pasagerii șerpuit jos cel avion pod pe cel avion și Factură cu fusta prin cel valize și cărucioare cu un primitoare zâmbet. La ultimul el călcat pe bord cu A privire spre cel înapoi de cel avionul prin iluminatul de atmosferă roz și violet, emblematic al companiei aeriene la modă atmosfera de club de noapte.

„Bănuiesc că ne îmbarcăm”, i-a spus el însoțitorului de bord care stătea lângă ea vârfurile picioarelor pentru a ajunge la unul dintre transportatorii din bucătăria ei. Jo se întoarse, cu ochii ei luminându-se de surpriză în timp ce Bill se aplecă să o îmbrățișeze pe miniona de vârstă mijlocie femeie. Coloanele ei negre pufoase îi gâdilau obrazul ca un parfum familiar de vanilie s-a ridicat din pielea ei maro închis.

• • •

„Este parfumul meu semnătură”, a spus Jo. „La fel ca și mama mea și mama ei înainte de asta. Vezi, când o fată Watkins împlinește treisprezece ani, toate femeile din familia se adună pentru a o sărbători. Nu sunt permise bărbați, doar doamnele. Stăm înăuntru cel bucătărie. Noi vorbi, noi bucătar, noi doar... simt cel generații de Femeie.”

Era muzică, felul în care vorbea. Bill era încântat de fiecare trăsătură vocală, agățată de cadența deluroasă și accentuarea cuvintelor imprevizibile. Întotdeauna a întrebat despre copilăria ei pentru că îi plăcea să audă cum se estompează Accentul din estul Texasului devine mai puternic, ca întotdeauna, când vorbea despre ea trecut. Bill și-a terminat berea, arătându-i barmanului că ar dori alta rundă.

„Nu voi uita niciodată că Great-Grammy mi-a scos sticla Dr Pepper mâna și așezând-o acolo pe blatul din bucătărie”, își amintește Jo, zâmbind paharul ei de vin de parcă ar fi privit cum se derulează amintirea. „Doamne, asta a femeii mâinile. Ea nu a fost A mare femeie, dar acestea mâinile...”

„Oricum, ea nu a spus un cuvânt, doar mi-a dat această cutie de aur strălucitor cu acest arc albastru regal. Știam ce este, toți am știut. Îmi amintesc de a mea degetele glisând acea fundă atât de atent, iar când am deschis cutia... acolo era. Sticla mea de Shalimar. L-am mirosit. Mirosea ca al meu mama. Și a ei mama. Aceasta mirosit ca ce eu a fost și OMS eu ar deveni.”

• • •

„Eu nu a făcut-o te stiu erau aprinse acest excursie,” Jo a spus.

„Eu ales aceasta sus ultimul noapte. ei au fost afară de rezerve asa de O'Malley a întrebateu să ajut.”

"Uite la tu pe viteză formați cu cel șef pilot," ea a spus, zâmbitor toate celîn timp ce oaspeților la îmbarcare.

"Vedea? Tu a intelege ce acea mijloace. Ar putea tu Vă rog explica aceasta laCarrie?"

Jo ridică o sprânceană. „Ei bine, asta depinde. Ce îți lipsește să fii Aici?” „Al lui Scott Mic Ligă sezon deschizator. După eu promis -l aș fi Acolo.” Jo tresări.

— Știu, spuse Bill. „Dar ce trebuia să fac? Nu este ca și cum aș fi un tată absent. Când sunt acasă, sunt *acasă*. Sunt prezent, sunt acolo. eu doar întâmpla la avea A loc de munca acea mijloace când Sunt la muncă, Sunt departe. Bolnav face această de el când mă întorc.”

A așteptat un fel de validare, dar Jo a continuat să o toarne mai întâi... băuturi înainte de plecare la clasă. Ea ridică privirea după o clipă.

"Oh, Sunt scuze, au fost tu încă vorbind la pe mine? eu gând tu au fost explicând toate astea soției tale. Sau fiului tău. Sau la... tine însuși.” Ea ales sus cel tavă de băuturi. „Ești nu gresit, Miere. Dar tu *sunt* rezolvați-l cu persoana greșită.”

Jo avea dreptate. Jo a avut întotdeauna dreptate.

"Tu vrei cafea?" ea a întrebat peste a ei umăr pe a ei cale la livra bauturile.

„Hai. Tu stiu cel Răspuns la acea.” Factură plecat în cel cabina de pilotaj.

„Șeful om!” spuse Ben, bărbații dându-și mâna când Bill ocupa locul din stânga. Butoanele și butoanele negre și gri acopereau aproape fiecare suprafață a micului spațiu. Ocazional, un fulger de roșu sau un sclipitor de galben. Butoanele aceia erau cel mesageri de ceva plecat greșit — cel zdrobitori de porti la A Liniștezbor.

„Îmi pare rău eu a fost târziu,” Ben a spus. "Chiar pe A Sâmbătă, dracului LA trafic.”

— Se întâmplă, spuse Bill, întinzând mâna spre microfonul de mână din leagănul său din stânga a scaunului său. Și-a dres glasul. „Bună ziua, doamnelor și domnilor, bun venit la bordul zborului Coastal Airways patru-unu-sase cu serviciu non-stop la Aeroportul Internațional John F. Kennedy din New York. Numele meu este Bill Hoffman și cu mine avem privilegiul de a fi căpitanul tău pe zborul de astăzi. Cu mine în cabină este primul ofițer Ben și avem un zbor grozav echipa care vă servește în cabină, deși sunt aici în primul rând pentru dvs Siguranță. Jo este în față, Michael și Kellie sunt în spate. Timp de zbor astăzi va dura cinci ore și douăzeci și patru de minute și pare a fi o călătorie lină. Dacă Acolo este orice noi poate sa do la face acest zbor Mai mult placut, Vă rogu ezita la lăsa S.U.A stiu. Pentru acum, sta înapoi, bucură-te al nostru în scaun sistem de divertisment și, ca întotdeauna, vă mulțumesc pentru că ați ales să zburați Coastal Căi aeriene.”

„Ai văzut-o pe Kellie? Noua rezervă în spate?” întrebă Ben.

"Nu de ce?"

Ben a încetat să mai introducă coordonate în ghidul de gestionare a zborului computerul să facă câteva gesturi lascive, șoldurile conducând mesajul acasă. Bill clătină din cap cu un pufnit. Zilele dinaintea lui Carrie, când și el a avut fost un prim-ofițer care urmărea fuste, părea o altă viață. Ben se opri brusc când Jo intra în carlingă cu o ceașcă aburindă.

— Vrei cafea, dragă? îl întrebă ea pe primul ofițer, dându-i paharul Bill, nu trebuia să întrebe să știe că a luat-o neagră.

— Nu, doamnă, dar voi bea ceva după ce ajungem la bar din New York.

"Corect," ea a spus cu A da din cap și A deget punct. „Suntem bun la merge

Înapoi aici, aștept doar două. Vă deranjează un vizitator în timp ce terminăm? Factură întors la vedea A tineri băiat uitându-se afară din în spate a lui Jo picioare.

— Sigur, intră, spuse Bill când Jo pleca, schimbându-se pe scaun pentru a-i face semn băiat înainte. Tatăl său s-a ghemuit în spatele lui, șoptind încurajare în urechea lui.

„Este puțin timid”, a spus bărbatul. „Dar îi plac avioanele. Parcăm lângă aeroport și privești cum decolează și aterizează tot timpul.”

— Lotul de lângă burger local, chiar lângă pista de nord? Eu și fiul meu am făcut-o atât de mult când avea vârsta acestui tip. Mai fac din când în când.” Bill a făcut o notă mentală că ar trebui să-l ia pe Scott după această călătorie. "Ați dori să știi ce fac unele dintre aceste butoane?" l-a întrebat Bill pe copil înainte de a începe a tur.

Câteva minute mai târziu, Jo și-a bătut capul în carlingă ca ultimele două pasagerii s-au urcat în spatele ei. — Gata, Bill, spuse ea, întinzându-i documentele finale.

„Ei bine, cred că ar fi bine să ne apucăm de treabă. Mulțumesc că ai venit. Vrei ca o pereche de aripi?” Bill băgă mâna în geanta lui de mesager care stătea în stângaa scaunului său, producând o pereche de aripioare mici de plastic. Scoaterea spatelui cu un oficial înflori, el blocat aceasta la cel a băiatului Tricou. The copil privit jos la aripile strălucitoare, capul ridicându-se o clipă mai târziu într-un hohot de râs înainte de a-și îngropa fața în piciorul tatălui său. Bill a zâmbit cu o durere nostalgică, gândindu-mă la Scott când era atât de mic, o perioadă care acum se simțea cu atât de mult timp în urmă. Cei doi au plecat să-și ia locurile, tatăl mulțumindu-și.

Suflete pe bord, Factură reamintit se la fel de el verificat de două ori cel numerepe cel sarcină foaie. Semnare oprit, el a trecut aceasta înapoi la Jo, OMS înmânat aceasta la cel

agent de poarta de asteptare. O clipă mai târziu, ușa aeronavei s-a închis cu un puternic zgomot în timp ce pasagerii terminau apelurile telefonice și se instalau.

"'Inainte de start' lista de verificare la cel linia, Factură?" Ben a spus.

Telefonul lui Bill s-a aprins. Așteptând un mesaj de la „Carrie Cell”, se încruntă găsim în schimb un e-mail promoțional de la sala de sport.

În spatele lor, Jo a scos ușa cabinei din zăvorul magnetic care a ținut-o deschis.

"Cabină gata pentru împinge înapoi," ea a spus, așteptare. Factură întors în a lui scaun cu o încuviințare din cap și cu degetul mare în sus. După aceea, ea închise ușa și cei doi bărbați au fost singuri.

Bill și-a întors telefonul în modul avion, oprindu-l pe Carrie. Ea știaa lui timp a fost limitat; ea știa o singura data ei a luat oprit el nu ar fi într-adevăr ficapabil să vorbească, dar cu Ben stând lângă el. A fost copilăresc pentru el să fie enervat. Dar a fost. Dacă ar fi vrut să-și ceară scuze, ar fi trebuit să sune el înapoi pe pământ. Îi trimitea un mesaj odată ce erau la croazieră, dar asta eracel Cel mai bun ea ar lua pana cand au aterizat în New York.

"Bine. 'Inainte de start' lista de verificare la cel linia, Vă rog," Factură a spus.

Ben tras afară cel laminat lista de verificare. „Jurnal de bord, eliberare, coadă număr...”

• • •

Atingerea sus, Factură zvâcnit cel FIXA SCAUN CÂREA semn oprit. The avion a avut nivelat și acum plutind spre est, o masă de umanitate atârând în limbo., „*De coastă patru-unu-șase, contactați LA centru unu-doi-nouă-virgulă-cinci-zero,*”

cel țișat al Trafic aerian controlerul a sunat pe tot parcursul cabina de pilotaj.

„Pe coasta patru-unu-șase”, a identificat Bill, „LA pe unu-doi-nouă-virgulă-cinci-Oh. O zi buna.”

Ben se întinse în stânga lui și apăsă un buton de pe comanda inferioară a consolei panou. Cotitură aceasta în sens invers acelor de ceasornic, galben digital numere coborât spre noua frecvență. Controlorul care ar răspunde la celălalt capăt de linie i-ar ghida prin jurisdicția sa înainte de a preda avion oprit la cel Următorul ale sectorului ro traseu controlor. Ca acea, toate cel cale în toată țara, comunicația avionului la sol ar fi trecută oprit ca o baghetă.

Bill a așteptat până când Ben s-a oprit la 129.50 și a apăsă butonul de transfer. "Bun dupa amiaza, Los Angeles centru," el a spus în cel

microfon, studiu cel

panou indicând altitudinea, direcția și viteza acestora. „Pe coasta patru-unu-șase check-in la nivelul zborului trei-cinci-zero.”

"Bun dupa amiaza, Costal. Menține trei-cinci-zero," răspunse cel controlor. Bill a pus microfonul în toc și a apăsă un buton de pe consolă în fața lui. O lumină verde s-a aprins deasupra etichetei „AP1”, confirmând pilotul automat fusese cuplat. Eliberând curelele de umăr ale lui în cinci puncte ham și înclinându-și scaunul, Bill s-a pregătit pentru croazieră.

. . .

„Domnule?” spuse Jo. „Domnule?”

The om privit la cel stai în spate televizor în față de l. Jo clătinat a eidegetele în fața ecranului, ochii lui ridicându-și în sus în timp ce își scotea în grabă pe ai lui căștile și a acceptat paharul de vin pe care i-a întins.

„Îmi pare rău,” el a cerut scuze, întorcându-se la cel ecran.

"Joc mare?" a întrebat ea, dându-i un seltzer fără gheață de pe tavă fată în vârstă de facultate pe scaunul de clasa întâi de lângă el.

„Glumești?” spuse el, cu un accent gros newyorkez. „Meciul șapte din cel Lume Serie? Da, este A mare joc.”

"Sunt presupunând tu esti înrădăcinare pentru cel yankei,” Jo a spus.

"De cand cel zi eu a fost născut," el răspuns, punând a lui Căști înapoi pe pentru a auzi acoperirea dinaintea meciului. Alături de el, fata i-a trimis un mesaj iubit. Aterizam la 10:30. Poți să mă iei? Ea îi urmărea pe cei trei puncte la lucru, zâmbind când i-a trecut textul.

Patru rânduri înapoi în cel principal cabină, A om întors cel pagină în a lui carte. Fasciculul luminii de deasupra l-a iritat pe tipul de pe scaunul din mijloc de lângă cel care încerca să doarmă. De-a lungul culoarului, o femeie a apăsă pe „Trimite”. laptopul ei, e-mailul sosind câteva secunde mai târziu în căsuța de e-mail a șefului ei din LA. Tipul de lângă fereastră s-a zvârcolit pe scaun, întrebându-se cât de mult va putea așteptați înainte de a fi nevoit să ceară rândului să se ridice, ca să poată folosi baia. În spate l, gât arcuit, gură agape, A tare sforăit a venit din cel „pasager de mărime” care le ceruse însoțitorilor de bord centura de siguranță extender în timpul îmbarcării. Un copil mic a mers pe culoar pe lângă ei pe toți. Mama lui se ținea de mâinile lui ridicate, ținând copilul în cele ale avionului stâncă blândă.

De cealaltă parte a ușii cockpitului, piloții au vorbit cu traficul aerian Control, reglare cel ale avionului altitudine sau viteză când regizat. ei verificat

rapoarte meteorologice pentru actualizări și au examinat întinderea deschisă din fața lor, fără sfârșit se întinde de deserturi și acoperită de zăpadă vârfuri de munte, A rulare procesiune de cel dramatic peisaje de cel de vest Unit state. Darcu avionul în croazieră constantă, în cea mai mare parte au petrecut timpul la fel ca ei pasagerii. Ben citea o carte pe tabletă și, din când în când, trimitea un mesaj. Factură mestecat A granola bar, lucru pe cel bazat pe computer porțiune de cel antrenamentul recurent bianual pe care îl urma în câteva săptămâni.

Laptopul lui Bill a sunat cu un e-mail primit. Era de la Carrie, dar asta nu avea subiect sau text, doar o imagine atașată. *E ciudat*, gândi el a dat clic pe atașament. Nu era neobișnuit ca ea să trimită poze cu copiii sau a unei activități care îi lipsea acasă. Dar după drum lăsaseră lucruri, gestul se simțea deplasat.

Studiind poza, Bill clipi de câteva ori, chiar mai confuz. El recunoscua canapeaua și televizorul din spatele ei. Era familiarizat cu cărțile și ramele de poze. A văzut sticla de bere unde o lăsase noapte înainte de după el și Scott terminat privind cel Dodgers pierde jocșase și putea să-și imagineze stejarul înalt din curtea din spate care a părăsit-o contur umbră pe podeaua camerei lui de familie luminată de soare.

Aceste lucruri aveau sens pentru el.

Cele două siluete care stăteau în mijlocul încăperii nu au făcut-o.

Desculți, cu picioarele goale, cu brațele întinse în formă de cruce; mâini timide s-au deschis spre cer într-o rugăciune tăcută de neputință. El le cunoștea fețele, dar nu le putea vedea sub gluga neagră care le-au acoperit capul. Nu avea nevoie să zărească unghia roz a soției sale lustrui la stiu unu figura a fost a ei, și el făcut nu nevoie confirmare acea cel alții picioarele slabe erau ale fiului său.

Bill se aplecă înainte, încercând să-și dea sens ce purta Carrie. Pe tot torsul ei era legată un fel de vestă ciudată. buzunare a acoperit-o din față în spate, fire viu colorate ieșind din cărămizi mici care stătea înăuntru. Văzuse astfel de veste la știri în imagini video granulare ale sinucidere bombardiere realizarea al lor final martiriu declarații. Dar în cel moment, a lui minte nu putea proces cel vedere de ceva așa de pervers legat peste a lui trupul sotiei.

Gura i s-a uscat. Stăpânindu-se cu o mână pe masă, a lui capul învârtit. A închis ochii pentru câteva secunde, sperând că atunci când el deschis lor, cel imagine ar fi plecat. Sau acea el ar trezi sus și găsi

acest a fost toate A vis. Oarecum, pot fi, el ar putea start peste. Sau doar-dispărea.

Deschizând ochii, se gândi că ar putea fi bolnav.

The imagine de a lui soție, purtare un exploziv sinucidere vesta, permanent Următorul fiului lor în camera lor de zi, era încă acolo.

Un alt e-mail a ajuns în căsuța de e-mail.

A pune pe ta Căști.

Cu acea, un sosit FaceTime apel a izbucnit sus pe cel ecran.

CAPITOL TREI

BILL ÎȘI ÎNCĂGATE PRIN geanta de umăr căutând căști. Bătând capătul de metal în orificiul mic de pe partea din față a computerului, acesta i-a făcut două încercări să-și asigure unul dintre mugurii albi din urechea stângă; cel pe care Ben nu putea vedea. Degetele lui tremurătoare se străduiau să conecteze apelul, cursorul confuză sub atingerea lui frenetică. Reușind să faceți clic pe verde butonul, a urmărit fluxul video în direct al propriei sale fețe glisând în partea de jos colțul din stânga când s-a conectat.

Bărbatul care apărea pe ecran era slăbit, cu sprâncene stufoase și păr întunecat și gros. Pielea îi era bronzată deschis, iar buzele îi erau presate într-o subțire linie. Bill a bănuț că bărbatul avea peste treizeci de ani – și era vag de recunoscut, dar Bill nu a putut să găsească de ce. Bărbatul a zâmbit și drept, au apărut dinții albi.

Legat la cel al bărbatului corp a fost o alta exploziv sinucidere vesta."Căpitan Hoffman. Bună ziua."

Factură a ramas tăcut. ATC scârâit A direcție.

"De coastă patru-unu-șase, Roger, Denver centru," Ben răspuns, aplecat redirecționa la Schimbare cel ale avionului altitudine. "Alpinism la trei-șapte-oh." Răsuciți un buton de pe liniuța centrală până când se citesc numerele de pe altimetru 37.000, a tras de buton pentru a confirma comanda și avionul încetridicat ca răspuns. Scanând orizontul pentru câteva clipe, a înăbușit o căscă, întorcându-se înapoi la telefon.

Intrusul a zâmbit din computer, așa cum putea plânsul frenetic al Elisei fi auzit pe fundal. "Nu esti singur. Desigur. Deci ce zici acest. Când aveți ceva de spus, trimiteți un e-mail. Voi răspunde cu voce tare. De asemenea, în cel față de ta mesager sac este A intimitate scut pentru tacalculator. Du-te și ia-l."

Geanta de postas.

The sac el a avut a stabilit Următorul la cel cablu baieti echipamente acea dimineată.

El .

Fălcile strânse, Bill își cercetă geanta. Așa a intrat în casă și așa a urcat ceva în avion. Ieșise din cameră când Bill a venit în bucătărie, atunci a pus-o în geantă. Care era numele lui? Carrie o spusese la un moment dat. Bill nu-și amintea dacă s-a prezentat el însuși sau nu.

Găsind o foaie subțire, translucidă, Bill a prins-o pe partea din față a ecran. A început să tasteze, amețit de incertitudinea despre ce altceva nu făcea știu. Un ping răsună pe cealaltă parte. Bill urmărea ochii intrusului ca i-au citit e-mailul:

Unde este Ale mele familie?

„Sunt bine”, a răspuns intrusul. "Acum..."Bill îl ignoră, tastând cât de repede putea.

Mai eu vedea Ale mele familie? Vă rog.

"Vă rog! Asa de politicos. Dar Nu. hai sa vorbi om la om pentru A minut."

Pana cand eu vedea Ale mele familie, noi avea nimic la discuta.

The om citit cel e-mail cu un ochi rostogolire. "Ta încăpățănare este enervant."

aplecăt, el făcu semn la cel bucătărie. În a lui mână, Factură ar putea vedea ceera clar un detonator. Wireless, cu o siguranță din plastic montată peste roșu butonul de deasupra, nu era un dispozitiv grosolan, lucrat manual.

Carrie și copiii au apărut pe ecran, iar Bill aproape că s-a înecat. The glugăle negre fuseseră îndepărtate, dar atât soția, cât și fiul lui erau călușați și mâinile lor erau legate. Elise încetase să plângă și Carrie se chinuise să facă ține copilul pe șold în timp ce grația ei maternă a fost făcută incomodă de către cravate și vestă explozivă. Bărbatul a adus un scaun de pe masa din bucătăriespre birou, făcându-i semn Carrie și bebelușului să stea. Și-a reluat locul lângă ea în timp ce Scott stătea lângă mama lui.

— Acum, spuse bărbatul, așezându-și coatele pe birou, aplecându-se spre el aparat foto. „Ești A inteligent om, Căpitan Hoffman. Sau, poate sa eu apel tu Factură?"

Bill se uită la ecran.

The intrus a zâmbit. "Tu vedea, *Bill* , tu probabil deja obține cel evident. Iată cel odihnă. Tu voi prăbușire ta avion sau eu voi ucide ta

familie."

Călușul lui Carrie a înăbușit un sunet îngrozit care era ceva între a geamăt și un găfâit.

„Dacă spui cuiva”, a continuat el, „familia ta moare. Dacă trimiți pe cineva la casa ta familie moare.” Comutare cel detonator la a lui alte mână, el a reiterat: „Este simplu. Prăbușește-ți avionul sau îți ucid familia. The Alegerea este a ta.”

O durere rece și goală s-a acumulat la baza coloanei vertebrale a lui Bill. Se rugaserăscumpărarea ar fi bani, dar știa că nu va fi atât de ușor. The în momentul în care văzuse poza, a știut că carlinga lui fusese spartă. El știa la un anumit nivel că avionul însuși era în pericol. Bill nu simțea mâinile lui în timp ce se mișcau peste tastatură.

Sunt nu mergând la prăbușire acest avion și tu esti nu mergând la ucid Ale mele familie.

„Greșit”, a spus bărbatul după ce a citit e-mailul lui Bill. „Unul dintre acele lucruri voi întâmpla. Tu alege care.”

Lăsa pe mine repeta eu insumi, fiul. Sunt nu mergând la prăbușire acest avion și tu esti nu mergând la ucid Ale mele familie. Perioadă.

Fața de pe ecran s-a încrețit la lipsa de respect intenționată. "Numele meu este Saman Khani. Spune-mi Sam. M-aș fi prezentat azi dimineață, dar tu nu mi-ar păsa de tehnologia prin cablu.”

„Centrul Chicago la Coasta patru-unu-șase, rapoarte de ușoară până la moderată turbulență din Delta doi-o-patru-patru greu treizeci mile înainte, doar la nord-vest de direcția ta.”

Bill a sărit la intruziunea ATC, surprins că restul lumii părea să fi continuat.

— Dormi acolo, bătrâne? Ben râse, răsfoindu-și ecranul până când a arătat radarul meteo. — Coasta patru-unu-sase, mai bine, Chicago centru,” el a spus în a lui mână microfon. „Suntem calm pentru acum dar voi menține la fel desfătuit. Bine lăsa tu stiu dacă noi nevoie la găsi mai netedă aer.”

„Eu, uh... Cred că celula aia trebuia să slăbească în această perioadă”, Bill spuse într-o încercare de normalitate. „Ar trebui să se schimbe. La nord..., a urmat el oprit cu un punct la radar.

— Da, spuse Ben în timp ce Bill se întoarse spre computer. „Hei, te superi dacă sunăm înapoi pentru o pauză?”

„Huh?” spuse Bill.

Ben își înclină capul. „Bine dacă fac pipi? Isuse, ești bine?”

"Oh. Sigur. Sunt bine", a spus el, aruncându-și o privire la laptop. „De fapt, poți stai doar un minut? Sunt chiar în mijlocul a ceva.”

"Sigur. Voi folosi o sticlă dacă devine disperată.”

Râsul lui Sam a umplut căștile lui Bill. „Este ca un ciudat „adu-ți familia la ziua de muncă, spuse el, Carrie tresărind în timp ce îi pune o mână pe umăr. Un a sosit e-mailul și Sam l-a deschis, citind cu voce tare: „Cred că primul meu ofițer ar lua emisiune cu pe mine prăbușindu-se cel avion...’ Da. eu gândi el voi. Asta ede ce va trebui să-l omori mai întâi.”

A lovit ca un pumn.

Ben și el zburaseră împreună doar de câteva ori, dar îi plăcea copilul. El a fost A solid pilot. Inteligent, capabil la completati în cel spatii libere. A lui încrederemărginit de prefăcătorie, dar în felul în care a fost de fapt un atu în cabina de pilotaj. S-au luptat cu echipele sportive. Bill fusese surprins afla ca era vegetarian. Tânărul nu era căsătorit, dar cu siguranță a fost familie și prieteni OMS savurat a lui ușor umor. A iubita? Pot fi else întâlne cu unul dintre însoțitorii de bord.

Factură a fost presupus la ucidere. Ucidere -l primul. obține -l afară de cel cale așa deaputea apoi să-i omoare pe toți ceilalți de la bord. Greața îi fierbea în intestine.

Renunțând la tastarea lui Bill, Sam spuse: „Sunt sigur că te întrebi *cum* faci omorul?”

Bancnote degete oprit.

„Vreau să spun, în cele din urmă, în același mod în care îi ucizi pe toți ceilalți. Păstrați avion. Dar chiar ar putea încerca să te oprească. Deci, în geantă, în partea de jos de cel mare buzunar — există A sticla deplin de alb pudra. Pe ta ultimul pauză de baie înainte de a ateriza, pune doar pudra în cafea sau ceai sau tot ceea ce. Câteva înghițituri, vei zbura solo.”

Ceea ce este cel alb pudra?

Sam a citit e-mailul, ignorând în mod deliberat întrebarea.

"Oh!" spuse el și ridică degetul. „Și următorul buzunar înapoi, vei găsi un cilindru metalic. După ce FO-ul tău este mort, dar înainte de a te prăbuși, evident.” — a zâmbit — „agită cutia, întinde mâna în spatele tău, deschide ușa cabinei. Răsucire se deschide, aruncă-l în cabină. Închide ușa, prăbușește avionul, Sfârșit.”

Bill clipi amortit la ecran înainte de a tasta.

Ceea ce este în cel recipient?

„Pui atât de multe întrebări, dar nici una dintre ele nu contează”, a spus Sam și a râs. „Nu am de gând să vă spun ce este pulberea albă pentru prima dată ofițer. Și nu am de gând să-ți spun ce este în recipientul pentru cabină. Vezi, încă nu am ajuns la partea bună pentru că nu întrebi niciodată întrebare interesantă. De exemplu, ai putea întreba: „Sam, ce faci vreii în care să prăbușesc avionul?”

eu nu va cere aceea. Sunt nu prăbușindu-se cel avion.

"Oh! Deci asta e alegerea ta?" spuse Sam, ridicând detonatorul. "Tu alegi avionul?"

Carrie strâns Elise mai strâns. The înapoi de Bancnote gât înțepătat.

eu nu au ales orice.

fredonă Sam, citind e-mailul. „Ei bine, în acest scenariu, dacă nu o faci faceți o alegere, veți continua așa cum ați planificat. Ceea ce înseamnă aterizarea avion la JFK. Ceea ce este o alegere. Deci...” A ajustat vesta, schimbând detonator la cealaltă mână. "Dacă asta e ceea ce tu..."

Factură a început tastare cu furie.

Amenda. Ce do tu vrei pe mine la prăbușire cel avion în?

Sam a citit e-mailul, cu un zâmbet răspândindu-i pe față. Încrucișându-și brațele pe masă, se aplecă spre cameră. "Nu iti spun."

Privindu-l pe bărbat râzând, Bill îi simți unghiile aproape să străpungă pielea din pumnii lui strânși.

„Doamne, asta e distractiv”, a spus Sam. „Uite, deocamdată, continuă să zbori calea de zbor originală. La urma urmei, nu vrem să ridicăm suspiciuni. Nici unul cu excepția S.U.A este la stiu ceea ce este mergând pe — îți amintești? Bolnav da tu Mai multdetalii când aveți nevoie de ele. Deocamdată, nu vă faceți griji pentru care este ținta. Doar să știți că la un moment dat avionul se va abate de la calea sa.”

Bill tastă cât de repede puteau degetele lui.

Acest nu este ca conducere A mașină. eu nu pot Schimbare curs fără crearea alte Probleme. In mod deosebit dacă tu nu vrei oricine la stiu ceea ce este petrecându-se. eu nu avea timp la explicacel aeronautice de navigație specificul. Doar încredere pe mine. eu nevoie la stiu Unde suntem mergând.

Căpitanul l-a urmărit pe intrus citind e-mailul, rugându-se ca bărbatul să nu fie de asemenea pilot. Ceea ce a scris nu a fost chiar o minciună, dar cu siguranță nu a fost pe deplin adevărat. Dacă tipul ăsta ar fi pilot, ar spune prostii.

Sam clipi A puțini ori, a lui frunte tricotare pe moment înainte de el s-a uitat în aparatul de fotografiat și și-a dres glasul, în mod clar stăpânind.

„Eu nu va da tu cel țintă, dar Bolnav da tu cel zonă,” Sam a spus în cele din urma.

Bill îl urmărea pe Sam cum arăta șirul de butoane și butoane care umpleau cabina de pilotaj în jurul lui. Le dăduse destule tururi înainte de zbor pasagerilor care nu știa nimic despre zbor ca să știe că bărbatul era copleșit. Sam a luat o răsuflare mică și oprit.

"DC."

Capul lui Bill se lăsă. Desigur. Avea sens. Washington, DC, a fost suficient de aproape de New York încât o abatere de ultim moment ar fi aproape imposibil de contracarat la timp. Nu trebuia să i se spună o țintă exactă. Aceasta era probabil Casa Albă. Poate clădirea Capitoliului.

— Nu vă voi spune încă o locație exactă, spuse Sam. „Și nu voi spune tu care este praful misterios, dar o să-ți dau un indiciu. Adică, vreau nevoie de tine în viață. Deci, atunci când răsuști recipientul înainte de a-l arunca cabina? M-aș asigura că porți masca de oxigen.”

Un gaz toxic, cu siguranță. Bill se uită pe fereastră la straturile subțiri, nori schimbători trecând pe sub avion. El a imaginat umplerea cabinei cu un nor asemănător de... ce? I s-a cerut – nu, *i s-a spus* – să-i gazeze propriul avion, propriii săi pasageri.

Și dacă eu refuza la arunca cel recipient?

Sam a citit e-mailul, cu capul înclinat într-o parte, în timp ce se gândea. El privit peste la familia lui Bill.

"Ei bine, să vedem. Am nevoie de ei în viață până la sfârșitul zborului. Dar..." A suviță de păr se întindea pe fața lui Carrie. Sam îl băgă după ureche. "Poate eunu ai nevoie de ei pe toți în viață? Sau dintr-o bucată?"

Degetele lui Bill se albiră în strânsoarea pe masă. A fost așa multe nu știa, nu înțelegea. Voia să se oprească; el a vrut să țipe. Simțea sângele curgându-i pe față. O linie de sudoare i-a acoperit partea superioară buze. L-a șters cu spatele a mâinii lui.

"Factură. Relaxați-vă," Sam batjocorit, savurând a lui vizibil agitație. „Ești muncesc mult prea mult pentru a găsi o soluție când — spoiler — nu există unu. Asa de doar lăsa acea erou rahat merge. Tu *voi* face A alegere. Ta familie, sau

avionul. Și dacă sacrificiul este avionul, aruncarea recipientului face parte din cel afacere. Perioadă." Sam aplecat redirectiona, odihnindu-se a lui interblocarea degete pe birou, cu detonatorul strâns în strânsoarea lui. „Și Bill? Doar ca sa stii? Nu sunt prost. Există, absolut, un plan de rezervă chiar acolo la bord. Tu voi, unu cale sau alt, face A alegere."

Bill simți că fața lui trece de la roșu la alb.

Există o rezervă la bord.

Sufletele nevinovate de la bord. Care cele nu au fost nevinovat?

Ai cărui ochi îl priveau pe el și pe restul echipajului, raportând despre asta maniac? Făcut ei avea arme? A recipient deplin de otravă înapoi Acolo deja? L-ar elibera? Ar ucide echipajul, apoi s-ar grăbi cabina de pilotaj – să-l omoare pe Ben – apoi să îl forțeze pe Bill să facă alegerea lui? Factură nu putea ține pasul cu gândurile lui în timp ce treceau de la un scenariu bolnav la o alta.

Ce sunt ta cereri?

Sam a citit e-mailul și a ținut mâinile deschise. "Ce vrei să spui? eu doar ti-am spus."

Tu spuse pe mine cel conditii. Dar ce do tu vrei?

El a râs. „Bill, ce nu primești? Nu vreau nimic. eu nu vreau bani. Nu vreau un schimb de prizonieri. Nu vreau politică pârghie. Nu e 1968, omule. Acesta nu este „Du-mă în Cuba”. Nu este QAnon caută copii într-o pizzerie sau orice alte prostii îți strica albul supremaciști crede. Și este nu niste nebun șaptezeci și doi fecioare în paradis jihadul rahat fie. este a primit nimic la do cu acea."

Se aplecă spre ecran.

„Tot ce vreau este să văd ce face un om bun, un american bun când se află într-o situație fără câștig. Ce face un bărbat ca tine când are a alege. Un avion plin de străini? Sau familia ta? Vezi, Bill, chiar este despre cel alegere. Tu. Alegerea OMS voi supraviețui. *Acea* este ce eu vrei."

Factură nu a făcut-o mișcare. The om a râs.

„Eu dragoste Cum acea ciudati tu afară! știind eu nu pot fi cumparat. Sau negociat cu. Te înspăimântă să știi că nu vreau nimic în lume cu excepția exact a ceea ce se întâmplă.”

The bărbați privit la fiecare alte. Factură ridicat a lui mâinile la tip A întrebare. A lui mâinile s-au strâns.

De ce? De ce sunt tu face acest?

Bill a apăsă butonul de ștergere până când propozițiile au fost șterse. Dacă omul acesta mergea pentru a răspunde la asta, Bill știa că va fi în propriile sale condiții. A tastat altul întrebare, dar am șters-o și ea. Degetele i se mișcau frenetic. El voia să înțeleagă cu ce avea de-a face ca să-și dea seama cum să o rezolve.

Elise scânci. El privit sus la a lui fiica.

Bill știa că nu va ajunge nicăieri dacă va continua și că doar era pierdem timpul. Trebuia să se apuce de treabă.

A tastat, de data aceasta apăsând „Trimite”.

Cum făcut tu stiu eu ar fi lucru acest zbor?

"Tu Rău, Cum făcut eu face sigur tu ar fi lucru acest zbor?"spuse Sam. — Se dovedește că pilotul tău șef Walt O'Malley este destul de mic pervers. Nu a avut nicio problemă să garanteze că vei lucra la zbor – deci atâta timp cât pozele cu băieții de pe hard diskul lui nu au devenit public."

Inima lui Bill a ars la trădare. Șeful lui, colegul lui. Prietenul său. Au lucrat împreună timp de douăzeci și trei de ani. Asta a fost putred pe tot drumul până la pilotul șef de sistem.

Gândurile lui au scăpat de sub control, nimic de care să se agațe, nimic de oprit lor. Era neputincios în propria lui cabina de pilotaj. Neputincios ca om și ca protector al familiei sale. Amenințări acasă și amenințări la bord. El a fost îngrozit de celelalte moduri în care putea descoperi că fusese păcălit.

Închizând ochii, Bill se gândi că ar putea fi bolnav. Cu o respirație adâncă, el și-a întins larg mâinile și apoi și-a strâns pumnii, repetând acea mișcare în timp ce-și îngusta mintea la imaginea sângelui care curge prin ele a lui mâinile. Treptat, a lui pulsul încetinit.

De ce făcut tu alege pe mine?

Sam a făcut o pauză după ce a citit e-mailul, întorcându-și privirea către camera care le-a conectat. „Nebun arogant. Crezi că asta e personal? Tu esti doar un mijloc.”

Aceasta voi simți personal la cel 149 nevinovat suflete pe acest aeronaftă tu vrei să-l uci.

„Ei bine, bineînțeles că va fi. Moartea este întotdeauna personală, Bill. Se simte al naibii dracului personal. Dar tu știi ce cel nebun lucru despre moarte este? Este personală. Toată lumea moare. Nimeni nu scapă de ea. Este singurul lucru corect în lume. Uneori tu ești tineri, uneori tu ești vechi, uneori tineri, uneori nu. Dar ce dracu e asta, oricum? Moarte nu li se întâmplă doar oamenilor „răi”, moartea nu-i pasă”. Și-a scuturat-o pe a lui cap, mormăind pentru sine. „La naiba de suflete nevinovate...”

Privirea i se așeză asupra lui Scott. — Uită-te la fiul tău, Bill. Factură refuzată. Secunde au trecut de.

Sam trânti pumnii pe birou. Carrie o strânse pe Elise cu un suspin.

„Uite la fiul tău.”

Scott privi direct în cel aparat foto. Tăcut lacrimi rulat jos a lui obraji, a lui degetelor alb în A sfidător încleștare. El a fost încercând, încercând așa de greu, să fie curajos. Gravitatea omului în care avea să devină cocoțată precar pe picioarele tremurătoare ale unui băiat. Tată și fiu, bărbatul iar cel devenind, se priveau unul la altul printr-o lentilă mică.

— Căpitanul Hoffman, gândește Sam încet, fiul tău este bun? Oare el merita asta?” Sam clătină trist din cap. „Vorbești despre inocență ca și cum ar fi a însemnat ceva pentru lume. Dar toți suntem doar un mijloc pentru al altcuiva Sfârșit.”

Sam se lăsă pe spate, încrucișându-și brațele peste vesta sinucigașă explozivă. „Alegerea este a ta. L-am făcut deja pe al meu.”

Bill a auzit pe cineva închizând ușa lavului din cabină. El a crezut a lui Jo și restul echipajului care își desfășoară munca. S-a gândit la pasagerii OMS au fost doar încercând să obțină Unde ei Necesari la merge. El a imaginat oamenii din DC; senatori și membri ai Congresului discutând legislație în timp ce al lor ajutoare a trecut lor documente. Securitate paznici zâmbindu-le elevilor într-o excursie. Familiile citesc plăcuțe în fata de statui și tablouri. Doar oameni obișnuiți care trăiesc o viață liniștită. El s-a gândit la fiica lui, Elise, care încă nu făcuse primii pași. Fiul său, Scott, care doar voia să juce.

Pentru cel primul timp, el permis se să într-adevăr uite la Carrie.

• • •

„Eu am crezut că urăști pisicile”, a spus Carrie.

— Da, spuse Bill.

Carrie a zâmbit, privind -l masaj a ei torcând pisică, Wrigley. Ea bețișoarele extinse pline cu pad Thai și Bill se aplecă pe canapea spre accept, un pic de pui căzând pe picioarele goale întinse peste tot poala lui. Un Humphrey Bogart alb-negru a trecut pe televizor în rolul lui Bill i-a băgat puiul în gură.

Peste apartamentul de lângă ușă, insigna lui de companie zăcea pe podea lângă valiza lui nedeschisă. O grămadă de negru — pantofi, șosete, pantaloni, curea — zăcea în grămadă cu fața la perete, cu chiloți roșii din dantelă deasupra. Îngropat sub al lui sacou de uniformă, eseuri neclasificate împrăștiu podeaua, stiloul ei roșu așteptând masa din bucătărie până mâine cândva după ce plecase. Se profilează în la distanță prin fereastră, Turnul Sears păru să-și facă cu ochiul de aprobare. Bill a luat fiecare călătorie O'Hare pe care a putut să le găsească. Chicago devenise a lui favorit escală.

"Do tu crede în dragoste la primul vedere?" Carrie întrebat, privind celfilm.

"Da."

El ar fi răspuns repede și a ei față întors roz în întoarcere. Audrey Hepburn sorbi espresso, vorbind despre ploaia din Paris. "Oh?" Carrie a spus, trăgându-i o altă mușcătură în gură. "Cum așa?"

El întors, confuz. "Bine, tu."

Ea a înghețat la mijloc, înghițind. "Oh?"

„Când te-am văzut prima dată la grătar. În momentul în care ai intrat în curte. Da."

"Da... ce?" ea a spus. Dragoste a fost A subiect ei nu a avut discutat. "Da, eu stiam eu dorit a dormi Cu tine."

Ea i-a lovit brațul.

— Nu, spuse Bill, mutându-se pe canapea pentru a se înfrunta cu ea. Bogart și Hepburn sat unul langa altul, conducând în jos drum. "Vreau să spun, da, dar..."

Carrie ridicat un sprânceană.

„Uite, prima dată când te-am văzut, am știut că te vreau. Nu am vrut doar tu, totuși. am avut să te am. Era... animal.”

„Continuați să sapi.”

— Bine, spuse el și ofiță. „Oamenii sunt conectați pentru un singur lucru, dreapta? Supraviețuire. este al nostru primar conduce. Și pe A subconștient și nivel instinctual, suntem atrași și dorim lucrurile care vor servi al nostru supraviețuire Cel mai bun. Da? Asa de când eu primul a văzut tu, Sunt zicală Ale mele corp la A

nivelul celular a strigat DA. Voila. Dragoste la prima vedere. Nu spun că am fost doar A tip în cautarea la obține așezat. Sunt zicală..." El aruncat o privire la cel ecran, încercând să-mi dau seama cum să traduc. „Doamne, Carrie. Sunt aici mângâind pisici. Și luând excursii proaste în Chicago. Și aș lua în considerare să mă mut aici dacă tu doriți pe mine la. Dar cel parte asta e ciudat este aceea eu vrei la do toate acea.

„Carrie, mi-e dor de tine în clipa în care ies pe ușa aceea. Zbor cât de repede pot ca să pot ajunge la hotel ca să te pot suna. Adică, compania trebuie să fie prind la cantitatea de gaz pe care o irosesc. Iubesc pistruiul acela minuscul din tineochiul stang. Îmi place că spui că ai o problemă de abuz de substanțe cu arahide unt. Îmi place să știu – și Dumnezeu știe de ce – că îl crezi pe Buzz Aldrin ar fi trebuit să fie primul om de pe Lună, dar Neil Armstrong l-a împins din drum în ultima secundă. Faptul că transpiri abundant când ești nervos, dar deloc când ești fierbinte? Iubesc aia. Este ciudat. Dar eu place."

Ea a râs, A rupere cădere. El șters aceasta departe și lins a lui deget.

"Ale mele corp știa. Tu ești aceasta, Carrie. Asa de, da. eu crede în dragoste la primulvedere."

A ei bărbie tremurat, cu disperare lipindu-se la prudență.

„Îți folosesc perna”, a spus ea râzând, ștergându-și fața cu ea mânecă. „După ce pleci, în noaptea următoare. Dorm cu perna pe care o folosești. este prea pufoasă și mă doare gâtul. Dar miroase a tine.”

Luându-i farfuria din mână, o așază pe măsuta de cafea. Minciuna lângă ea, cu brațul înfășurat în jurul taliei ei, a respirat mirosul de șamponul ei cu nucă de cocos. El în boxeri, ea în hanoracul ei, cei doi zăceau tăcuți mult timp ascultând filmul care rula în spatele lor.

"Factură?"

„Hmmm?"

„Credeam că uraști îmbrățișările.”

• • •

Carrie se uită la Bill prin obiectivul camerei. O lacrimă i-a alunecat pe obraz, prins de călușul din gură.

Tu sunt nu mergând la ucidă Ale mele familie. Și eu a.m nu mergând la prăbușire acest avion.

El presat "Trimite" pe cel e-mail și coborât cel ecran la jumătatea drumului.

"Toate dreapta," Factură a spus la a lui co-pilot, "Sunt va merge afară de asemenea. Minte dacă eu mergeprimul?"

"De toate mijloace, vârstă înainte de frumusețe," Ben a spus la fel de Factură presat A buton, Aînăbușit ding sunet pe altă parte al ușă.

"Tu bate pe mine la aceasta," a venit a lui Jo voce prin cel cabina de pilotaj difuzor. „Eu a fosttocmai pe cale să sune. Pauză?"

"Da, doamnă," Factură a spus, reglare a lui scaun înapoi.

"Bine, gata când tu sunt." The apel făcut clic la fel de aceasta deconectat. "Tu avea Control?" Factură a spus.

„Am controlul”, a răspuns Ben.

Mâinile lui Bill tremurau ușor când își desfăcu hamul și se ridică. ieșirea din cockpit a simțit un alt strat de abandon. A încercat — și nu a reușit — să blocheze imaginea familiei sale de cealaltă parte a ecranului. Legat. Gagaduit. Neajutorat. Așteptând -l la Fă ceva.

Reglandu-si uniforma, a inchis un ochi si a privit pe usi vizor la face sigur Jo a fost blocare. Acolo ea a stat, încrucișat,cu fața spre cabină, cu picioarele bine plantate. Dacă cineva avea de gând să se grăbească cabina de pilotaj în timp ce piloții intrau și ieșeau pentru pauza de baie, aveau să treacă mai întâi prin ea. Toate cele cinci picioare și patruzeci și șase ani de ea. Majoritatea însoțitorilor de bord au executat după 11 septembrie procedura de securitate cu o ușoară rotire a ochilor. Dacă un terorist chiar ar fi vrut să spargă prin ușa deschisă, un însoțitor mic nu avea de gând să-l oprească. Dar Jo a luat-o în serios. Cu ani în urmă, primul ofițer cu care zburau în glumă numit a ei a lui „o sută de lire sterline terorist viteză cucui." El a aflat pe calea lungă ce greșeală a fost. Jo a înțeles asta așezându-se în fața acelei uși, ea declara: peste mortul meu corp.

Și Bill știa că ea a vorbit serios.

După ce ușa s-a închis în urma ei, s-a întors pe călcâie, lăsând-o să cadă zâmbet cel instant ea a văzut Bancnote față. Când el nu a vorbit, ea făcut.

"Bine?"

"Ce?" el a raspuns.

Strângându-și buzele, și-a încrucișat brațele, mutându-și greutatea într-o parte.

"Ce?" el repetat, scanare cel cabină peste a ei umăr, a lui sprâncenele ciupit.

Dacă tu spune oricine, ta familie moare. Dacă tu trimite oricine la cel casa,familia ta moare.

El nu putea risc aceasta. El nu putea spune Jo.

Dar trebuia să aducă pe cineva familiei lui, trebuia să aducă pe cineva în familie casa. Nu putea să orchestreze asta din cockpit, unde se afla monitorizat în fiecare secundă. Și a existat o amenințare necunoscută aici în spate cabină cu Jo și echipajul. Cum ar putea să nu-i avertizeze? Și gazul. Thecabina trebuia să fie pregătită pentru un atac dacă se ajungea la asta.

Bill știa că nu va prăbuși avionul, dar ar putea avea nevoie să se prefacă ar. Aruncarea recipientului a fost o parte din asta. Dacă a refuzat să arunce benzină, Sam ar presupune că alegerea lui a fost să salveze avionul. Familia lui ar face-o a muri.

O groază goală i se prelinge din inimă, umplându-i trupul. Doar dacă cinevape pământ ar putea ajunge la familia lui, urma să fie nevoit să gazeze cabina.Ceea ce însemna că echipajul trebuia să fie pregătit. Aveau nevoie să protejeze pasageri... de la el.

"Factură?" a lui Jo voce a sunat A milă departe.

Dacă spui cuiva, familia ta moare.

Bill se uită la restul avionului, la cele o sută patruzeci și patru străini stând în cel pasager scaune. unu sută și patruzeci si patru potențiale amenințări. Furia îi străbătu trupul, împletindu-se cu frica. Ce altfel nu stia?

Ochii lui Jo, plini de îngrijorare, au refuzat să privească în altă parte. "Factură?" a spus ea cu a putina mai multa forta.

Dacă spui cuiva, familia ta moare.

Cum a putut să se întoarcă în cockpit și să-și lase echipajul expus și vulnerabil?

Jo și-a pus o mână blândă pe antebraț și l-a strâns. Atingerea ei caldă și-a tras respirația ca un șoc electric.

El Necesari Ajutor. A lui familie Necesari Ajutor. El nu putea do acest singur.,,Jo," el șoptit. "Noi ia o situatie."

CAPITOL PATRU

JO STABILIT SE CU A mână pe cel galeră tejghea.

Bill încercase să arate ca o conversație tipică în timpul unei o pauză tipică de baie, ducând-o lejer în bucătărie. Odată ieșit din vederea, el își drese glasul și îi spusese totul.

Jo se uită la el, cu gura căscată. Clătinarea lentă a capului ei nu a fost o negare. A fost o realizare că de aici încolo, nimic nu va fi vreodată la fel.

„Repetă tot ce tocmai ai spus.”

"Nu," Factură a spus. "Noi nu avea timp. Uite. Ale mele cabina de pilotaj, Ale mele comunicații — este toate fiind monitorizat pe cel FaceTime apel. Sunt purtare căști deci Ben nu poate auzi, dar când..."

The al căpitanului voce trasat oprit, fiecare cuvânt obținerea mai moale și mai departe departe. Jo se uită la ceașca de cafea pe care o turnase femeii în vârstă din 2C acea sat pe cel galeră blat răcire. Cafea ea a avut turnat în ceacum simțit ca A diferit durata de viață. A ei viață înainte de Factură spuse a ei de al lorsiuație.

Aburul se învârtea în vârtejuri baletice și învârtești, în timp ce mici bule se ridicau spre el suprafața întunecată a cafelei, reflectând strălucirea violet fluorescentă a suprafeței ușoară. Ea observat toate acest abstract; cel grațios aburi, cel canta o melodie lit a unei voci îndepărtate, mișcarea curgătoare a luminii și umbrei. O bârfă, starea de vis era lentila prin care ea vedea realitatea și, în timp ce Jo a fost nu un somnambul, ea se întrebă îndepărtat dacă aceasta este ceea ce simțit ca.

„Eu a avut la lua cel risc," Factură a spus. "El a spus el ar fi ucide lor dacă eu spuseoricine. Dar tu și echipajul trebuie să..."

Bancnote voce a fost vorbind despre ceva sau alte. A familie? Ce familie? Al ei? Nu, Mihai și cel băieți au fost Acasă. Sigur. Ea privit la cel minuscul bule și imaginat se interior unu. Neobservat de a ei colegi de echipaj, de cel alte pasageri, ea ar alunecare în aceasta în liniște, cel

bubble cococoning-o în completitudine ei. Nu intra nimic, nimic ar pleca. Ea se așeza, își strângea genunchii la piept și doar observa toți ceilalți merg mai departe fără ea. Putea simți tăcerea bubble, imponderabilitate a corpului ei în timp ce se clătina pe suprafața cafea. Poate că ea ar putea fi turnată în canal, minuscul și ascuns, alunecând departe în evadarea ei secretă. Ea va fi alături de călătorie, incapabilă să conducă și nedorind. Colțurile buzelor ei se smulseră într-un mod nepotrivit zâmbet. Nu s-a putut abține. Era atât de multă ușurare în a fi așa mic.

"Ce făcut tu doar Spune?" Jo a spus brusc, tăiere Factură oprit.

Factură privit confuz, la fel de dacă el nu a făcut-o știu ce el a avut doar a spus fie.

„Eu... eu a spus eu nu știu Cum la obține cineva la Ale mele casa. eu nu pot doarsunați la FBI.”

— Nu, spuse Jo. "Dar pot."

• • •

Aruncarea cel îngălbenit plantă de casă în cel Gunoi poate să sub a lui birou, FBIagentul Theo Baldwin se întreabă de cât timp arătase așa.

— Aceste lucruri au nevoie de apă, Theo, spuse agentul Jenkins, în drum spre camera de odihnă.

„Not”, a răspuns Theo, deschizând fișierul din partea de sus a stivei. Scooting scaunul lui așezat, telefonul i s-a luminat cu un mesaj. Verificând expeditorul, el apăsați butonul din partea laterală a telefonului, ecranul se întuneacă.

Dincolo de cameră, într-un vas de pește al unui birou, noul său șef se plimba în spate a ei birou cu A telefon presat la a ei ureche. The ușă a fost închide, dar Theo nu a făcut-o nevoie la auzi ce a fost a spus la știu aceasta nu a fost un plăcută conversație pentru cel alte Sfârșit de cel linia. El privit departe repede când l-a surprins privind.

Lui Theo îi plăcea să vină la birou într-o sâmbătă. A fost liniste. Ar putea îndepărtează rapid hârtiile plictisitoare, ca să se poată concentra pe mai mult cazuri interesante. După ce a citit prima pagină, a trecut la a doua dar Curând sa întors la început după ce și-a dat seama că nu absorbise niciunul cuvânt.

Aruncându-și pixul pe teancul de dosare de caz fără fund, la nivel scăzut, se frecă Ochii lui.

Pe cine glumea? Nu a avut cazuri mai interesante la care să ajungă. Să fii la birou într-o sâmbătă a fost o încercare puțin acoperită de brownie puncte. Nu, nici măcar asta. A fost o încercare jalnică de mântuire. El a fost cu biroul de aproape trei ani, dar acea vechime modestă nu a făcut-o materie mai mult. Șase luni înapoi, cel ceasul avea a început de la capăt.

Nu ar fi trebuit să fie mare lucru. A fost un raid de droguri la fel de standard ca posibil. Inteligența lor era etanșă: știau exact cine era în casă, unde se aflau, ce făcuseră, ce aveau să fie taxat cu. Practic s-a terminat înainte chiar a început.

Dar până la sfârșitul nopții, casa crack era plină de găuri de gloanțe iar reputația lui Theo ca stea în devenire a biroului a fost la fel de împușcată. El a încercat să-și justifice încălcarea protocolului o singură dată. După aceea, a păstrat cu înțelepciune gura închisă și capul coborât. A acționa după o „bănuială” a fost la fel de respectabil ca spunând o zână verde îi șopti la ureche. Cinci ședințe disciplinare, două săptămână suspensie fără a plăti, și A îndoielnic profesional prognoza însemna că singurul lucru pe care îl putea face Theo era să lovească ceasul, să respecte regulile, și sper că la timp totul va fi iertat.

El a luat o înghițitură de cafea și dublat pe documente.

"Ar trebui să noi fi îngrijorat," Jenkins a spus, venire afară de cel pauză cameră cu o pungă de chipsuri, „că suntem singurii nemernici care nu au ce face pe a Sâmbătă?"

a lui Theo telefon aprins sus din nou. El nu a făcut-o vedea aceasta.

„Cred,” spuse Theo, lăsându-se pe spate în scaun, „suntem singurii nemernici care sunt dedicați slujbelor lor.”

— Și cred că trebuie să ne culcăm, spuse Jenkins cu gura plină. „Hai să merge obține A băutură. Spune Fierbinte puii suntem Agenți FBI.”

Telefonul lui Theo a strălucit din nou. Ridicându-l, a văzut șapte texte necitite de la mătușa lui Jo. Stomacul i-a căzut, mergând imediat la cel mai rău. A lui mama, sora lui Jo. Sa întâmplat ceva. Sau poate fiii mătușii Jo, care erau mai mult ca frații săi decât cu verii.

"Bine? Noi mergi?" Jenkins a spus, aplecat împotriva a lui cabină.

Theo se uită la telefonul său. Era prea incredibil, trebuia să citească totul de două ori. Dacă altcineva ar fi trimis mesajele, ar fi avut îndoieli.

Dar Theo o cunoștea pe mătușa lui Jo.

Luându-și insigna și împingându-și scaunul pe spate, nu i-a dat nicio atenție teancul răsturnat de dosare, hârtiile neterminate fluturând la pământ.

Bill închise ușa în liniște și glisă încuietorea spre dreapta, lumina fluorescentă în lav luminându-se ca el. Rămase acolo o clipă, încremenit, ca deși el a avut uitat ce el ar fi vino Acolo la do. The subțire plastic ușăscârțâi în semn de protest în timp ce își sprijinea fruntea de ea. Cravata îi atârna înaintea de gâtul lui.

Acesta nu era un scenariu pe care îl anticipase vreodată. Aceasta nu era o amenințare el luase în considerare și discutate cu colegii săi. Nu era nicio pagină în manual de referință, nici un protocol de pus în aplicare, nicio listă de verificare de rulat. Toate ale lui antrenamentul părea jenant de naiv, acum. Garanții și concedieri au fost concepute pentru *real* atacuri asupra cabina de zbor.

Bill se întoarse spre oglindă, observând reflexia lui. Se simțea ca un tip într-o costum de pilot. Nu mai părea corect la el. S-a uitat la aur aripi pe partea din față a cămășii și se întreabă ceva ce nu avea niciodată: Era el merită să poarte uniformă? Fusesse vreodată?

A făcut pipi și a apăsă butonul, tresărind la sugerea puternică a unui avion culoare. Chiuveta era la fel de ostilă, apă înghețată care îi ataca mâinile tremurânde cași-au șters opțiunile.

Acest ar fi a lui numai moment singur. Acest a fost când el Necesă la da-i seama. Aflați cum să o remediați. Și-a aplecat fața mai aproape de oglindăde parcă ar fi căutat răspunsul pe cealaltă parte.

Nu a găsit nimic.

Luând câteva prosoape de hârtie, și-a întreținut un gând irațional enervare: îndrăzneala nevoii de a face pipi. Nu ar putea corpul lui să facă un excepție chiar acum? Nu știa că nu e timp de pierdut cu asta inutil?

The robinet scurs. unu de unu, picături de apă căzut în cel chiuvetă. Ritmic, unul după altul ca o tobă. O pauză. Apoi unul la întâmplare cădere brusca. Apoi o alta. Acolo părea Nu model la cel curgere.

Bill privi apa picurând, pupilele lui dilatându-se ca piesele din mintea lui mutat mai aproape împreună. A lui mâinile oprit tremurând. A lui respirație încetinit. S-a ridicat drept.

A fost o Ave Maria a unei idei. Dar a fost o idee.

Alunecare cel Lacăt la cel stânga, Factură a mers înapoi la muncă.

• • •

Şeful lui Theo s-a uitat lung la telefon înainte de a-l arunca peste ea birou. A aterizat pe partea laterală a plăcuţei ei de identificare, ASISTENTA DIRECTORĂ MICHELLE LIU reflectând strălucitor în strălucirea ecranului. Trecându-şi mâinile peste pe coroana capului, şi-a alunecat părul negru şi gros într-o coadă de cal ordonată. Cu forţa trăgând aceasta încordat, a ei arme a venit la odihnă, traversat, peste a ei corp.

— Vorbeşti serios, spuse ea.

El dădu din cap. "Din pacate."

Ea începu să se plimbe în spatele biroului. Liu fusese pe terenul din Los Angeles de trei luni deja, dar fuseseră trei luni relativ calme luni şi Theo nu avusese ocazia reală să o vadă acţionând sub foc. El ştia că a fost la birou de doisprezece ani şi că reputaţia de temperamentul ei scurt a precedat-o. Dar ceea ce nu ştia el era de ce ea părea furios despre cel situaţie el ar fi adus a ei. Sau pot fi ea a fost supărat la el? Nu putea spune care.

"Tu ştii este nu doar S.U.A.," ea a spus. "Tara natala Securitate. The Departament de Apărare. Mitropolit Politie Departament. FAA. TSA. NORAD. Casa Alba." Ea făcu o pauză. „Theo, dacă mergem – preşedintele va fi în camera de situaţie.”

Îşi simţea bătaile inimii în urechi. „Eu zic să mergem”, a spus el. Ea batjocorit.

— Vrei să trag un semnal de alarmă, spuse ea, îngustând ochii iminent terorist atac pe Washington, DC. Tu vrei pe mine la trimitte Ostatic Salvare în A suburban LA Cartier în larg lumina zilei. Şi toate acestea, pe baza informaţiilor primite doar tu şi tu într-un mesaj text. Din matusa ta."

Theo nu a răspuns, dar nici nu şi-a întors privirea. Şi-a simţit faţa înroşită în timp ce o privea pe Liu mestecând interiorul obrazului ei. Ştia că era dimensionat.

Rezultatele lui la test au fost în afara topurilor şi ambiţia lui de neegalat – dar cu siguranţă Liu a avut fost spuse cel deplin cont de cel noapte de cel raid. Un Genul de agent „în primul rând intuiţia, în al doilea rând inteligenţa” a fost o răspundere, nu un activ. Asta o auzise spunându-i unui alt agent, şi deşi el nu putea şti cu siguranţă, el jurase că ea îi aruncase o privire după ce o spusese. Ținându-l îngropat sub hârtii până când va putea să-şi pună o mărgea mai bună -l părea să fie ea tactică până acum.

Dar acum asta.

Pot fi asta e De ce ea părea asa de furios.

„Uite,” a spus el, „Știu că această situație este... nebună. Vă cer mai întâi ai încredere și apoi verifică. Ceea ce, venind de la mine, este mult de cerut. Dar eu știu matusa mea. Crede-o.”

„Ea ? eu nu știu a ei.”

„Corect. Dar care este motivația ei pentru a simula asta? Ea are totul de făcut pierde. Munca ei, reputația ei. Liu. Acest lucru este adevărat.”

"Și dacă este nu?"

„Și dacă este?” spuse el puțin prea puternic, adăugând repede: „Doamnă, iti asumi un risc oricum. Dar o singură opțiune se termină cu oameni moarte.”

Ea a continuat să meargă în pas. Theo aruncă o privire la ceasul de pe perete.

„Doamnă, cu tot respectul – avionul este în aer. Pilotul și pasagerii alearga din timp. Asa de este familia.”

Închizând ochii, Liu a tras adânc aer în piept, jurând pe expirație.

"Cod aceasta," ea a spus. „FBI SWAT mișcare în imediat, bine consulta cu HRT pe drum. Pune pe toți înăuntru. Și Theo? spuse ea, oprindu-l ca el stânga cel birou. „Nu a uita. Ai deja a primit Două greve.”

• • •

Jo răsturnat prin cel pasager manifesta scanare cel logistică instantaneu a tuturor de la bord. Tocmai terminase de analizat ultima pagină când Bill a ieșit din baie.

"Orice?" el a întrebat.

Ea ridică telefonul, verificând să vadă dacă Theo răspunsese. "Nu încă. Și niciun pasager nu este, de asemenea, un angajat Coastal.” Deschiderea sertarului de sub cel ibric de cafea, ea așezat cel manifesta pe top de a ei ruj și carte, închiderea cu un clic metalic. Bill o rugase să verifice dacă se afla cineva la bord călătorind cu privilegiile companiei. Poate că aveau o altă aluniță internăbord? Poate asta a fost backup-ul? Dar era o fundătură.

Jo știa totuși că presupunerile sunt periculoase într-o situație ca asta. Factură și-a încrucișat brațele și s-a uitat în cabina întunecată, cu ochii îngustați cel bucătăria din spate.

— Ai încredere în ceilalți însoțitori de bord? el a spus.

"Absolut. Ei bine, vreau să spun, a treia noastră, Kellie, este junior ca naiba. Noi doar întâlnit. I s-a atribuit călătoria în afara rezervării aeroportului. Dar intuiția mea spune da.”

Factură dădu din cap. "Bine. Apoi noi merge cu acea."— Ai încredere în Ben?

"Complet. Dar asta e Ale mele intuiție." Jo dădu din cap. „Atunci mergem cu asta.”

„Așteaptă să le spui celorlalți doi până după pauză. Și *nu*- l menționați Ben când iese.”

— Credeam că ai încredere în el?

"Fac. Dar cum mă poate ajuta?"

„În plus... noi nu stiu Cum el simte despre *tu*. ”

"Exact. Dacă el gandeste Sunt mergând la ucide l..." Factură trasat oprit și degajat a lui gât. "Uite, eu doar nu pot risc -l luând acest în a lui proprii mâinile. Nu îmi pot risca familia așa." Aruncă o privire spre ușa cabinei. — La naiba, trebuie să mă întorc acolo sus.

"Bine, dar aștepta. Ce despre cel pasageri?" Jo a spus.

Bill și Jo s-au uitat afară, cercetând vârfurile capetelor din cabină. Toată lumea citea, dormea, se uita la televizor. Nimic nu se simțea rău, nimic simțit că nu. Nimeni nu-i privea, nimănui nu părea să-i pese de ceea ce ei faceau.

ei știa mai bine.

— Pasagerii nu pot ști, Jo. Nu putem informa oricui se află la bord asigura-te ca fac o alegere. Adică, vor ști că se întâmplă ceva pentru că voi, băieți, va trebui să găsiți o modalitate de a-i proteja. Dar ei nu pot ști despre întreaga situație. DC? Nu. Și ei nu pot ști despre familia mea. Ei nu pot ști despre alegere. Ei vor presupune că o voi face alege Ale mele familie. Există în nici un caz ei ar fi încredere S.U.A."

Ea nu a făcut-o răspuns.

"Tu stiu Sunt nu mergând la prăbușire acest avion. Dreapta?"

unu de al lor primul escale împreună a avut fost în Seattle niste douăzeci cu ani în urmă. Întregul echipaj se întorcea la hotel după happy hour în centrul orașului când un bețiv care trecea pe lângă mormăi o insultă rasială. Ca singurul Membru negru al echipajului, Jo știa că era destinat ei, dar ea nu a spus orice. Bill, pe de altă parte, l-a lăsat pe bărbat să știe exact ce crede el. A doua zi, primul ofițer a trebuit să zboare pe toate cele trei picioare pentru că Bill e rupt degetele îl împiedicau să apuce complet joystick-ul.

Întârzieri, mecanici, nesupus pasagerii. Ea ar fi a trecut -l A milion rămăsese din mesele de primă clasă și îi turna de două ori mai multe cești de cafea. Pe Septembrie 11, ea a fost unu de cel primul oameni el verificat în cu. Când

tatăl lui a murit, ea a trimis flori. Familiile lor au schimbat felicitări de Crăciun în fiecare an. După mai bine de două decenii de zbor, Bill nu era coleg de muncă. El a fost o prieten, era familie. Jo *știa* Factură.

"Da," ea răspuns. „Eu știu tu ești nu mergând la prăbușire acest avion." Dar ceva adânc în Instinctul lui Jo agitat ca ea a spus aceasta.

Telefonul ei a vibrat pe blatul metalic. Citind mesajul, ea a zâmbit.

„FBI-ul este în drum spre casa ta”.

Hapsân a ei umerii, Factură sărutat a ei frunte, lacrimi de relief umplere Ochii lui.

A ridicat telefonul pentru a suna cabina, dar a făcut o pauză înainte de a apăsa tasta buton. „FBI-ul va avea grijă de familia mea, iar noi ne vom ocupa avion. Voi încerca să comunic, dar fără garanții. S-ar putea să fiți pe voiproprii înapoi Aici. Dar ochi deschis. Tu știi ca ești nu singur."

Jo dădu din cap.

— Cel mai probabil, spuse Bill, va trebui să joc împreună. voi face tot ce pot pentru a nu arunca recipientul. Dar s-ar putea să nu am de ales. Să presupunem că un atac cu gaz *va* veni din cabina de pilotaj, dacă nu FBI-ul îmi ia familia pe primul loc. Îi va uide dacă crede că am ales avionul.

"Bine."

„The cabină are nevoie la fi gata,

Bine?"— O să fie, căpitane.

„Jo, la naiba! S-ar putea să fiu căpitanul, dar odată ce ușa se închide, ești deschis al tau. Înțelegi? Aceasta este cabina *ta* .” Ochii îi ardeau de urgență și, blocată sub privirea lui, încrederea ei se umfla. "Aveți Ale mele cuvânt acea eu a.m nu mergând la prăbușire acest avion. Dar Cum eu realiza acea eu nu au închipuit afară încă. La fel de departe la fel de înapoi Aici merge, este sus la tu toate la descoperiți cum să pregătiți această cabină pentru un atac. Înțeles?"

Jo dădu din cap în tăcere la fel de Factură a sunat cel cabina de pilotaj la da Ben cel tac la deschis ușa și lasă-l să se ridice înapoi. S-a întors să blocheze. Pilotul și zborul însoțitor stătea în picioare înapoi la înapoi, unu cu fața departe, unu cu fața spre celcabina de pilotaj.

„Eu încredere tu, Jo. Noi avea Control de acest aeronave.”

The ușă deschis și închis în spate a ei și Jo a fost singur. Singur în *a ei* cabină.

CAPITOL CINCI

"NICI O SCHIMBARE?" A spus BILL.

„Fără schimbări”, a
răspuns Ben. „Am
controlul.”

"Tu avea Control."

Ben desfăcut a lui valorifica la fel de a lui scaun ajustat înapoi. Scufundare, el a pășit peste consola centrală. Reglandu-și pantalonii și băgându-și cămașa, a închis un ochi pentru a privi prin vizorul ușii cabinei pentru a se asigura că Jo încă se bloca. În spatele lui, Bill și-a rearanjat scaunul și și-a pus catarama valorifica, control a aeronava în mișcare de la primul ofițer înapoi la căpitan.

Bill știa că are o fereastră de mai puțin de cinci secunde.

Mai puțin decât cinci secunde în timp ce cel calculator ecran a fost încă jos și Sam nu l-a putut vedea. Cinci secunde când Ben a fost distras și nu a vrut întreabă-l pe Bill ce făcea. Cinci secunde pentru a apăsa și elibera butonul corect butoane de recepție. Cinci secunde pentru a activa frecvența de rezervă a radioului. Cinci secunde să răsucescă volumul setului cu cască lui Ben până la capăt, ca să nu o făcăuți canalul secundar. O linie de butoane gri cu dungi albe aliniate pe consola centrală lângă genunchi așteptând comanda lui.

Pentru tot zborul, acele cinci secunde au fost singura lui oportunitate de a face acest lucru angajează singurul lucru la care s-ar putea gândi și care l-ar putea ajuta să iasă acest iad.

— Se deschide ușa, spuse Ben. Ușa s-a deschis și s-a închis trântind a moment mai tarziu.

Aceasta a fost Terminat. El nu a făcut-o chiar nevoie toate cinci secunde. Dar planul lui ar trebui să aștepte.

Factură deschis a lui calculator.

Carrie o legănă pe Elise încet, cu obrazul ei așezat ușor peste cel al bebelușului cap adormit. Scott stătea lângă ea, cu ochii acum uscați. Nici

unul nu s-a uitat camera.

"Bine ati venit înapoi," Sam salutat. "Aici tu merge." Un e-mail ping înăuntru Inbox-ul lui Bill.

• • •

"Buna ziua Acolo," Jo a spus prin A convingător zâmbet, cotitură la cel sunet decel cabina de pilotaj închiderea ușii și blocare. „Cum e merge acolo sus?”

"La fel rahat, diferit zi. Viață cel vis," Ben a spus, pășind în cellav.

"Tu vrei orice la mânca sau băutură?" Jo a întrebat înainte de el ar putea închide celușă.

„Doar cafea,
mulțumesc.” "Cum do
tu lua aceasta?"

"Două creme, unu zahăr."

Lava închisă și încuiată. Imediat, Jo a luat vasul plin de proaspăt cafea și a golit-o în liniște în coșul de gunoi. Pune o pungă nouă de cafea, ea ar aștepta să apese butonul BREW butonul până când a auzit clădirea toaletei. Ea a vrut să-i cumpere lui Bill cât mai mult timp.

• • •

"Ce este asta?" întreabă Bill, citind e-mailul. Singur în carlingă, era capabil la vorbi afară tare fără Căști și e-mailuri, și el făcut așa de repede, cunoscând condițiile erau de scurtă durată.

"Este A afirmație tu esti mergând la record tu zicală," Sam răspuns.

Factură a continuat la citit, tremurând a lui cap. "Dar... ce sunt tu mergând lafaci cu ea?"

„O să-l trimit la rețelele de știri. Mai tarziu. După accident,” Sam a spus.

Bancnote înalt școală istorie profesor a avut o singura data a aratat cel clasă granulat alb-negru filme de american POW-uri în Vietnam citind forțat mărturisiri după având fost bătut și torturat de al lor răpitori. Mai tarziuacea noapte, Factură a fost zguduit treaz de a lui cu ochii mari mic frate numai la găsi a lui pat înmuiat și a lui voce răgușit după cel a prizonierului gol privirea îl urmase până la visele sale.

— Nu citesc asta, spuse Bill.

Sam se uită cu privirea în cameră. „Carrie”, a spus el, aruncând o privire în cana lui, „al meu ceai este rece. Ar fi tu te rog obligă-mă un proaspăt ceașcă?”

Privind înainte și înapoi între Sam și cameră, Carrie a încercat stabili dacă a fost o capcană. Dându-și scaunul pe spate, îi spuse ceva Scott ceea ce a fost confuză în spatele ei căluș. El părea să nu înțeleagă, manevrându-și stângaci sora care dormea în brațe la fel de atent ca el ar putea. El și mama lui s-au mișcat încet, având în vedere explozivii din jurul ei. Carrie a ieșit în bucătărie, care era în spatele computerului. Opinia lui Bill. Panica l-a sufocat la vederea copiilor lui singuri cu ei răpitor.

El dorit să țipă la Scott să alerge. Lua el și sora și merge la vecini casa pentru Ajutor. obține departe din cel om, departe din cel exploziv — și doar la fel de el a fost despre la Spune ceea ce, Sam atins sub a lui vestă și a scos o armă. A îndreptat-o cu dezinvoltură spre copii. Scott și-a cuprins mai strâns brațele pe Elise.

— Bill, spuse Sam, ai auzit vreodată povestea tigrului și a lui? cioară?"

• • •

În spatele cel galeră perdea, Jo privit jos la cel luminos ecran de al ei telefon, trimițându-i nepotului ei mesaje rapide fără o corectare.

Nu, cel FO nu știu și noi sunt NU spune pasagerii. Odihnă de

cel echipajul nu știu încă, voi spune după pauză

Nu cheie pe ce să facă despre gaz. bine figura afară ceva. Nu

știu ce aceasta este. Presupunând este rău. Într-adevăr rău.

avea materii periculoase întâlni avion la JFK

În lav, toaleta era spălată. Jo apăsă butonul de pe ibric. Ea știa că asta înseamnă minim patru minute, dar ea avea să se întindă.

bolnav text când i poate să dea lucruri sunt mergând la obține

bsuy. pentru tu de asemenea. eu dragoste tu Theo.

"Acea nu a fost o retorică întrebare", Sam a spus. "Avea vreodată auzit-"

— Nu, spuse Bill.

Sam zâmbi și se lăsă pe spate în scaun. „A fost odată un tigru care era regele junglei. Într-o zi, o cioară s-a învărtit deasupra capului, aterizând pe o ramură. „Tigru”, a spus el, „te rog să-mi arate ce văd ochii regelui tău”. The tigrul a îndepărtat pasărea, laba lui puternică aproape luând o aripă. 'Fi plecat!' el a spus. 'Sunt cel rege de cel junglă. Tu esti de asemenea prost la stiu ce euvedea.' Deci cioara a zburat cu tristețe.

„A doua zi, cioara sa rotit din nou deasupra capului, spunând: „Te rog, tigru. Cu siguranță trebuie să vezi lucruri atât de uimitoare. Te rog, spune-mi ce regele tău ochii văd.' Dar tigrul a răs, umflându-și pieptul lat spre bietul micpasăre. „De ce să vezi ceea ce văd ochii mei de rege? Ești prea mic. Fi plecat!”

— La naiba, irosim... spuse Bill printre dinți. El s-a oprit scurt, respirând în timp ce strânse și își eliberă pumnii. Pe un ton mai calm, el a spus: „Uite. hai sa doar vorbește pentru o secunda-”

„Așa că a doua zi”, a continuat Sam, „tigrul stătea relaxat pe un copac ramură. Dintr-o dată, s-a rupt, aruncându-l pe regele junglei în furie râu dedesubt. Neajutorat, a plutit în aval. Cioara a aparut deasupra capului. 'Ajutor!' strigă tigrul către corb. 'Ajutați-mă!' cioara se uită în jos la tigrul care se zbate în apă. „Cum te-aș putea ajuta, rege al junglei? Sunt prea prost și prea mic. Dar apoi-”

Sam făcu o pauză când apare Carrie, cu o cană aburindă în mână. Plicul de ceai eticheta atârna pe lateral, învărtindu-se în mișcarea ei în timp ce o pune pe masă în fața lui Sam, luându-și din nou locul.

"Apoi!" continuă Sam cu un zâmbet vesel, băgând pistolul în al lui vesta. „Cierul a coborât și i-a smuls ochii tigrului din craniu. The rege de cel junglă a fost fără apărare la fel de cel apă a venit sus peste a lui puternic cap. 'Acum,' cel cioară a spus la fel de el a zburat departe, „Eu voi vedea ce cel rege din jungla vede.”

Tăcerea a căzut peste cameră și a umplut cabina de pilotaj.— Dacă crezi... spuse Bill.

Apucându-l violent de brațul lui Carrie, Sam îl întinse peste masă, a lui scaun lovind podeaua în spatele lui în timp ce cădea. Elise s-a trezit cu un țipăt.

— Pierzi morală poveștii, Bill, spuse Sam. Carrie tresări. Factură ar putea vedea a lui Sam degete săpat în a ei piele. „The morală de cel poveste este că voi obține ceea ce vreau. Este alegerea ta ceea ce este sacrificat de-a lungul cale. Faceți videoclipul.”

Luând cana cu ceai, o goli pe carnea moale a lui Carrie, ea înăbușit țipă în spate amestecul ei de gag cu a fiicei ei.

Ecranul s-a înnegrit când Sam a deconectat apelul.

Bill se strânse de părțile laterale ale computerului. Gâfâind, se uită la gol ecran. Habar nu avea cât timp a stat așa, uitându-se în neant. Zgomotul lavului care se deschidea și se închidea în cabina din spatele lui i-a rupt al lui stupoare.

Ben avea să se întoarcă curând.

. . .

Jo deschidea o mică cremă când Ben a ieșit din baie, abanos piele pe a ei degete pătat cu amenda ceturi de cremă, un inevitabil realitate de A presurizat cabină la altitudine. Ștergerea a ei degete pe A șervețel, ea învârtiți smântâna și zahărul înainte de a îndrepta spre aparat.

"Cafea a fost rece așa de Sunt prepararea berii tu A proaspăt oală. Aproape Terminat." The primul ofițerul aruncă o privire la cabina de pilotaj ușă.

FAA și protocolul companiei au spus rapid intrarea și ieșirea, dar FAA nu a făcut-o ai vreun ochi la bord astăzi. Starea lui Jo a fost un pariu pe tinerețea pilotului și îndrăzneala să-l găsească mai răzvrătit decât stickler-ul, și pentru ea relief, se aplecă întâmplător împotriva contor de bucătărie.

"Tu mergând jos astă seară?" el a întrebat.

— Nu, spuse Jo. „Măine în Portland, sigur. Dar în prima seară am trântit-clic, prinde-mi somnul. Știi că sunt cu soțul meu de nouăsprezece ani ani? ai vrea *gândi* așa fi capabil la dormi până la capăt a lui sforăit.”

„Încă un motiv pentru care sunt singură.”

„Uh-huh. De aceea, spuse Jo, privindu-l pe Ben căutând zborul mai tânăr însoțitor în spate.

„Deci faci naveta?” ea a întrebat.

„Nu, locuiesc în Long Beach.”

"Oh, eu trăit Acolo când eu primul mutat la LA. Unde au fost tu înainte deDe coastă? Ai fost Aici...”

"Trei ani în Ianuarie," Ben a spus. „Eu a fost la A regional afară de Bivol." Se uită la BREW strălucitor buton.

"Aproape Terminat," ea a spus cu A mic a face cu ochiul, plasarea unu mână pe a ei soldși celălalt pe mânerul cafelei. "Asa de spune-mi-"

În spate a ei, Jo auzit a ei telefon vibreze împotriva cel tejghea.

• • •

Piciorul lui Bill bătu compulsiv. Privind pe fereastră la rândurile de câmpurile de porumb de mai jos, nu clipise de aproape un minut. țipătul lui Carrie ca era opărită cu apă aproape clocotită răsunând prin capul lui. Mai întunecat gânduri de ce ar putea întâmpla la cel copii bolborosit sus incontrollabil.

"La naiba," el mormăit, redeschidere a lui Sam ultimul e-mail.

Scoțându-și telefonul, glisă spre stânga pentru a deschide camera. Comutarea la funcția video, a răsturnat camera astfel încât propria sa față să umple ecran. Ținând telefonul, l-a adus alături de computer, așa că el putea citi textul ca pe un teleprompter. Imaginea feței sale pe ecran s-a scuturat. Respirație profund la stabil a lui mână, el presat cel roșu recordbuton.

• • •

Jo a turnat în cană, privind cafeaua învârtindu-se cu crema, întunecată și lumina care se combină cu o nuanță de leoniu. Luat de ușurarea cotidianului sarcină, ea aproape nu a făcut-o vedea Ben a ajunge pentru cel interfon la apel Factură și capînapoi.

Actorie înainte de ea a avut timp la gândi, Jo a țipat în durere la fel de cafea turnat peste mâna ei. Cana i-a alunecat din degete, trosnind de blat metalic, acoperind totul cu cafea. Ea a sărit înapoi la evita stropirea.

„Uau!” Ben a spus, trântind cel telefon înapoi în este leagăn. "Tu Bine?"

Jo a râs cu A grimasă. "In afara de asta jenat? eu gândi așa de." Eași-a scuturat mâna, examinând-o sub lumină. „Ei bine, cafeaua ta este fierbinte și proaspăt, asta e pentru sigur. Miere, apuca pe mine niste hârtie prosoape?”

Cu Ben ocupat în baie, își aruncă rapid privirea spre telefon. Textul era de la Theo. Aproape la casa familiei. Aruncând telefonul în buzunar, și-a mușcat buza, acoperind un mic zâmbet.

— Ah, mulțumesc, spuse ea luând prosoapele de hârtie. „Lasă-mă să sterg astase ridică foarte repede.”

• • •

Bill a urmărit secunde bifând pe videoclipul de înregistrare. Și-a dres glasul.

„Numele meu este căpitanul Bill Hoffman și sunt vinovat”, a spus el aparat foto. „Vinovat de abuz, manipulare și exploatare. eu sunt vinovat de reprimand un întreg comunitate de oameni a caror numai Adevărat dorință este suveranitatea și demnitatea. Sunt vinovat că am dezertat și am trădat un aliat apropiat după ce și-au sacrificat unsprezece mii de proprii soldați în înfrângerea lui ISIS, pur și simplu pentru că le-am cerut. Sunt vinovat că privesc în altă parte întrucât războiul chimic a fost purtat împotriva unor civili nevinovați”.

A șirag de mărgele de sudoare se prelingea jos cel latură de a lui față. El șters aceasta departe.

„The prăbușire de Zbor patru-unu-șase și cel haos și moarte aceasta voi aducesunt cea mai mică privire asupra durerii și suferinței pe care le are poporul kurd suportat pe nedrept din cauza mea. Astăzi, otrava îți va umple plămânii și panica îți va depăși simțurile în timp ce te sufoci, gâfâind după ușurare rece care nu va veni niciodată. Mirosul putred al cărnii în descompunere îți va umple nasul pe măsură ce prețioasa ta piele americană se înfete și putrezește până la oase. Ochi, arzând și injectat de sange, voi umflătură din ta cranii, larg cu teroare, la fel de tu vedeapăcatele voastre s-au jucat în propriile voastre trupuri. Te vei ghemui în gol promite privilegiul tău și realizează că nu ești special. Că și tu va muri. Și în ultimele tale momente pline de groază, îți vei aminti asta mii de bărbați, femei și copii kurzi nevinovați au plecat înainte tu, murind aceleași morți torturate – și totul din cauza ta. Tu si al tau ignoranță. Indiferența ta. Nedorința ta de a fi deranjat de îngrijirea. Asa de acum tu și eu o sa platesc.

"Acest jalnic restituire nu poti vino închide la cel justiție cel kurzi merit, dar este tot ce pot face. Deci, în numele..."

A lui voce a început la tolba.

„În numele Americii... și în numele familiei mele... Am venit înainte tu cu kurdă sânge pe Ale mele mâinile și cere cel kurdă oameni pentruiertare prin Ale mele sacrificiu și cel sacrificiu de Zbor patru-unu-șase.”

The interfon bâzâit pe tot parcursul cel cabina de pilotaj și el presat cel roșubutonul pentru a opri înregistrarea. Bill se uită la fața lui înghețată pe ecranul din față de el. A apăsat un buton de pe consola centrală.

„Da,” el a spus, a lui voce apartament.

„Ben Aici,” a venit cel primul a ofițerului voce. "Gata la vino sus." „Ține pe," Factură a spus. „ATC-uri vorbind.”

Pe telefonul său, și-a deschis e-mailul, a atașat videoclipul la un mesaj nou, a intrat Poartă e-mail abordare, și presat "Trimite." Ouătoare cel telefon Următorul

la computerul lui, a coborât ecranul laptopului ca să-l poată lăsa pe Ben să se ridice — daroprit.

Gândindu-se mai bine, a redeschis computerul și s-a dus la e-mailul său Acolo. A făcut clic pe folderul „Trimis”, dorind să se asigure că e-mailul a fost trimis prin. În schimb, el găsește același cel ultimul trimis mesaj a fost din aproape acum douăzeci de minute, înainte de pauza de baie. E-mailul cu videoclipul nu a avut fost livrat.

„La dracu,” el șoptit, răcoritoare cel browser.

Nimic.

• • •

Jo bătut a ei deget pe a ei încheietura, uitându-se afară la cel cabină din a ei blocare poziție. Își dădea seama că Bill se blochează.

În cel înapoi Kellie traversat cel galeră.

„Eu gândi ea e singur de asemenea,” Jo a spus sugestiv peste a ei umăr.

Ben a fost ocupat scriind. El privit sus, clar având Nu idee OMS Jo a fost vorbind despre. „Huh?”

Jo dădu din cap spre spate.

„Oh! Ea este?”

„Uh-huh. Vrei la stau afară pentru A pic și Bolnav apel a ei sus?” Jo sugerat, sperând tonul ei se desprinsese la fel de lejer ca ea a vrut.

• • •

Bill știa că Ben stătea de cealaltă parte a ușii și aștepta în timp ce Jo blocat. Aceasta a avut deja fost A lung rupe — el asumat Jo a avut stagnat la fel de cât putea ea — și dacă nu deschidea curând, avea să înceapă să caute suspicios. Atât pentru Ben, cât și pentru ceilalți ochi îi priveau. El a reîmprospătat browserul. Dosarul „Trimis” a rămas același.

• • •

Jo o privi pe Kellie răsturnându-și părul într-o parte râzând. Tânăra femeie a luat o revistă și a dus-o către celălalt însoțitor de bord, the curbe de a ei strâmt uniformă impresionant chiar A deplin lungime de A avion departe.

Ben aruncat o privire la cel zbor puncte ușă, apoi înapoi la cel blondă.

„Eu nu stiu, este fost lung suficient de A- Oh. Hei, Factură. Da, Sunt gata."

El spânzurat cel telefon sus cu unu Mai mult privire jos cel interval la fel de Kellieascuns din vedere.

"Următorul pauză, pentru sigur, domnisoara Matchmaker." El făcu cu ochiul la Jo la fel de cel ușădeschis și el a dispărut în față.

• • •

"Tu obține pierdut afară Acolo?"

Factură a spus.— Jo poate vorbi, omule.

Factură deschis a lui calculator. La cel top de cel "Trimis" pliant sat cel e-mailcu videoclipul.

• • •

Jo auzit cel ușă închide și Lacăt in spate a ei. Cotitură cu A adânc expira,ea ridică repede interfonul și se uită prin avion către înapoi galeră.

Toata lumea a fost în al lor scaune cu exceptia A tineri doamnă venire sus cel intervaldin baie. Luându-și locul, ea a devenit una din masă; vârfuri de Capete din cand in cand legănându-se în unison cu cel ale avionului miscarile caoile strânse strâns în patul unui camion. Jo s-a uitat la acești străiniși se întreba ce întorsături ale soartei îi aduseseră pe toți aici, acum. oameni nu au plătit să-și părăsească zona de confort inutil. Fiecare persoană de la bordavea un motiv de a fi aici. Se întreba cui era păstorită vizita prieteni, OMS a fost mergând la A nuntă. A înmormântare, A muncă excursie, A concediu de odihna. Merg acasa.

Deturnarea unui avion.

Dar cu 144 de pasageri la bord, cu siguranță nu toți erau o amenințare. Deci, știind ce știa ea, era corect să-i țină pe nevinovați în întuneric? Să le spui ar fi un risc pentru familia lui Bill, desigur. Dar nu au făcut-o familiile de la bord merită mai mult?

Acolo era din nou. Acel murmur slab din intestine. Ea o ignorase primul timp, dar asta când era mai puternic, inevitabil.

Jo știa că Bill nu avea de gând să prăbușească avionul. Încrederea ei în el era piatră de bază. Nu, nu asta a fost problema.

The problemă a fost, ea a fost frică nu putea încredere ea .

Teroristul și-ar ucide familia dacă le-ar spune pasagerilor. Asta a fost clar.

Dar cum ar putea însoțitorii de bord să nu le spună? Cum ar putea nu da aceste nevinovat oameni fiecare avantaj ei ar putea la proteja ei înșiși din propria lor primejdie? Ferindu-l de ei, făcând alegeri pentru lor, luând departe al lor autonomie. Aceasta nu a făcut-o sta dreapta. Aceasta nu a făcut-o pare corect.

Oprește-te .

Jo a oprit raționamentul smulgând interfonul de pe leagăn. Ei ar proteja pasagerii, și-ar da seama. Dar ei ar face-odo fără să le spună. Ea nu putea trăda-l pe Bill așa.

Ea privit cel alte Două zbor însoțitori în cel înapoi galeră. Kellie a fost deținere A tavă cu băuturi pe aceasta. Ea a râs la A glumă din a eicoleg de munca înainte de mers pe jos oprit la livra cel băuturi. Jo invidiat al lor ignoranță.

Când a apăsă un buton, o lumină verde s-a aprins în spate cu un scăzut clopoțel. Jo privit a ei coleg cruce cel galeră și alege sus celtelefon.

"Menaj."

"Hei, tati," Jo a spus. "Uite, noi-"

Ea oprit se. Nu peste cel telefon. Ea Necesă la spune lor în persoană.

"Apuca Kellie și vino sus Aici. Noi nevoie la vorbi."

CAPITOL ȘASE

ATENȚĂ LA VESTĂ SUCIDĂRĂ, Carrie și-a apropiat brațul de ea față.

Pielea era umedă, dar nevătămată.

The vechi ceai sac, cel unu din a lui Sam primul ceașcă, sat în A baltă pe celbirou. Restul ceaiului vechi și rece a înmuiat partea din față a cămășii lui Carrie și pantaloni. Propriile ei țipete de groază răsunau prin cap, bântuindu-o pe lângă ea cât de inutile erau.

Când Sam apucat a ei braț, a ei mâinile a avut încă fost furnicături cu căldură de la cana fierbinte pe care tocmai i-o dăduse. Ea știa cât de fierbinte apă a fost. Ea așteptat incredibil durere. Asa de când cel lichid lovit a ei piele, termoreceptorii ei au dezlănțuit, trimițând unde de șoc de reacție peste tot corpul ei. A fost doar pentru o clipă, dar i-a luat acea secundă creierului ei Inregistreaza-te cel temperatura senzatii la fel de rece , nu fierbinte. Până când ea ar fi făcut-oînchipuit afară a lui Sam joc de joc de mână, cel apel cu Factură a avut deja fostdeconectat. Ultima imagine pe care o văzuse era soția lui torturată. Sau așa el a crezut.

Vă rog nu do orice prost, Factură. Sunt amenda. Stau puternic. Nu da în. El nu a făcut-o rănit pe mine. Prunc, Vă rog. Nu da în.

Nu a fost atât de mult o rugăciune. Mai mult, ea spera că o va face cumva intuit.

Computerul familiei a făcut zgomot.

„A făcut-o?” spuse Sam din bucătărie. Carrie se uită la ecran. Inbox-ul ei a avut o mesaj nou cu o mare atașament. Ea dădu din cap.

— Om inteligent, spuse Sam, întorcându-se la familie. „Ce zici de unii divertisment?” Deschidere cel e-mail, el a început cel video. A ei a sotului față a apărut pe ecran în timp ce vocea lui umplea liniștea casei familiei. Carrie a ascultat, dar nu se putea uita.

În schimb, îl urmărea pe Sam.

Luând o înghițitură din ceaiul proaspăt pe care i-o adusese Carrie, tresări, suflând în abur. Aruncând plicul vechi de ceai în cana acum goală, a adus dă-l în bucătărie, punându-l în chiuvetă ca un oaspete exagerat de politicos.

Sam s-a întors cu un prosop de vase, curățând fără cuvinte biroul înainte luând a ei palid, subțire braț în a lui mâinile. Ștergerea aceasta uscat, el a lucrat celprosop într-o mână, în timp ce cealaltă se ținea de detonator. S-a uitat în jos la blugii ei udați. Clipind, se întoarse, punând prosopul în ea mâinile legate. A dispărut în baia de la parter, dar s-a întors câteva clipe mai târziu cu un șervețel. Scott și-a sărit ușor sora, copilul în cele din urmă liniștită după ce s-a plâns până la epuizare. Snot a alergat pe fața băiatului călușul din gură. Plânsese aproape la fel de tare ca Elise când Sam apucat brațul mamei sale.

Mersul pe jos peste la cel băiat, Sam plasat cel tesut peste a lui nas.

„Lovitură”, a spus el. Scott a suflat și bărbatul a împăturit șervețelul, ștergând a copilului buza superioară.

Bancnote voce, spargere cu emoție, a fost inevitabil. Carrie întors.

"Pe în numele de America... și pe în numele de Ale mele familie... eu vino înainte de tucu sânge kurd pe mâini și să-i cer iertare poporului kurd prin Ale mele sacrificiu și sacrificiul de Zborul patru-unu-șase."

Videoclipul s-a oprit și Carrie s-a uitat lung la imaginea înghețată de a ei a sotului față. În cautarea departe, ea găsite Sam privind a ei.

Ea îi ținu privirea. O energie încărcată a umplut distanța dintre ei ca ei încercat la citit unu o alta. Carrie ar putea spune a ei reacții, sau lipsa din acestea, nu erau ceea ce se așteptase. Ceea ce nu putea spune era dacă acea a fost A bun lucru sau nu. El nu a făcut-o pare furios sau ostil, nu cu a ei sau copiii. Nu, părea... curios. Era cât de aproape a putut pune-l. Părea că o pune laolaltă ca pe un puzzle, așa cum era el descoperind treptat ce piesa se potrivea unde.

"Când eu spuse ta soțul aceasta nu a fost personal, eu însemna aceasta." Buzele ei îmbrățișară călușul fără să se miște.

Serpuind prin bucătărie, Sam părea să se gândească la spațiul de la a un fel de distanță clinică. Deschise sertarul de argintărie, închizându-l înainte repetând pasul cu cel care ținea ustensilele de gătit. Făcând o pauză la frigider, el înclinat a lui cap la cel latură în timp ce în cautarea la cel poze și opera de artă pentru copii. Studie buletinul lui Scott cu o privire de aprobare peste umăr înainte de a se apleca pentru a examina calendarul familiei. El ascuțit la data de azi.

„Reparații pe internet. 11:30 am. Ei bine, iată-ne, a spus el și a râs. "De cel cale, ta de internet amenda. eu a pune A bruiaj pe cel latură de ta casa A acum câteva nopți. E clar că l-am oprit deja. Oh, și eu sunt persoana care face numirile la tehnician. Țsta sunt eu cu care ai vorbit pe telefon zilele trecute. De asemenea, numirea ta nu a ajuns niciodată oficial pe cărți. În plus, astăzi este ziua mea liberă. CalCom crede, de asemenea, că mă numesc Raj." El zâmbi, clar mulțumit de el însuși. „Deci, ceea ce încerc să spun este că există nici un motiv de suspiciune. Nimeni nu vine să te ajute.”

Carrie nu a reacționat. Ea doar a ascultat, dând un mic semn din cap pentru a o exprima înțelegere. Zâmbetul i s-a dizolvat încet. Se întreba ce fel de reacție voia el de la ea.

Și-a continuat turul personal al bucătăriei și, când a ajuns la chiuvetă, s-a uitat ceva timp pe fereastră, înainte de a se întoarce să se lase pe spate împotriva teighe, brațele încrucișate.

„Carrie”, a spus el, „știi unde este Italia?”

La primul ea nu a făcut-o mușcă. Apoi ezitant, ea dădu din cap. „Și ce zici de Australia?”

Fără tragere de inimă, a ei cap a mers sus și jos. El dădu din cap de asemenea, în cautarea jos la cel podea. Pentru A lung timp el nu a făcut-o Spune orice. În cele din urmă, el privit sus.

„Eu voi lăsa tu și ta familie merge, eu jura la Dumnezeu,” el a spus. „Carrie, eu voi mers pe jos afară cel față ușă și nu vino înapoi — dacă tu poate să punct Kurdistanul pe o hartă.”

Carrie simțea o nuanță de speranță sub expresia lui atrăgătoare. Dar cu cât stătea mai mult timp nemișcat, cu atât era mai slabă. A scuturat din cap cu un pocnet, lovind detonatorul de bratul lui.

Ea încercat la vorbi dar cel cuvinte a venit afară la fel de neinteligibil sunete împotriva călușului. Sam se gândi o vreme, apoi se apropie, aplecându-se, fața lui plutind în fața ei.

„Eu nu va regret asta de două ori. Înțeles?” el a spus.

A dezlegat călușul și a căzut grămadă de țesătură acoperită cu salivă a ei poala. Ea s-a întins falca ei.

— Câte, spuse ea în cele din urmă. Răgușită, își dres glasul. "Cum multi copii ai?”

Sam privit la a ei. "Ce?"

Carrie ridică bărbia spre Scott. „Nimeni nu șterge așa nasul unui copil dacă nu au mai făcut-o înainte.”

Un zâmbet trecu scurt pe chipul lui Sam. A considerat-o mult timp moment înainte de mers pe jos înapoi la cel chiuvetă, la a lui ceai, la uitându-se afară celfereastră.

De ceva vreme nimeni nu a vorbit. Sam a cedat în cele din urmă, alegându-și cuvintele cu prudență.

„Nu am copii. Am avut frați. Sunt cel mai mare dintre șase. am fost optsprezece când s-a născut cel mai mic și plănuiam să plec de acasă nu mult după aceea. Trebuia să... Sam se opri. "Planuri. am avut planuri."

A luat o înghițitură de ceai. Elise gutura. Privea copilul cu nenorocire privire.

„Cu patru zile înainte ca trebuia să plec, tatăl meu a murit. Mama mea era dezactivată și, deși putea face majoritatea lucrurilor, ar avea nevoie de ajutor. Cincicopii mici, Ahmad avea doar patru luni... Se opri și scutură pe a luicap.

Ahmad. Carrie făcut A mental Notă de cel Nume. The cel mai tânăr frate.

Cea mai adâncă rană.

„Nu am putut pleca. Știam că nu pot.” Sam a ridicat din umeri. „Deci nu am făcut-o. eu au stat. Timp de șaptesprezece ani am avut grijă de mama și am ajutat-o să-mi cresc frați de parcă ar fi copiii mei. Cei mai tineri abia și-au amintit al nostru Tată, dacă ei ar putea tine minte -l la toate. eu *a fost* al lor Tată."

Sam se uita la ceai de parcă s-ar fi uitat la o altă lume. Carrie nu a intervenit; ea aștepta ca el să se întoarcă singur. Când a făcut-o, vocea lui era blândă și tristă.

„Și apoi am plecat”, a spus el și nu i-a spus nimic altceva.

"Și dacă eu Mai-" Carrie a spus cu prudență. "Ce s-a întâmplat la lor?"

Sam înclină capul.

— Vorbești despre ei la timpul trecut, spuse Carrie. "Ce s-a întâmplat cu familia ta după ce ai plecat?"

Orice li s-ar fi întâmplat, orice amintire sau imagine le-a adus În minte, l-a lovit pe Sam cu atâta forță încât a făcut un pas înainte. El se uită la Carrie, cu lacrimi umplându-i ochii.

Carrie a căzut maxilarul și a reușit să bâlbâie: „Îmi pare rău. eu... eu nu a făcut-o înseamnă să..."

Ea trecuse o linie. Aruncând o privire la Scott și Elise, ea se îngrijoră de ceSam ar putea face dacă s-ar fi rupt.

Sam și-a încrucișat brațele pe piept într-un mod care părea defensiv și aproape rănit. În orice alte situație, ea ar putea avea simțit cel maternă îndemn la confort. El părea expus în fața celei care venise să-l oprească din felul de nedrept.

„Eu...” el a început slab.

Vaietul ascuțit al unui vehicul care frâna venea din fața casei. Sam a luat pistolul de pe teșghea și a îndreptat-o spre hol către intrarea. Avea ochii mari și respira pe gură. Orice moliciune sau vulnerabilitate pe care Carrie le zărise doar cu o clipă înainte era plecat.

Sam a mers în partea îndepărtată a bucătăriei și a stat vizavi de Carrie, care stătea așezată la computer în camera familiei. „Poți să vezi afară fereastra din față?” el a întrebat.

"Dacă eu stănd peste Acolo," ea a spus, arătând a ei legat mâinile spre celcapătul camerei de familie. I-a făcut semn să se miște.

În timp ce traversa camera, auzi zgomotul unui motor greu zdrănnit la început. Ajungând la peretele îndepărtat, își aruncă capul afară pentru a vedea partea stângă a ferestrei din sufragerie. Arbuști înalți le acopereau partea din față curte, dar ea ar putea o privire cel top de cel maro UPS camion la fel de aceasta trasdeparte din casa vecinului de peste drum.

— Era un camion de livrare, spuse ea, întorcându-se înapoi către Sam. Sprâncenele lui erau strânse împreună și nu părea convins. S-a gândit la o clipă și apoi a îndreptat pistolul spre copii. Carrie îi ținu respirațiagâtul ei.

— Du-te închide draperiile, spuse el, făcând semn spre sufragerie. "Fă-o rapid."

Inima lui Carrie bătu cu putere când a alergat în sufragerie. Ea a închis draperiile strânse și apoi se grăbi înapoi prin camera întunecată spre bucătărie. Nu mai rămăsese din vedere pentru câteva secunde, dar ușurarea la care se simțea găsirea copiilor în același loc, nevătămați, a fost copleșitoare.

Dar ea a ascuns totul. Și-a amintit că Sam nu va primi nimic de la ea. A privit-o întorcându-se cu răceală înapoi la locul ei de lângă computer și al lui încrunta adâncit. Acolo a fost A adânc confuzie la a lui uite. El privit a ei încă o clipă înainte de a vorbi, cu vocea clară. Pistolul era nemișcat arăta spre copii.

„Nu sunt sigur că îmi place cât de calm abordezi asta.”

CAPITOL ȘAPTE

JO s-a liniștit în timp ce aștepta ca ceilalți însoțitori de bord să facă veni în fata. Încercase să pară atât de nonșalant când le-a sunat. Bieții habar n-aveau ce avea să-i lovească.

"Ce este asta? Ne rugăm? Ce se petrece aici?" Big Daddy a spus: uimind-o pe Jo cu abordarea lui tăcută. Este posibil ca insigna lui să fi scris „Michael Rodenburg,” dar toata lumea la De coastă știa -l la fel de Mare tati — și toți cei de la Coastal îl cunoșteau pe Big Daddy. Cinci picioare trei, nu 115 de lire sterline ud learcă; fusese în prima clasă de însoțitor de bord a companiei aeriene și era unul dintre puținii care mai zboară care aveau un număr de angajat doar cu trei cifre. Coastal Airways a fost a treia companie aeriană de când și-a început cariera viața în urmă (anul exact pe care nu l-a specificat niciodată exact). El a fost un fără sfârșit sursă de zbor însoțitor folclor, cel autenticitate de carenimeni nu a îndrăznit să întrebe. Pasagerii și echipajele fie l-au iubit, fie nu au avut un al naibii de indiciu ce să faci cu el. Dar oricum, Big Daddy ar putea scăpa cu crimă.

„Unde e Kellie?” Jo a spus. "Ea e venire."

"Bun. Asculta. Lucrurile sunt pe cale să devină... interesante. Bine? voi explica odată ce ajunge ea aici, dar tu și cu mine suntem cei experimentați. Vom avea la tine aceasta strâmt, deoarece Eu nu stiu Cum Kellie's mergând a reactiona."

"Reacționa la ce?" Kellie a spus, a ei abordare nevăzut din in spate cel perdea de bucătărie.

— Ascultă, fetiță, spuse Big Daddy, bătând din palme. „Instruirea este peste. Rahatul este pe cale să devină real. Dar indiferent ce spune Jo, amintește-ți: avioanele pot zbura — nicio problemă — cu un singur motor, iar dacă cel puțin șaptezeci și cinci la sută dintre oamenii aflați în acest avion pleacă cu viață? Consider este un succes."

— Nu ajută, spuse Jo, sprâncenele întinse. „Bine, uite. Ne confruntăm ceva care... eu... Uite, va trebui să...” Ea oftă. "Baieti, acesta este unul nou."

Ignorând al lor arata, ea soldat pe, ruperea cel Plasture oprit la fel de rapid și clar așa cum a făcut Bill cu ea. Niciunul nu a mișcat un mușchi sau vizibil au reacționat în timp ce ascultau în tăcere situația de față.

O singura data Jo terminat, Kellie's larg ochi lovitură înapoi și mai departe între a ei și Big Daddy de parcă s-ar uita la un meci de tenis, secunde curgând cel Două senior membrii de cel echipajul pur și simplu privit la fiecare alte cu sprâncenele ridicate reciproc și buzele strânse. În timpul briefing-ului lor înainte de zbor, Joa avut a întrebat Cum lung ea ar fi fost pe net. Kellie a avut a spus A mic peste Alună. Jo și-a dat seama că biata fată probabil nici măcar nu avusese prima ei medicală totuși, nici măcar oxigen.

"Bolnav acoperi serviciu, nu îngrijorare despre acea,"

Kellie a oferit. Ceilalți doi se uitară.

"Ce vrei să spui?" întrebă Jo.

„De exemplu, în timp ce voi vă ocupați de toate chestiile legate de criză. Voi lua toată mâncarea și comenzi de băut.”

Jo și Big Daddy au împărtășit o privire. Jo a vorbit încet. „Iubito, ascultă. The lucruri obișnuite? Băuturile și mâncarea și zâmbetul? Știi că nu este ce suntem aici pentru, nu?”

"Sigur, dar va fi încă avea la obține Terminat," Kellie a spus. "Asa de Sunt zicală Bolnavlua grija de toate astea ca să vă puteți concentra pe, cum ar fi, celelalte chestii.”

Jo la privit pe tânăra însoțitoare de bord care pune mânuși de plastic și se scutură un sac de gunoi.

„Voi colecta gunoiul și doar, știi, voi face chestii de service”, a spus Kellie. "Probabil mai bine Sunt afară de cel cale oricum. Sunt așa de nou, așa... așa doar fi încel fel, sunt sigur.”

Jo și-a înfășurat degetele în jurul antebrațului tinerei, trăgând-o înapoi în la fel de ea încercat la părăsi. A greu rupere alunecat jos Kellie's obraz, aruncându-se pe rochia roșie chiar deasupra aripilor ei.

„Kellie” Jo a spus. „Asta e nu al nostru loc de munca. Serviciu este doar ceva noioferi.”

Trecuseră zeci de ani de la pregătirea inițială a lui Jo, dar asta nu conta. The cinci săptămâni de antrenament s-au revărsat în strălucire Technicolor parcă fusese în clasa lui Kellie luna trecută. Studii neobosite urmate de scris teste. Primul ajutor și auto-aparare. Foraj, peste și peste, cel

evacuarea a sute de oameni dintr-o aeronavă în flăcări sau dintr-o apă aterizare. Ea și colegii ei, fără suflare și transpirați, țișaseră comenzi până când au fost răgușite, orchestrând supraviețuirea. Au învățat despre diferitele tipuri de incendii și despre diferitele modalități de a le combate. Hazmat, inima atacuri, deturnări. Federal reguli și federal aer mareșali. Turbulență. Teroriști. Și totul într-un tub de metal presurizat, treizeci și opt de mii de picioare în aer mergând șase sute de mile pe oră. Cinci săptămâni de antrenament și doar într-una dintre acele zile au trecut peste mâncare, băuturi și ospitalitate. Jo îl privi pe însoțitorul de bord junior chinându-se a respira, știind acea acest a fost cel moment când Kellie înțeles ce a ei treaba *cu adevărat* a fost.

Kellie privit la cel înapoi de cel aeronave. A ei cap biciuit dreapta și stânga.

Se uita la fiecare ieșire. Schimbându-și greutatea, se trase de Jo.—

Iubitule, spuse Jo. „Unde vei merge?”

Kellie privit la cel înapoi de cel avion cu Nu Răspuns.

Big Daddy și-a dres glasul. Închizând ochii, și-a deschis nările printr-o admisie profundă de aer. — Bine, spuse el, cu ochii deschiși. "Bolnav spune asta. Când totul se termină și coborâm din avion Kennedy? Cineva va trebui să-mi tragă geanta pentru că voi fi împingând *acea* mare băiat"—el împuns un emfatic deget la cel lichior cart

—“ oprit acest avion și direct în mine hotel cameră."

Cotitură la Kellie cu A uite asta a spus *Cum despre tu?*, Jo a așteptat.

— Nu sunt pregătită pentru ceva atât de mare, șopti Kellie. „Nici măcar nu sunt oprit probațiune.”

Jo a încercat să nu râdă. Într-un moment ca acesta, biata fată era îngrijorată despre a avea probleme cu supraveghetorul ei. "Știu, dragă. Nu se simte corect, face?" Ea clătină din cap. "Dar este ceea ce este."

Cei trei au stat în tăcere o clipă, procesând. Kellie a șters-o lacrimi, acceptând cel servetele tati înmânat a ei. Suflare a ei nas, ea și-a frecat buzele și și-a dres glasul, încercând să zâmbească. The alții i-au ignorat politicos obrazul tremurător.

"Sunt A whisky fată," a spus Kellie, a ei tineresc cadență realizarea cel maiafirmațiile sună ca întrebări. „Așa că am apelat la câțiva Jack și Gingers.”"Bine, toate dreapta, apoi," Jo a spus, dând din cap în aprobare.

"Jack și Ghimbir pentru tu, A întreg sticla de *acea* clasa întâi Chardonnay pentru pe mine, și, Sunt presupunând, cel odihnă de cel cart pentru tati."— Predicați, confirmă tati.

"Dar între timp?" spuse Jo. „Trebuie să pregătim acest avion și o sută patruzeci și patru de pasageri pe ea pentru un atac chimic aeropurtat și de urgență aterizare. Bine? Acum, eu am o idee-"

"Scuzați-mă?" se auzi o voce din spate, făcându-i să sară. A fost om la cel fereastră în rând Două, aeronave stânga. „Eu a fost întrebându-se ce gustări
—”

"Nu," tati a spus, „Suntem ocupat. Tu terminat ta pui A jumătate oră în urmă, ta sânge zahăr este amenda." Alunecare cel galeră perdea închide pe cel înmărmurit om, tati întors înapoi la cel echipajul. "Ce?" el a spus în răspuns la chipul lui Jo. Dându-și ochii peste cap, își scoase capul în cabină.

"A face cu ochiul. Doar glumesc," el a spus timid. „Jo are Popcorn, cartof chipsuri,
migdale, ursuleți de gumă și pătrate mici de ciocolată.”

Cu chipsuri și bere ghimbir în mână, pasagerul privi cele trei zboruri însoțitorii cu suspiciune înainte de a se întoarce la locul lui. Big Daddy a închis perdeaua în spatele lui.

"Bine," el a spus. „The Sfârșit cu acea Prostii. The întreg avion este a tăiaoprit. Jo. Ce este al tău idee?"

Jo gând despre toate cel Probleme ei confruntat. The gaz atac. Washington DC. familia lui Bill. Alunița necunoscută de la bord. A fost așa mult mergând pe, dar cel mai de aceasta a fost în întregime afară de al lor Control. einu putea permite a irosi timp și îngrijorătoare energetică despre toate.

"Bine. Deci, a spus Jo. „Se întâmplă multe, dar *avem* nevoie de problema concentrarea este atacul aici în cabină. Nu avem idee ce este, așa că suntem doar mergând a asuma este în cel mai rău caz și plan de la Acolo."

— Gazul nervos Sarin, spuse tati. „Ricin. VX. Antrax. Cianură. Dumnezeuul meu, ce dacă este botulină?"

— Hai, spuse Jo. „Asta sunt chestii la nivel de război chimic. Nu există nicio cale oamenii ăștia au pus mâna pe așa ceva.”

„Hm, au reușit să deturneze un zbor comercial intern într-un post- 9/11 lume. eu nu te gândi noi ar trebui să numără orice.”

"Asa de Spune aceasta este unu de acestea," Kellie a spus. "Ce poate sa noi aștepta voi întâmpla? Ca, la noi. Dacă o respirăm."

„Vreau să spun,” a început tati, înflorindu-și mâna, „vorbit despre scurt suflare? Paralizie musculară? Dureri abdominale, vărsături și diaree? Pierdere de conștiință? Spumante la cel gură? Și, uh. Bine. Moarte."

Jo și-a ciupit puntea nasului. „Răspuns scurt: nu vrem a respira aceasta. Asa de," Jo a spus, trecere a ei arme, „Iată Ale mele idei. The pasagerii

va avea nevoie de oxigen
curat... „The PSU,”
Kellie a spus.

"Da!" spuse Jo. "Exact. Toți cei de la bord au oxigen chiar deasupra alor Capete. Noi doar nevoie pentru a elibera măștile."

Deschizând compartimentul de sub scaunul ei, Jo scoase micul sipca metalică fixată la interior. Instrumentul de eliberare manuală a fost în esență un versiune scumpă a unei agrafe îndoită în linie dreaptă. Ea l-a ținut în sus și se uitară cu toții la cea mai mică, cea mai neînsemnată bucată din echipament de urgență pe orice aeronavă. Singurul său scop a fost să elibereze măști de mai sus cel scaune - manual, rând de rând — în cel improbabil eveniment aceaun automat eliberare nu a făcut-o întâmpla. Nici unul de lor a avut vreodată folosit aceasta saucrezut că o vor face vreodată.

„Trebuie să presupunem că atacul va avea loc chiar înainte de a ateriza, doar înainte de coborârea finală, spuse Jo. „Dar trebuie să fim pregătiți devreme. Sincer, ca de îndată ce putem. Nu știm câtă rezistență ar putea exista pasagerilor fi, și va dura ceva timp chiar dacă merge perfect. Care înseamnă trebuie să începem să aruncăm măștile în curând."

„Deci ce ai de gând să spui în anunțul tău?" spuse Kellie. „Anunțul meu?" spuse Jo.

Kellie deschise mâinile. „Ce, doar o să începem să scăpăm măști? Și... sper să nu observe?"

"Bine, vedea, acum asta e Unde noi nevoie la plan și vino sus cu ceva. Deoarece noi evident nu pot spune lor ceea ce este mergând pe."

Ceilalți doi se uitară. Tati ridică mâna.

„Josephina – întrebare rapidă. Ce în dracu propriu-zis?"

„Nu le putem spune nimic. Teroristul va ucide familia lui Bill dacă noi do."

„Și asta este cu adevărat îngrozitor și îmi pare rău. Dar cum rămâne cu acești oameni? O să-i lăsăm să alerge orbi într-un atac cât știm la naiba bine e pe drum?"

Jo s-a scuturat a ei cap. "Este nu doar Bancnote familie. Există A backup, tine minte? Aici în spate. Cu noi." Tonul vocii ei se ridica odată cu ea anxietate. Respirând, aruncă o privire în jurul perdelei pentru a cerceta cabina. Două persoane așteptau baia din spate. Un bărbat stătea în interval sărindu-i pe a lui bebelus. Nimic părea dezactivat.

— Uite, spuse ea. „Trebuie să menținem acest lucru sub control. Nu putem lăsa pe nimeni știi că se întâmplă ceva."

— Bine, spuse Kellie. „Deci din nou. Vom scăpa de măști și vom zâmbi și da din cap? Parcă ar fi total ceva noi face de obicei pe zboruri?”

Jo a oftat și a lăsat capul în jos. "Știu. știu. _ Uite, nu am răspuns la toate. Singurul lucru pe care îl știu sigur este că avem nevoie de acestea măști, și asta e final. Trebuie să le oferim acestor oameni ceea ce au nevoie supraviețui. Să începem de acolo, Bine?"

Tati și-a ridicat mâinile în semn de capitulare și Kellie a dat din cap. Motoarele fredonat, departe în spate un copil a plâns, iar cineva din clasa întâi a închis un deasupra capului cos. The Trei zbor însoțitori privit la cel podea în mijlocul cel zgomot ambiental.

Cu un mic gâfâit, tati și-a acoperit gura, o licărire de *Eureka!* strălucind în ochii lui.

„The DEPARTE!" el a spus. "Cum cel iad făcut noi a uita Federal Aviație Regula patru virgulă-două-șapte? Se precizează clar că în cazul în care o defecțiune a sistemului de eliberare a oxigenului în cabina de zbor, însoțitorii de bord sunt necesar să elibereze manual toate măștile de oxigen din cabină de pe PSU, astfel încât în cazul improbabil al unei decompresii, pasagerii vor avea acces la oxigen."

Kellie clipi. „Nu știam atât de departe. Adică, dacă asta suntem ar trebui să facă, atunci evident...

— A inventat asta, spuse

Jo. Big Daddy făcu o

reverență.

"Tu vrei la minciună la lor?" Kellie a spus.

„Fă-o tot timpul”, a spus tati. „Presupun că ei încă nu predau asta în inițială."

— Nu, are dreptate, spuse Jo. „Te-am păcălit, îi va păcăli. Cred că vor pleca Cu acesta. Avem nevoie doar de măștile scoase. Să trecem mai întâi podul, apoi o să trecem Găsește-te ce să faci după aceea.”

"Bine în regulă. Să terminăm cu asta, spuse Kellie. „Dar nu fac cel anunț. Voi poate să faceți vorbind.”

„Suntem *toate* face cel vorbind,” Jo a spus. "Nu ale unuia realizarea un anunț."

"Ce?" spuse tati.

„Încercăm să fim ascunși, îți amintești? Bill este încă la apelul video și cel FO nu stiu orice lucruri petrecându-se. El *nu pot* stiu orice lucruri se întâmplă.”

— Piloții pot auzi anunțurile noastre? întrebă Kellie.

"Un fel de. Ei pot auzi întotdeauna când facem un anunț, doar nu clar. Dar dacă doresc, pot comuta sunetul și pot asculta. Pur și simplu nu o fac de obicei. Deci, cu cât atragem mai puțină atenție, cu atât mai bine. Avem la face acest pare ca A nici un eveniment. Nu doar pentru S.U.A înapoi Aici, dar pentru celdragul a lui Bill familie."

Jo gând de Carrie. Peste cel ani, suficient companie picnicuri și Petrecherile de Crăciun s-au transformat în familii care se reuniau singure. Femeile nu erau cele mai bune prietene, dar un happy hour ici și colo le ținea în contact. Când s-a născut Scott, Jo i-a dat lui Carrie o grămadă din mâna fiului ei... mi-a plăcut și i-au plăcut pozele pe care le-a făcut cu copilul în băiețelul ei favorite.

Scuturându-și potopul de imagini din cap, ea s-a reorientat.

Theo ar dura grijă de familia.

Bill ar avea grijă de avion.

Trebuiau să aibă grijă de pasageri.

CAPITOL OPT

BĂTÂND TELEFONUL ÎMPOTRIVA piciorului, Theo urmărea traficul de pe 405 parte pentru a lăsa procesiunea lor să treacă. Trei SUV-uri nemarcate și unul Centrul de comandă mobil fără ferestre era cât de subtil pe cât putea FBI obține.

„Lumurile și sirenele stinse odată ce ieșim de pe autostradă”, i-a spus Liu șoferului. „Doamnelor și domnilor, suspectul nostru habar nu are că venim. Acesta este al nostru unu și singurul avantaj. Aceasta este cel Familia Hoffman.”

Liu s-a întors și a ridicat o tabletă care afișa o fotografie de pe rețelele de socializare și căștile de luptă ale echipei SWAT se legănau în sus și în jos. „Numele mamei este Carrie, copii sunt Scott și Elise, zece și zece luni respectiv. mama este legat cu A sinucidere vesta. The fără fir detonator este ținută de al nostru suspect, care poartă și o vestă. Deci ce știm despre el? Masculin, estimat la începutul anilor treizeci. Lucrează pentru o companie de cablu și numele său complet este ceva care începe cu „S”, dar se numește Sam.”

Theo îl simți pe Liu privindu-l cu privirea. Și-a verificat telefonul să vadă dacă există orice nou, sau mai util, din a lui mătușă. Nimic.

„Aceasta este doar o misiune de explorare, înțeles?” a continuat ea. "Noi sunt stabilirea A perimetru și dirijarea recunoaștere. Toate al nostru inteligență este fiind a trecut pe la HRT, OMS noi sunt consultanta cu și OMS este pregătirea la disloca la fel de noi vorbi. Dacă tactic forta este considerată necesar, noi asteapta pentru ei decât dacă noi nu au nici altă opțiune.”

Theo și-a ajustat vesta antiglonț. Se simțea deja deplasat, dar o dată a sosit HRT, acel sentiment s-ar intensifica. Theo a fost doar un agent de teren. Nu a fost SWAT și cu siguranță nu a fost membru al Ostaticilor Rescue Echipă, cel elită tactic unitate de cel FBI antrenat la afacere cu extrem Risc ridicatsituatii. The numai motiv el a fost de-a lungul pe cel misiune a fost deoarece ela fost o legătură de informații între avion și sol. făcuse Liu sigur că a înțeles asta.

La ieșirea de pe autostradă, sirenele și luminile intermitente ale vehiculului au încetat. The tăcerea bruscă nu făcu decât să accentueze sentimentul de anticipare resimțit de Theo și colegii săi agenți.

„Locație, te rog”, a spus Liu în setul ei de comunicații care a conectat toate unitati. Cineva din dubă a trimis harta digitală pe tabletă, pe care ea studiat cu dezaprobare tot mai mare.

"Este A rahat Locație pentru S.U.A," a spus A voce în toate de al lor auriculare. „Cartier suburban din Playa del Rey, chiar lângă Manchester. Casa este în vârful unei străzi cu trei sensuri, flancat de case pe toate cele trei laturi. Există foarte puțin înapoi sau curte laterală pentru noi să lucreaza cu."

„The față este de asemenea expuse. Noi nu pot toate merge," Liu a spus. "Alfa voi apropiere-te direct, direct pe Strada 83. Unitățile Bravo și Charlie, I vrei vehiculele tale în urmă pe Optzeci de secunde și la est pe Hastings. comunicații, Afișează acolo unde optzeci și trei se întâlnește cu Saran. Odată ce ești în poziție, raportează și așteaptă pentru ordinul meu de a înainta pe jos. Toată lumea a înțeles?"

Conducerile unității au afirmat, voci auzite în toate cele patru vehicule prin fiecare setul cu cască. Vehiculele s-au despărțit pentru a-și asuma pozițiile și Liu, Theo și agenții din unitatea Alpha au continuat să coboare Lincoln, oprindu-se în spatele traficului la cel lumina rosie, așteptând a se întoarce pe Manchester.

Theo s-a uitat pe fereastră la o familie care părăsea un restaurant. HACIENDA DEL MAR conform semnului decolorat. Un adolescent ținea ușa deschisă în spate l, a lui mama ca urmare a, A a merge recipient în mână. The Tată a lucrat la dinții lui cu o scobitoare, în timp ce sora mai mică mergea după toți, dansând mai mult decât ieșind din restaurant. Lumina s-a întors verde și vehiculul s-a rostogolit înainte, scena retrăgându-se în spatele lor. Theo m-am întrebat dacă familia Hoffman a mâncat vreodată acolo. Era chiar în sus, lângă ei casa. Pot fi doar ieri ei privit ca acea familie, plecând cel restaurantul neștiind cu bucurie de ceea ce avea să urmeze.

„Bravo unitatea pe loc”, a spus o voce câteva minute mai târziu. În curând, Charlie și centrul de comandă a raportat la fel.

„Unitatea Alpha se îndreaptă spre Berger acum. Stai pe loc”, a spus Liu. SUV-ul încetinit, oprindu-se pe partea dreaptă a străzii.

Liu mormăi o împuțiune. Theo s-a dus la gât pentru a vedea și a înțeles imediat.

„Nu putem vedea rahat”, a spus Liu. „Va trebui să ne mutăm mult mai aproape decât am crezut. Curtea din față are câțiva copaci și niște arbuști.

Doar suficient pentru a ascunde doi, poate trei agenți.”

"Așteptare, Bravo ar putea avea A pauză," ei auzit A voce Spune.

Unitatea Bravo era în spatele casei pe optzeci și secunde și putea accesa Curtea din spatele lui Hoffman dacă au trecut prin vecinii. Pe Hoffman proprietate, Acolo a apărut la fi mai multe mare copaci și A mic structura, Afel de magazie sau atelier, pentru copertă rigidă.

„Bine”, a spus Liu. „Câți agenți acoperiți și ascunși?” „Patru, poate cinci.”

Liu dădu din cap pentru sine. „Bravo unitate, du-te.” "Afirmativ. In miscare afară,” a spus A voce. „Charlie”, a spus Liu. "Ce ai?"

O voce fără suflare se auzi peste linie. „Suntem în spate, ne îndreptăm spre vest pe jos, doamnă. Mătura civilă. Va evalua intrarea în curte laterală odată intrat poziție.”

Liu a afirmat și apoi nimeni nu a spus nimic în următoarele minute ca Unitățile Bravo și Charlie s-au mutat în poziție. Peste arbuști, Theo putea vezi partea de sus a ferestrei din față a casei, dar din cauza strălucirii de la soare, nu-și putea da seama dacă nuanțele erau desenate. Dacă era deschis, nu era nicio cale abordare din cel față fără fiind în direct linia de vedere, care însemna în linie directă de foc. Zona de ucidere.

„Unitatea Bravo este pe poziție”, le spuse o voce stinsă în urechi. "Dar noi avea zero vizibilitate. Fiecare fereastră în partea din spate este acoperit."

„Roger,” Liu a spus. "Stau în poziție. Charlie unitate. eu vrei-"

— Comunicații către Alpha, o întrerupse o voce. „Avem o problemă. Un civil Pietonul se îndreaptă spre est pe jos, pare să fie singur, pare că merge pe ușa la ușa.”

Theo se aplecă înainte, uitându-se spre stânga. A apărut un bărbat cu un clipboard, mergând până la ușa din față a casei doi mai jos de la soții Hoffman. După batand, cel ușa a fost deschis de A mic vechi doamnă aparent confuz de prezența lui. Ea clătină din cap și se duse să închidă ușa, bărbatul abia dacă ia un fluturaș în mână, înainte ca acesta să i se închidă în față. Mersul pe jos înapoi pe drum, s-a oprit să împodobească telefonul început un animat conversație, atingând cel volum sus pe a lui Bluetooth ureche bucată. The fund de a lui clipboard a spus cel la fel lucru cel partea laterală a genții lui făcea, ambele cu litere dezastruoase albastre și roșii: „ CAMPBELL PENTRU CONGRES !” Omul a făcut pentru următoarea casă, casa de lângă lui Hoffmans.

„Nenorocitul”, Liu a spus. "Noi trebuie Stop l."

Orându-le unității lui Charlie să-și mențină poziția, ea s-a întors cu fața către Alpha echipă. Theo și-a dat seama că fiecare agent, cu excepția lui, era în echipament tactic complet cuvinte FBI SWAT scris în luminos galben peste lor spatele.

— Rousseau, spuse

Liu., „Doamnă?”

„Afară de ta Angrenaj, acum. Tu ești interceptând.”

Agentul Rousseau clipi spre director. Ar fi nevoie să-i scoată echipamentul minute. El frenetic a început la bandă a lui de protecție costum, control ceta politicianului progres. The om a avut deja bătut pe cel alăturat ușa vecinului și nimeni nu răspundea. Aplecându-se, a alunecat un fluturaș înslot de e-mail.

— Trebuie să-l opresc, spuse Theo, apăsându-și mâinile de sticla. "El nu pot merge acolo sus, este și așa periculos."

„Am cinci agenți deja în perimetrul interior. Habar n-avem cu ce avem de-a face. Și vrei să ne arunci în aer acoperirea?” spuse Liu. „Rousseau! Să mergem!”

Theo îl privi pe agent luptându-se cu curele și cravate. Nu era nici o cale avea să ajungă la timp. Nicio sansa. Theo s-a uitat în jur, la dubă agenți care îl observau cu mîna pe colegul lor scoțându-și echipamentul. Theo nu-i venea să cred. Politicianul va suna la ușa familiei Hoffman înainte ca Rousseau să fi fost la jumătatea drumului și niciunul dintre agenți nu părea să obțină acea.

Fie ei nu a făcut-o obține ea—sau al lor Ordin la sta și aștepta orbit lor lacel urgență.

Theo privit jos la a lui proprii Angrenaj, a lui unu anti-glont vesta.

Sfășiiind Velcro, a alunecat din el, aruncându-l pe scaun în timp ce el a sărit afară de cel mașină. Liu bătut împotriva cel sticlă cu A șir de injurii înăbușite, dar Theo a ignorat-o, sprintând spre soții Hoffman. casa.

CAPITOL NOUĂ

JO ÎNCHIS THE Sfârșit DE cel mrt în cel minuscul gaură și împuns în sus. Panoul din tavan s-a prăbușit pe o balama și patru măști de oxigen s-au prăbușit afară cu un leagăn pervers ca un jack-in-the-box.

„De ce este din nou necesar?” a întrebat o femeie de pe culoar zborul însoțitor. Bărbatul de lângă ea la fereastră nu și-a ascuns scepticismul, arme încrucișat, al lui ghimbir și cip sac acum gol.

"Miere, eu nu face cel reguli. eu doar urma lor," Jo a spus. "A senzor din față le-a spus piloților că sistemul care aruncă automat măștile Mai nu fi lucru. Când acea se intampla, FAA protocol necesită..."

Jo începuse la primul rând de clasa întâi, tati la aripa de deasupra, Kellie în rândul optsprezece. Rând cu rând au mers, informând pasagerii despre regulamentul, renunțarea la măști, răspunsul la orice întrebări și apoi rapid ieșind astfel încât să poată repeta procesul cu următorul rând înapoi.

Stai calm, fii încrezător, le spuse Jo chiar înainte să înceapă. Echipajul ar da tonul. Dacă asta nu a fost mare lucru pentru ei, nu a fost mare lucru toate. Nu manipulau pasagerii propriu-zis, ci cu talent gestionând o percepție asta a fost în cel mai bun avion interes.

Ca însoțitor de bord de carieră și mamă a doi copii, Jo știa că nu există mult diferența între roluri.

Scoate măștile. Acesta a fost primul pas — cel mai important pas. Obține măști scoase și disponibile, astfel încât pasagerii să se poată proteja atunci când a venit vremea.

Pasul doi: gestionați confuzia și rezistența inevitabile.

Pasul trei: rezolvați orice „plan de rezervă” ar putea apărea după pași unu și doi.

Pasul patru: luptă și supraviețuiește atacului real.

Pasul cinci: evacuați avionul la aterizare la JFK.

Echipajul a decis să se concentreze pe primul pas, care, în lumina tuturor celorlalte, simțit gestionabil.

Atârnând galben măști a început la completati cel avion la fel de cel Trei zbor însoțitori făcut stabil progres. Când ea terminat cu A rînd, Jo ar faceți o măturare vizuală rapidă a cabinei înainte de a trece la următoarea. Ea nu știa ce căuta; nu era ca cineva în mască de schi avea să sară afară și să-i spună să ridice mâinile. Totuși, a presupus ea ceva ar părea în neregulă. Dar nimic nu a făcut. Se simțea deja vînată și falsul sentiment de normalitate a înrăutățit tensiunea.

Fiecare rînd a sărit în timp ce compartimentul s-a deschis, chiar dacă ei știa să se aștepte la asta. Pasagerii i-au mulțumit lui Jo după ce măștile au căzut ca deși tocmai le pusese în fața lor antreuri calde de pui. ei au fost confuz și nervos, de înțeleș.

Dar pana la urma, ei respectat.

Jo presupuse că va merge așa. La urma urmei, un zbor este doar o întâmplare eșantion al populației generale, o curbă clopot clasică. Câtiva ticăloși și a puțini exemplare, dar în primul rînd, a toata gramada de oi.

Jo s-a așezat adesea pe scaunul ei în timpul decolării și a evaluat grupul asamblate pentru acel zbor anume. Ea ar lua în considerare cine ar fi un ABP - Persoană aptă - dispusă să asiste în caz de urgență. Ea ar găsi a ei Fierbinte pete, acestea pasagerii deja arătând A înclinație pentru nerespectarea. Dar ea ar rătăci și pe tărâmul întrebărilor precum: *Bine, dacă ceva au fost la întâmpla, cine este va fi cel comic relief? Cine este va fi regina dramei? Cine este rebelul? Cine este eroul? Cine este laș?*

„Știam asta”, și-a spus Jo, privind o femeie năpustind pe culoar. A ei soțul rămas în urmă ținând a copil zvârcolit.

„Am un copil”, i-a spus femeia lui Jo într-un mod care era cumva un acuzare.

Jo aruncat o privire peste cel a femeii umăr. "Și el este adorabil. Felicitări."

„Nu este amuzant”, șuieră femeia. „Tipul de traumă emoțională copilul meu este supus cu astea, aceste— *lucruri*— pretutindeni”—eafăcu un semn către măști — „îl va cicatrici pe viață”.

Jo a încercat să nu privească în jos la tânărul cuplu care își ținea propriul copil care avea aproximativ aceeași vîrstă cu a femeii. „Doamnă, îmi pare rău că ați găsitacest supărătoare. Din pacate, politica impune...”

„Eu nu îngrijire ce cel politica este.”

"Bine, Sunt frică cel FAA face. Acest este pentru ta a bebelusului Siguranță."

„ Voi decide ce este sigur pentru copilul meu”, a spus femeia, aplecându-se spre el examina numele lui Jo bar. „Jo ce?"

"Îmi pare rău?"

„Care este numele tău de familie, Jo? eu voi scrie în.”

Jo și-a schimbat greutatea. — Doar ca să mă asigur că am înțeles, doamnă. Tu esti va scrie companiei aeriene pentru a le informa că acest echipaj nu numai că cunoaște FAA și companie politică dar de asemenea impune aceasta?" Ea oprit. „Watkins. WATK- INS. Doriți și e-mailul supervisorului meu? Pot să notez toate astea pentru tine dacă te ajută. Chiar vreau să mă asigur că aceste informații ajung la oamenii potriviți.”

Femeia și-a ondulat buza. „Cum îndrăznești să crezi...”

"Ah, închide sus, doamnă," cel om în cel fereastră scaun Următorul la cel tineri cuplua spus. „Doar o face loc de munca."

„Nu tu spune pe mine la-"

"Ta copil este încă cacat a lui pantaloni. El nu chiar stiu Unde a lui nas este."

"Copilul meu-"

— Doamnă, spuse Big Daddy, alunecându-se între femeie și rând. „Dragul tău băiețel se întoarce acolo și se întrebă de ce este mama lui țipând la oameni. Te rog să te întorci la locul tău și să-l informezi despre marele știri — Coastal voi fi dând tu A buchet de gratuit mile pentru acest cu adevărattraume personale dureroase pe care tu și nimeni altcineva nu ai trebuit să îndurați.”

"O să am-"

"La o," tati a spus, deținere sus a lui palmier. "Unu Mai mult cuvânt și autoritățile se întâlnesc cu aeronava.”

"Dar-"

— Karen, jur pe Dumnezeu,
spuse el., „Numele meu este
Janice.”

Tata și-a încrețit nasul. „Dar este?"

Mijindu-și ochii, ea a plecat furioasă, soțul uitându-se pe bună dreptate înspăimântătoare în timp ce se așază la loc.

— Nu-ți face griji, spuse Big Daddy doar suficient de tare pentru rândurile din interior la îndemână să aud: „Nu recompensez acel comportament. Singurul lucru pe care ea este obtinerea este un adolescent disfuncțional. Jo, avionul este conform cu FAA înapoi, spuse el cu un salut.

"Perfect. Multumesc tu," Jo a spus înainte de aplecat în, coborând a ei voce.— S-a ridicat cineva suspiciuni?

"Pot fi unu tip," tati a spus, de abia chiar A șoaptă. "Interval scaun,avion dreapta, două rânduri în spatele meu. Tuns zero."

Jo nonșalant mutat a ei greutate la vedea în jurul Mare tati. Ea repede aruncă o privire către bărbat.

„Băiatul înalt?”

"Înalt?" tati a spus. "Când el a mers în cel baie el a avut la rață." "Ceea ce este suspicios despre el?"

Big Daddy clătină din cap. „Este doar o bănuială. Kellie și cu mine de fapt a comentat vibrația lui ciudată înainte de a începe ceva.”

Jo dădu din cap. „Vom sta cu ochii pe el. Trimite-l pe Kellie sus. Voi verifica manifest, astfel încât ea să-l poată găsi pe Google și să vadă ce apare.”

Tati s-a îndreptat spre spate în timp ce Jo a terminat ultimele rânduri, care a mers lin. Tocmai elibera ultimul set când a apărut Kellie în spate a ei.

— Nu știam că îl ai pe Rick Ryan primul, spuse Kellie, cu ochii ațintiți partea din față a avionului.

Privind peste umărul ei, Jo îl văzu pe copilul care stătuse la fereastra din rândul doi, sprijinită de lav, derulând pe telefon. El nu era chiar un copil. Probabil undeva la jumătatea lui de douăzeci de ani. Dar căciula,hanoracul și tatuajele au dat o evoluție ciudată. Jo a presupus că el a fost considerată șold și la modă de acestea OMS știa ce șold șila modă erau.

„Ar trebui să știu cine este?” spuse Jo.

„El este a primit ca zece milion Instagram adepți,” Kellie a spus."De ce?"

Kellie a ridicat din umeri.

"Dar ceea ce este el celebru pentru? Ce face el do?" „De fapt, habar n-am. Doar el este?"

văzând cel Două privind, el ondulat lor peste.

— Nu îndrăzni să ceri un autograf, îi șopti Jo lui Kellie în timp ce ei mers sus. "Domnul. Ryan, ai nevoie ceva?"

— Da, spuse el. „Vrei să explici asta?” Își ridică telefonul și femeile își mijiră ochii la lumina strălucitoare din cabina slabă. A fost un selfie al se purtare cel oxigen masca. Kellie aplecat redirectiona la citit cel

specificul. Două sute de aprecieri, două sute patruzeci și trei de comentarii. Elpostase poza cu doar șase minute în urmă.

— La naiba, mormăi Kellie pe sub răsuflarea ei.

"Explica ce?" Jo a întrebat. „Îmi pare rău, copii, Sunt pierdut."

„Eu postat acest pe Instagram. A spus ce a fost petrecându-se. Și acum ale tuturor ca, *Omule, asta e nu reală* .”

Jo privit. "Ceea ce este nu real?"

„Chestia asta FAR”, a spus el. „Oamenii spun că este fals. Cum ar fi, compania aeriană oameni."

Stomacul lui Jo a căzut. Se uită la Kellie, care nu părea să aibă orice a zice.

"Domnul. Ryan,” a spus Jo, nu în întregime anumit de ce ea ar Spune Următorul.

Deodată, prin cabină se auzi un clopot; un buton de apel, rândul zece.

„Îmi pare rău, domnule Ryan. Trebuie să obținem asta, dar ne vom întoarce imediat explica."

"Ce facem?" șopti Kellie când îl lăsau în față. „La naiba, la naiba,rahat."

— Calmează-te, îi șopti Jo înapoi. „Va trebui să le spunem ceva oricum. Trebuie doar să ne dăm seama ce este acel ceva și mai întâi creați mesajul. Va fi bine, avem nevoie doar de puțin timp.” suna Jo de parcă ar fi fost în control total, dar în timp ce se ducea să stingă lumina de apel în rând zece, a văzut că mâna îi tremura. "Da domnule?" i-a spus ea bărbatului dinăuntru scaunul din mijloc.

— Da, spuse el, arătând spre televizorul din spătarul scaunului din față lui. „Aș vrea vrei să știi despre asta?"

Jo și-a înclinat capul spre unde putea vedea ecranul. El privea cel știri, și pe cel ecran a fost Rick Al lui Ryan — aparent — acum virale imagine. Ridicându-și privirea, ea îi văzu chipul acoperit cu mască pe multe ecrane numărul crescând pe măsură ce pasagerii schimbau canalele. Aproape instantaneu, al lui față părea la fi pretutindeni. Creștere murmură de îndoială și disidențăumplut cabina, schimbarea energiei.

"Bine?" cel om întrebat, arătând la cel TELEVIZOR. "Ce nu sunt tu spune S.U.A?"

Ce naiba se intampla?"

Un zgomot de sprijin a trecut prin cabină.

Jo se întoarce să se uite la Kellie, care se uita înapoi la ea, și așa a fost brusc clar la ambii de lor acea ei au fost intru totul, complet, și cu totul înșurubat.

Jo deschise gura să vorbească. Nu pentru că știa ce să spună, dar pentru că trebuia să spună ceva.

"Bine, toata lumea. Asculta-"

Un clopoțel triplu puternic, înalt-jos, a bâipat prin cabină, întrerupând-o. Jo și Kellie biciuit al lor Capete la cel înapoi la vedea cel clipind chihlimbarușoară deasupra lavului, aeronava a plecat.

Alarma de fum. Foc în baie.

CAPITOL ZECE

POLITICIANUL ERA LA JUMĂTATE ÎN SUS alea familiei Hoffman Theo putea chiar să ajungă la intersecția. Theo a fluierat, dar bărbatul a zguduit în casă, fără a ține seama de orice în afara propriei sale lumi.

Theo știa că nu putea să se grăbească în spatele lui. Omul ar fi luat cu garda jos și fără îndoială avea să urmeze o scenă zgomotoasă. În plus, dacă ușa i s-a deschis bărbatului și Theo a fost văzut grăbindu-se casa în același timp, întreaga operațiune ar fi compromisă.

The politician scăzut afară de vedere, dispărând în spate cel înalt arbuști în curtea din fata. Theo a alergat peste strada și în sus pe gazonul casei la dreapta lui Hoffman. Un gard scurt alb a tăiat curtea și el a depășit cu ușurință obstacolul de jos, lucru pe care nu-l mai făcuse de când s-a ridicat zilele școlare de atletism. Cazând în curtea din fața casei, a văzut că draperiile de pe ferestrele din față erau larg deschise. Theo s-a rugat să nu fie nimeni acasă.

Politicianul a bătut la ușa familiei Hoffman în timp ce Theo îl apuca pe un scaun din setul de mobilier de terasă și l-a trecut la gardul care desparte doi metri. Stând pe scaun, capul și umerii lui tocmai s-au îndepărtat gard.

Bărbatul avea capul plecat cu spatele la Theo, probabil că se uită la telefonul lui. Theo își flutură brațele inutil. A căutat mișcare în casă, dar ferestrele erau toate acoperite.

„Bine, vorbesc cu tine mai târziu”, a spus politicianul în casă, întorcându-se înapoi la ușa. Theo se afla acum la periferia lui și flutură brațele chiar Mai mult sălbatic. Acest închide la cel casa, el nu a făcut-o vrei la face orice zgomot, dar bărbatul încă nu-l observa. Politicianul a întins mâna în a lui geantă, clipboard-ul prinzând de o curea, un teanc de fluturași fluturând spre sol.

Theo se pivotă pe scaun și cercetă curtea. Jos gardul până la al lui rămase un coș mare plin cu jucării pentru piscină. Ieșind în partea de sus era un neon- roz tăiței de piscină. *Perfect*. Theo a alergat să apuce jucăria.

Jumping înapoi sus, Theo atârnat cel luminos bucată de spumă în cel curtea lui Hoffmans. Politicianul ridicase pliantele și ridicase clapeta slotului pentru poștă, care era acum la nivelul ochilor în poziția lui ghemuită. Flashul ondulatoriu de culoare de la periferia lui i-a atras atenția și el își plesni capul spre dreapta, încremenind la vederea lui Theo de cealaltă parte a gardului.

Theo își ridică insigna și arată spre ea, rostind în mod repetat literele *FBI* până când bărbatul dădu încet din cap. Politicianul era încă ghemuit și nemișcat și fluturașul începu să-i tremure în mână. Theo ținu un deget a lui buze. The om închis a lui căscată gură. Pantomima a lui degete mers pe jos jos cel cale și departe din cel casa, Theo întors a lui deget în partea din față a buzelor, rugându-se ca bărbatul să obțină. Bărbatul dădu din cap pentru a indica el a facut.

Încet, bărbatul se ridică din poziția lui ghemuită, lăsând zburătorul să cadă în casă așa cum a făcut el. Mâna care ținea clapeta slotului pentru poștă se eliberă iar lama de metal s-a retras cu o palmă peste casă.

O explozie lovindu-l pe Theo pe spate. O minge de foc portocalie împușcarea spre cer a fost ultimul lucru pe care l-a văzut când picioarele i se treceau a lui cap. trântind în cel latură de cel vecini casa, el mototolită lapamantul.

CAPITOL UNSPREZECE

UITA DE MASTILE DE OXIGEN, UITA de un atac chimic. În cazul în care există a fost un incendiu la bord, avionul s-ar prăbuși indiferent.

Jo făcut a ei cale la cel înapoi, ignorând fiecare extins mână și privire întrebătoare. Un incendiu incontrollabil a fost singurul lucru care a transformat-o mai rece de frică. Ei bine, până astăzi. Atunci a lovit-o: *Asta a fost cel ale teroristului plan de rezervă.*

Pasul ei s-a accelerat.

Semnul de toaletă iluminat din afara lavului strălucea verde, adică Baia era neocupată, sau cel puțin descuiată. Scanând ușa în timp ce ea s-a apropiat, ochii ei s-au îngustat în cabina întunecată, căutând orice semn de fum care iese prin fisura de la baza ușii sau prin ventilație lamele direct deasupra acesteia. Nimic. Inspirând adânc pe nas, ea s-a pregătit pentru un miros de ars care să o atace — dar niciunul nu a venit.

Luând acestea final pași, Jo mintal revizuit cel Locație de cel echipament de urgență. Extincto cu halon primar și mănuși ignifuge: sub scaunul de săritură L2, chiar lângă lav. Extincto secundar: sub scaunul R2, dreapta avionului.

Dumnezeu să-i ajute dacă aveau nevoie de mai mult de doi.

Ajungând la ușă, Jo se aplecă ușor spre ea, ascultând. Nimic altceva decât tăcere. Și-a întins brațul nedominant și și-a așezat cu grijă spatele de a ei stânga mână pe cel suprafață de cel ușă. Aceasta a fost rece. Înlocuirea aceasta mai aproape la cel fund, ea găsite cel la fel. Confirmarea A al treilea timp sus top, celtoată suprafața era rece la atingere.

Obține o imagine vizuală a ceea ce se întâmpla de cealaltă parte a ușii a fost ultima linie de apărare.

Luând A suflare, Jo clipi A puțini ori, oțelării se pentru cel cel mai rău.

Ea a răsucit mânerul și a deschis ușa doar o bucată atentat, încercare la introduce la fel de mic oxigen la fel de posibil. Aplecat redirectiona la fel de închide

în timp ce îndrăzneala, Jo se uită înăuntru.

Ea a deschis ușa larg. Nimic. Pe lângă niște hârtie igienică peetaj, nimic nu era în neregulă. Ea a deschis clapeta de gunoi, s-a uitat înăuntru, a mirosit profund și era pe cale să repete pașii cu toaleta când a auzit-o Nume.

Întorcându-se, i-a găsit pe Kellie și pe Big Daddy blocând vederea pasagerilor a ceea ce se petrecea. Kellie părea supărată. Scutur un recipient, tati ținută it out to Jo ca ea a apărut din lav.

„Ești Bine ati venit, Vă rog nu rănit pe mine," el a spus. Jo îi smulse cutia de șampon uscat din mână., „Tu a stabilit oprit cel foc alarma?"

„Cred că ceea ce am făcut de fapt a fost să vă salvez pe voi doi de acea gloată furioasă.” „Tati, Este noi-"

S-a auzit un clopot înalt-jos și o lumină roșie s-a aprins deasupra capetelor lor. Jo a smuls telefonul de pe perete. Ochii ei au ars găuri prin Big Daddy, dar vocea ei era ciripit în timp ce vorbea cu piloții.

„Alarma falsă, băieți.”

. . .

Scalpul lui Bill furnică de ușurare în timp ce sângele îi curge înapoi pe corp. Când cel continuu behăi de cel fum alarma a sunat în cel cabina de pilotaj care însoțește butonul roșu intermitent și citirile panoului SMOKE/LAV/SMOKE ,ambii piloți asumat un drept poziție de apărare acea practic a datlor lovitură de bici. a lui Ben cina încă acoperită piciorul lui.

Bill presupusese că era planul de urgență al teroristului. El a presupus a avut loc un atac în spate. Chiar și-a desfăcut-o pe a lui centura de siguranță de parcă urma să-și abandoneze scaunul și să se rezezi în cabină a ajuta. Ben a observat și i-a aruncat lui Bill o privire interogativă, dar a continuat cu lista de verificare și protocol pentru situația de urgență. Ceea ce ar fi trebuit să aibă BillTerminat.

„Ce a declanșat?” întrebă Bill în microfon, dresindu-și glasul într-un timp încercarea de a acoperi tremurul din vocea lui.

"A femeie pulverizare uscat șampon," Jo spuse cel piloți. Ben rulat a lui ochii, lăsându-și capul în mâini.

"Tu poate sa lăsa a ei stiu suntem ambii larg treaz sus Aici acum."

"Ne de asemenea," Jo a spus. „Îmi pare rău pentru cel a speria. Tu baieti nevoie orice?"

Bill se uită la Ben, care clătină din cap. „Cred că suntem pregătiți. Mulțumiri, Jo. Aveți, băieți, nevoie de ceva?”

„Nu, suntem buni. Nimic nou de raportat aici”, a spus ea adică tonul ei indiscernibil pentru oricine în afară de el.

Bill și-a mușcat buza. Voia să țipe în microfon și să ceară un actualizare de la nepotul ei. Nu a mai existat niciun contact din partea familiei lui de atunci Sam închise la el și, în lipsa de informații, posibilități înfiorătoare-i-a umplut mintea.

Bill a mulțumit însoțitorului său principal de zbor și a întrerupt apelul. El a auzit însuși îi spune copilotului său: „Am control și comunicații, ECAM acțiuni”, și și-a văzut mâinile apăsând butoanele corecte de pe bordul din față din el până când cuvintele fulgerătoare de alarmă au dispărut la fiecare procedură, ștergând cel ardezie curat. niste cablat aspect de a lui condiționare a fostluând peste. El era pe pilot automat — dar inca inauntru Control.

De abia.

. . .

— Nu mai blocați, spuse Jo, trăgând pe cei doi însoțitori de bord adânc în interior bucătărie, departe de pasageri. Ei au masat adevărul, au spus câțiva gogoasă, porni la naiba alarma de fum. Acum aveau nevoie un plan real.

„The măști sunt afară,” Jo a spus. "Dar suntem nu mergând la supraviețui acest pedrăguț și inteligent singur. Noi nevoie la decide-acum-cum suntem mergând lase ocupă de asta și ce le vom spune.”

— De acord, spuse tati. „Eu zic că mergem cu asta: adevărul.”

„Absolut nu”, a spus Jo, ca o imagine dureroasă a lui Scott ca un copil în ea fii mi-a venit în minte onesie.

Tata și-a strâns mâinile sub bărbie de parcă s-ar fi rugat. Sau poate se împiedica să o plesnească, ceea ce arăta ca el voia sa faca.

— Joleen, spuse el cu maxilarul strâns. „Purmă-mă prin cum se joacă asta afară în capul tău. Pentru că o sută patruzeci și patru de oameni au orbit un atac din cockpit nu se termină bine în filmul pe care îl urmăresc. Sunt văzând o gloată furioasă. Văd gloata întorcându-se împotriva noastră. Îi văd luând lucrurile în propriile mâini. Îi văd încercând să asalteze cabina de zbor.

Jo a arătat spre partea din față a avionului, încuiat, întărit cu Kevlar, anti-glont usa cockpitului.

"Tu stii Nu unu pauze acea jos," Jo a spus.

„Tu și cu mine știm asta”, a spus tati, „dar ei nu știu și vor încerca oricum. Dacă îi ținem pe acești oameni în întuneric și ceva îi atacă, există literalmente nu sansa sa se termine bine pentru orice dintre noi.”

"Dar există A backup pe bord. Dacă ei stiu noi stiu..."

„Dacă ei știu că noi știm?” repetă tati, cu vocea ridicată. „Jo. The avionul este plin de măști. Refuzăm să răspundem la întrebări. Există o virale imagine peste tot internetul. Cred că pisicile afară al sac.”

"Dar Bancnote familie-"

Tati a plesnit pe tejghea de bucătărie și femeile au sărit. „Și ce la naiba crezi că zburăm aici? Marfă? Sunt *oameni* în acest avion, Jo. Și fiecare dintre ei este și familia cuiva. Nu ajungi Spune al lor vieți nu sunt la fel de important la fel de Bancnote familie.”

Buza lui Jo tremura în tăcerea uluită care urma izbucnirii lui tati. Ea știa că avea dreptate. Ea știa asta tot timpul. Țsta era micul ghiont de spaimă în intestin. Ea știa că se va ajunge la asta, trebuia. Dar a făcut -o responsabilă. Dacă le-au spus pasagerilor adevărul, s-a simțit ca și cum făcea alegerea pentru Bill. De parcă ar fi ales avionul familia lui. Greutatea trădării nu numai a lui Bill, ci și a lui Carrie și a lui copii, era zdrobitor. Ea avea să trăiască tot restul vieții cunoscându-le decese erau asupra ei. Jo s-a chinuit să respire împotriva nodulului sufocat din ea gât.

„Jo, gândește-te. Bill *fi* -a spus , spuse tati. "El ne-a spus. El nu era ar fi trebuit să facă și asta, dar știa că trebuie. El știa că trebuie să știm. Era un risc, un risc calculat. La fel cum le-ai spune pasagerilor va fi. Dar noi avea la. Există Nu alte cale. este Bancnote datorie la lua îngrijire de cel cadru de avion. Este al nostru datorie de a lua grija de pasageri.”

Bancnote comanda plutit în jurul în a ei cap: *Acest este ta cabină*.

"Acest este al nostru cabină," ea a spus blând. Tati a dat din cap.

Nu unu a spus orice pentru A puțini momente și în cel tăcere Jo știa ajunseseră la un acord nespus.

Jo îngropat a ei față în a ei mâinile pentru A puțini respiratii. Ea a luat unu finalinhala.

"Ei nu nevoie la stiu despre DC.”

Tata și-a pus o mână pe umăr și a strâns puțin. "De acord.”

"Și a.m eu gresit," Kellie a spus, in cele din urma contribuind, "sau ar trebui să noi de asemenea
să nu le spui că oxigenul durează doar douăsprezece
minute? Jo și Mare Tati amandoi dădu din cap viguros.

„Eu Spune noi nu spune lor orice acea este intru totul afară de al lor Control," a spus tati. "Nimic despre DC și nimic despre cel oxigen alergare afară.”

Ceva conectat în mintea lui Jo. — Acesta *este* adevărul, tati. Asta e exact asta. Ce tocmai ai spus despre lucrurile scăpate de sub controlul lor. Asta e ceea ce trebuie să știe. Ei trebuie să știe că literalmente nu există nimic pot face."

The zumzet de cel motoare accentuat a ei punct, A constant, neîncetat reamintirea unde se aflau exact toți și care era exact situația. Când pasagerii s-au urcat în avion, și-au pus viața direct Mâinile lui Bill. Și odată ce avionul a fost transportat în aer, ei a devenit o alegere nu se putea întoarce. *Bill* ar decide ce se întâmplă cu avionul. Asta e cu ce au fost de acord. Așa că acum singurul lucru pe care îl puteau face pasagerii era ai încredere că căpitanul își va menține partea de târg și va ateriza avionul într-o piesa.

„Ce, vor dori să năvălească în cabina de pilotaj?” spuse Jo. „Chiar dacă ar putea, cu ce scop? Nimeni altcineva nu poate pilota avionul.”

A așteptat o replică.

„Să doborâm teroristul? Ghici ce. El nu este aici!" Jo a șters-o gura, conștientizarea deplină a cât de puțin controlau ei să se scufunde. „Cel mai bun al nostru șansa de a supraviețui este să ai încredere în Bill. Pasagerii trebuie să înțeleagă acea. La naiba, toată lumea trebuie să înțeleagă asta. Pentru că ai dreptate, tati. Acest nu este doar S.U.A mai mult. Mulțumiri la acea imagine pe cel Internet, este nu doar teroristul și cine naiba este susținerea lui care știe ce este merge mai departe. Întreaga lume o face. Deci *toată lumea* trebuie să înțeleagă asta Să ai încredere în Bill este singurul mod în care acest avion iese în viață.”

Big Daddy și Kellie încuviințară din cap. Erau cu toții la fel pagină. Ei stiu ce erau merg sa spun.

Dar o problemă încă persista: cum?

Nu au putut face un PA. Dar avionul era prea mare pentru ei stai in mijloc si striga. Dacă au mers rând cu rând, confuzia și dezinformare acea ar răspândire de acea drăguț de dezorganizat comunicarea ar stârni un sentiment de panică. Dacă ar fi avut vreo speranță de a unificat pasager raspuns la cel situatie, aceasta ar numai vino la fel de A rezultat

a unui mesaj articulat, raționalizat. Dar Jo habar n-avea cum ar putea realiza asta.

Kellie făcut A ciudat guițat zgomot cu A mic găfâi. Când ea nu a făcut-o Mai spune orice, Big Daddy își pocni degetele în fața ei. "Lăcustă. Aveți ceva de spus?"

Kellie studiat cel podea. In cautarea sus la tati, a ei față deschis în A felde surprindere năucită și copilărească. Ea a zâmbit larg. "Defapt da. Băieți, știu exact cum le putem spune."

CAPITOL DOISPREZECE

ZGOMOTUL DIN CAPUL LUI THEO era un sunet de trâmbiță ascuțit, rostogolindu-se în sus și în jos pe cântar. O durere pe tot corpul s-a intensificat pe măsură ce sunetul a crescut mai tare. Un corn răsună. În spatele ochilor lui era un palpitan atât de intens încât cel sentimentul a devenit o culoare.

Confuz de un miros umed, de pământ, și-a dat seama că era cu fața în jos pe sol. Fire reci de iarbă îi gâdilară buzele când deschise gura. Respirația era aproape imposibilă. Și-a lăsat gura căscată și a sperat asta ar fi de ajuns.

De ce suferea atât de mult și unde era? Și oriunde ar fi fost, Cum făcut el obține Acolo? El a avut așa de mulți întrebări dar nici unul de lor păreaa conta. Nu a fost suficient să stai nemișcat? Se dizolvă într-un nor de durere până când întrebările au dispărut — da — asta i se părea ceea ce ar trebui să facă.

Theo.

A auzit o persoană spunând acel cuvânt și s-a mirat de sunet. *Theo* . Ce asta însemna? A auzit persoana repetat, mai aproape de data aceasta. A reamintit el de ceva. A simțit că ar trebui să știe răspunsul la această întrebare.

El deschis a lui ochi dar repede închis lor. The ușoară acea inundat în simțea că îl va despărți din interior spre exterior.

Minciuna Acolo, el examinat ce a fost în cel întuneric de a lui închis ochi, cel asemănător unei holograme contur de ce el a văzut în acea scurt moment când el ar filasă lumea exterioară să intre. Oamenii alergând spre el. O mașină de pompieri cu ea furtun prelungit. Un leagăn, atârând de un copac care arde.

The zgomot a fost A sirenă. The foc camion a fost Aici pentru cel casa. The explozie. The politician. The familie. Mătușă Jo. Aceasta toate se rezezi în la o singura data.

Durerea lui a dispărut ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

„Nu te mișca”, i-a spus unul dintre agenții SWAT. Theo se rostogoli spre a lui lateral oricum. Să se împingă în sus ar fi însă imposibil. Nu putea

mișcă-i brațul.

— Ești bătut, omule. Lasă medicii să se uite la tine. Isuse”, agentul mormăi la vederea brațului său stâng, care atârna într-un unghi ciudat, incontestabil dislocat.

"Sunt bine. Ce s-a întâmplat? Agenții, sunt...

„Liu a avut lor tine după tu a mers în," cel agent a spus. „Ei sunt Bine." "Și tipul. Făcut a ieșit afară?"

The a agentului încet cap scutura spuse -l Tot el Necesar la stiu.

Theo și-a îngropat capul în mâna brațului său bun. Nu pierduse niciodată oricine. Nu un suspect, un spectator nevinovat, un agent coleg – nimeni. The singurul politician a fost destul de devastator. Dacă Liu nu ar fi comandat alți agenți să renunțe? Dacă ar fi avansat să-l susțină și atunci s-a întâmplat asta? Era prima dată când jobul luase o întorsătură tragică, și cu ușurință ar fi putut fi mai rău.

Theo sat lovit. În Instruire ei avertizat agenți despre acest fel de reacție, învățându-i în schimb cum să se detașeze, să compartimenteze, să nu fie conectat emoțional la misiune. De parcă ar fi fost o trecere la simplu întoarce în afara părții umane a unei persoane.

„Am ajuns aici cât de repede am putut”, a spus celălalt agent. „Și ai făcut-o mai mult decât oricare dintre noi pentru a ajunge la el și la familie. Asta nu depinde de tine. Bine? Theo? Theo.”

Theo ridică privirea și dădu din cap. Nu de acord, dar doar ca să poată merge mai departe. „Ajută-mă să mă ridic.”

• • •

Stând la capătul ambulanței, Theo a auzit drona paramedicului pe darel nu asculta. A urmărit pompierii încercând să stingă flăcările devastând casa familiei Hoffman, casa în care luau mesele de familie și vizionat filme. Unde copilul și-a tras somnul de somn.

"Acest este mergând la rănit într-adevăr prost. Sunt tu sigur tu nu vrei droguri?" Theo dădu din cap.

Trick-or-treaters primeau bomboane de la ușa lor din față. De Crăciun nr îndoială că Bill ar aprinde lumini.

„Iată-ne, în număr de trei. Unu, doi... Maxilarul lui Theo se încleștă cu durerea, dar nu scoase nici un sunet în timp ce medicul își muta brațul înapoi în priza umărului lui. A deschis ochii și a privit casa a arde.

Aceasta nu a fost A casa. Aceasta a fost A mormânt. ei au fost mort. Carrie. Scott. Elise. Un om nevinovat care a fost pur și simplu la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Toate mort.

Trebuia să-i salveze. El a picat.

Liu s-a apropiat de ambulanță și Theo a jurat că a văzut fulgerând îngrijorarea peste chipul ei, dispărut la fel de repede cum a venit.

— Ești norocos că trăiești, spuse ea, privindu-l în sus și în jos. Ea s-a întors către medic și a întrebat: „O să fie bine?”

Medicul dădu din cap. „Probabil are o comoție cerebrală și va dori radiografiimana. În afară de asta, răni superficiale.”

"Grozav. Ne poți acorda un minut?" a întrebat ea pe medic. El a dat din cap și s-a repezit.

"Tu au fost dreapta," Liu a spus, a ei voce rece și apartament. "Dar tu a pune toate de S.U.A — și misiunea — în pericol."

Theo ținut ochi a lua legatura, dar nu a făcut-o răspunde. "Du-te acasă."

Theo lovitură la a lui picioarele. "Nu. eu stiu eu nu a..."

„Nici o șansă”, a scuiat Liu la el, făcând un pas înainte, așa că a trebuit să stea înapoi în jos. „Ai fost pe gheață subțire pentru început. Ești mult prea aproape de asta pentru a continua. Ești compromis emoțional și asta te face nesăbuit. Te face periculos. Du-te la spital și apoi du-te acasă. Tu esti Terminat."

Theo nu știa dacă se referea la caz sau la cariera lui. Oricum, el nu a făcut-o spune un lucru.

Un agent s-a apropiat și Liu i-a aruncat bărbatului o privire supărată. A rezistat telefonul lui. Liu se aplecă înainte.

„Doamne al naibii de Hristos”, a spus ea, luându-i telefonul din mână pentru a privire mai atentă. „Câte daune?”

"Este virale. Toate cel știri statii avea aceasta," cel agent răspuns.— Menționează familia?

Se pare că s-a discutat mult pe rețelele de socializare cu privire la FAA reguli, și A lot de speculație la fel de la cel real motiv cel măști au fost afară. Dar Acolo a fost Nu menționează de Washington, DC, cel Hoffman familie, sau Aatac cu gaz otrăvitor asupra cabinei.

Liu întoarse telefonul spre Theo. S-a mijit în lumina strălucitoare, a lui capul concusionat încă neclar. Era o poză cu acea pseudo-celebritate Rick Ryan purtând oxigenul unui avion masca.

„La naiba face mătușa ta?” spuse Liu.

"Bine, aș cere a ei, dar Sunt oprit cel caz."

a lui Liu ochi îngustat la fante. „Ești mergând la Joaca aceasta ca aceea, huh?”

Theo se uită la ea fără să clipească. Folosind accesul la mătușa lui, așa că el putea rămâne în joc a fost o carieră riscantă quid pro quo. Dar Theo îl știa probabil că oricum era toast la birou și în acel moment nu putea le-a păsat mai puțin. Singurul lucru care conta era să o ajut pe mătușa Jo.

Cei doi s-au privit în jos. Încet, Liu se aplecă până la fața ei era la un centimetru de a lui. „Dacă ieși cu un picior din linie, dacă nu asculti de a un singur ordin, spuse ea, cu vocea în șoaptă, insigna ta este a mea la sfârșit din aceasta. Ți promit, Theo. Nu vei lucra niciodată în forțele de ordine din nou." Înclinare a ei cap încet, ea a spus, "Este cea înțeles?"

El înclinat a lui cap. "Da, doamnă."

Directorul și-a frecat ochii și a început să se plimbe. Au sosit mai mulți agenți iar Theo ridică un deget pentru a-i împiedica să se apropie. Liu a ignorat ei oricum, întorcându-se spre casa în flăcări cu o expirație, odihnindu-o degetele împletite în vârful capului ei.

„Trebuie să aflăm dacă căpitanul știe că familia lui este moartă”, a spus Liu. în cele din urma. „Asta schimbă totul.”

Cotitură repede, ea adresat cel agenți direct. „Mas-media este aici?”

"Da, doamnă,” unu de cel agenți a spus. „Al nimănui vorbit la lor inca."

"Bun. Linia oficială este aceasta: investigația este în curs, dar explozia este din cauza unei scurgeri de gaz.” Agenții au dat din cap. „Coastal Airways a lansat un declarație pe fotografia cu mască? Au recunoscut ei vreo problemă cu zbor?"

"Nu."

FBI a informat compania aeriană, FAA și Controlul Traficului Aerian despre situația — dar le-a cerut să aștepte să închidă spațiul aerian, avioanele de la sol, și a închis aeroporturile. Un răspuns public panicat la acest tip de amenințare ar fi colosal, și dacă cel FBI asigurat cel Hoffman familie, aceasta ar putea toatăfi evitat. Toate cel agenții — inclusiv oficiali pe cel sol în Washington — erau gata să adopte protocoale de evacuare și apărare la a un preaviz de moment, dar au fost de acord că cea mai prudentă opțiune era să dea LA FBI este timpul să găsi familia.

„Și totuși”, a spus Liu, „nu am asigurat familia. Deci acum avem un mort familie și A pilot sub constrângere a caror mental stat noi poate sa numai ghici

la. Plus un civil mort care nu avea nimic de-a face cu asta. L-am identificat și a contactat familia lui?"

Un agent a plecat cu pași mari, spunând că se va ocupa. Liu a oftat și a dat o mână pe fața ei.

„Theo, ia legătura cu mătușa ta. Vreau să știu ce se întâmplă Acolo. Trebuie să știu dacă pilotul știe despre familia lui. Și am nevoie știi care sunt intențiile lui în acest moment.”

Theo dădu din cap, scoțându-și telefonul.

„Vreau Bravo, Charlie și comunicații de aici”, a continuat ea. "Al nostru Prezența pare neplăcută și vreau să evit întrebările dacă putem. Asambla undeva nu departe, ar putea fi nevoie să ne mutăm. Dar vreau să scăpăm din cameră lovitură.”

Ea făcu o pauză, privind spre casă.

„Acum că familia a murit, nu știm la ce ne uităm. este probabil mai mult un caz pentru FAA, Homeland Security, ATC și East Coasta FBI. Dar avem o mulțime de piese de ridicat și nu știm orice sigur.”

Liu a luat afară a ei telefon și Theo privit a ei afară de cel colț de a lui ochi. A existat o ezitare cu privire la felul în care apăsa nasturii. El stia era pe cale să sune înapoi spre est. Apelul pentru a le anunța că a avut a eșuat. Familia era moartă și amenințarea nu a fost calmată. El știa că, după apel, evacuările masive ar începe la cel mai important și instituții simbolice din țară. Cei de la putere ar fi adăpostiți și civili nevinovați ar fi forțați să fugă. Pandemoniul și teroarea ar fi a alergia fulgerător în capitala națiunii și ea a fost cea care trebuia să facă apelul.

Theo înțelese acum de ce părea atât de furioasă în biroul ei. în orice caz acest situația a scăzut, a coborât pe ea.

The foc căpitan abordat cel grup și Liu oprit lovirea cu pumnii butoane. Și-a pus telefonul în buzunar și umerii păreau să se relaxeze puțin.

The pompier a luat oprit a lui pălărie, ștergând a lui frunte cu cel înapoi de a lui braț.

Sudoare picurat oprit a lui față pe a lui foc costum. „The foc ar trebui să fi afară în cel ora.”

Liu i-a mulțumit. „Când va fi în siguranță pentru noi să mergem pentru recuperare?” Și-a înclinat capul. "Recuperare?"

„Corpurile. Când putem recupera cadavrele pentru identificare.”

Ochii i se îngustară, confuzi. „Bărbatul de pe veranda din față era singurul victimă. Acolo au fost Nu alte uman ramane, doamnă. The casa a fost gol.”

CAPITOL TREISPREZECE

ORIZONTUL DE EST LULUCE O nuanță profundă de safir, bogat albastru se estompează pe măsură ce soarele se târa mai adânc sub lumea din spatele avion. The vedere din cel cabina de pilotaj a fost ca in cautarea peste cel calm suprafață deA lac; cel stele, a reflectare a luminile orașului de mai jos.

Simțindu-se detașat de orice altceva din lume, Bill a ascultat sunet de aer mort în căștile lui. Nimic.

Ben privit în jurul cel cabina de pilotaj cu A nedumerit uite. "Ceea ce este acea clic?"

Bill se opri să asculte. Bărbații se uitau unul la altul în tăcere.

— Oh, îmi pare rău, spuse Bill, ridicând stiloul. A dat clic pe el de câteva ori. „Tic nervos. O înnebunește pe soția mea.”

Ben chicoti și se întoarse la tableta lui.

Factură privit la a lui calculator, apoi a lui telefon. El ar fi pierdut numara de Cum de multe ori făcuse asta. Încă nicio veste din partea familiei lui. Chiar atunci, a lui telefonul s-a luminat cu un mesaj.

Gary Robinson iMessage.

Umerii lui Bill s-au eliberat odată cu expirarea. Nu-i putea păsa mai puțin ce este al lui a dorit vecinul. El a ignorat-o.

Verificându-și ceasul, Bill a jucat.

A fost un joc cu care Carrie a venit când au început să se întâlnească, înapoi când încă locuia în Chicago. Ea i-a spus că lumea este sublimă când erau împreună. Dar ori de câte ori el pleca să zboare într-o călătorie, ea era mizerabil. S-ar trezi gândindu-se la câte fusuri orare erau separate ei și asta făcea să se simtă că Bill era și mai departe. Așa că s-a inventat acest joc în care ea s-ar gândi unde era el sau ce făcea el opus la doar ce timp aceasta a fost Acolo. The ceas ar Spune aceasta a fost opt

pm, dar în schimb s-ar gândi, *Ora cinei. Probabil e undeva peste cel Stâncoșii. este A deplin lună astă seară, și eu pariu cel zăpadă pe celmunții este absolut strălucitor.* Și cumva, Bill nu s-ar simți atât de departe departe.

Bill a crezut că este o prostie. El avea creierul stâng la fel de ferm ca și ea dreptate, așa de cel moale reimaginare de cel cale lucruri au fost doar nu a făcut-o calcula. Singurătatea poate îndoi un bărbat în moduri neașteptate, totuși și într-o noapte târziu, singur în Honolulu, Bill nu putea dormi. Carrie era la patru ore distanță. Era șapte dimineața ora ei. El și-a imaginat-o întinzându-se în pat, îmbrăcată acea vechi, supradimensionat IWU baseball tricou ea a dormit în. El știa ea ar ridică-te și fă cafeaua imediat, NPR jucând în fundal. Ea ar alege cana roz cu cuvintele „Ooh la la!” scris în cursivă sub cel Eiffel Turn. Aceasta a fost a ei favorit. Doar cremă, Nu zahăr.

Rulare peste, el ar fi ascuns A pernă sub a lui braț și derivat oprit la dormi. El a jucat jocul de atunci.

S-a uitat la ceas. Cinci treizeci și șapte în LA. În acest moment, Carrie va fi...

Era ca și cum ai privi o bucată de hârtie goală. Nu putea să înțeleagă ce Carrie făcea și fiecare încercare de a-și imagina asta l-a dus înapoi la imagine de ea țipând de agonie în timp ce un bărbat o tortura în propria lor casă. El închise ochii, căutând în întuneric o lume în care acest lucru nu s-a întâmplat. O lume în care a refuzat călătoria, în care a ales să fie tată și a soț peste un pilot. O lume în care familia lui mergea pur și simplu al lor zi.

I s-a format un nod în gât când își amintea.

Cinci treizeci și șapte în Los Angeles. ei ar trebui să avea fost la a lui Scott joc de baseball.

A lui telefon strălucea. Pat Burkett iMessage. Factură încruntat. O alta vecin? De ce au fost...

S-a grăbit să deschidă mesajele.

Hei prietene sunt u zbor? Au fost u Acasă? Lăsa pe mine stiu dacă eu poate sa Ajutor

Bună Factură, Pat Aici. eu a văzut tu conduce oprit acest dimineață, eu gândi tu esti zbor? Do tu stiu unde sunt Carrie și copiii? Ei sunt bine? Doamne, asta este pur și simplu o nebunie. Vă rugăm să faceți check-in. Steve și eu sunt Aici pentru orice tu baieti nevoie. Vă rog lăsa S.U.A stiu Cum noi poate sa Ajutor.

Ajutor cu ce? Ce au fost ei vorbind despre? Fierbinte panică ars prin venele lui. Degetele lui pluteau peste tastatura minusculă, cursorul clipind în așteptare. Trebuia să fie atent.

Hei Gary. Sunt zbor. Ceea ce este sus?

Gary i-ar oferi fapte. Pat îi dădea bârfă. Trei puncte pealte parte a Textul lui Gary a apărut sus. Asta a fost rapid.

Wow. Bine. Acest este greu om. Avea u auzit despre ur casa?

Bill nu-și simțea degetele când îl întreba pe vecin ce vrea să spună acea.

Aceasta a explodat. Ei sunt zicală gaz scurgere. Unde sunt Carrie și cel copii?

Bill s-a uitat la mesaj atât de mult fără să se miște, încât i-a pornit telefonul întuneric. A alunecat afară a degetelor lui, căzând în poala lui. El nu s-a mișcat.

Carrie. Scott. Elise. Întreaga lui lume. Plecat. Și-a imaginat casa lor din interior. Masa din bucătărie, unde au citit ziarul în timp ce Scott Rice Krispies zdrobit. Pepiniera, unde a legănat-o pe Elise înapoi să adoarmă. Livingul, unde au împodobit bradul de Crăciun. Dormitorul lor, unde trupul lui Carrie s-a înfipt noaptea în al lui. A încercat să plaseze lumea aceea pe foc, aruncat în bucăți. A încercat să-și stingă familia, să le facă să dispară. A lui minte nu ar fi lăsa l. Acolo a fost doar Nu cale. Aceasta nu putea fi.

Carrie, poartă vesta sinucigașă. Gagaduit. Ținând-o în brațe pe Elise. Lângă Scott.

Un val de greață l-a cuprins pe Bill când și-a dat seama că asta era finalul imaginea pe care ar vedea-o vreodată despre familia lui. O viață întreagă de dragoste și bucurie, și el știa că se va fixa pe acea fotografie finală pentru tot restul vieții. Acesta a fost al lui vina. Factură a avut a eșuat ca soț, la fel de A tată, ca A protector.

Avea să fie bolnav. Bill se apuca de sacul de gunoi când a pe computerul lui a apărut poza soției sale cu cuvintele „Accept Apel FaceTime de la Carrie Cell.” Bill se uită cu neîncredere înainte de a da clic pe butonul verde.

Ochii lui s-au aruncat înainte și înapoi pe ecran, dorind să apeleze conectați. *Vă rog lăsa lor fi în viață. Vă rog, Dumnezeu. Spectacol pe mine Ale mele familie.* A lui fațaalunecat afară de cel cale la fel de cel apel a mers prin. În cel centru de cel ecran

a apărut familia lui. Toate trei. În viață. Își ciupi piciorul cât putu de tare să nu plângă.

Carrie și Scott au fost încă legat, dar Nu mai lung călușat. Sam a fost de partea lor, ținând detonatorul. Atât el, cât și Carrie erau încă acoperiți explozivi. Carrie o ținea în brațe pe Elise, așa că nu putea să distingă starea de bratul ei de la apa clocotită, dar ea a apărut a fi în regulă.

Erau în viață. Bill se simți amețit de ușurare. Se forța să se concentreze.

Unde au fost? Era incredibil de întuneric; pe lângă o lumină moale în afara ecranului în stânga lor, strălucirea telefonului care se reflecta pe fețele lor era singura lumină în spațiu. Era și mic. Stăteau aproape împreună și lângă ei postură, se gândi Bill ar putea fi pe podea, nu în scaune.

„Tsk, tsk, tsk”, se auzi vocea lui Sam prin căștile din urechea stângă a lui Bill. The voce a sunat mai aproape decât aceasta a fost, cel care A voce a fost amplificat când aceasta a fost în un închisă spațiu ca A mașină. "Tu nu ar trebui avea Terminat acea, Factură."

Bill a scris cu furie un răspuns. Ce ai făcut? Ai primit videoclipul? am făcut exact ce tu a întrebat.

Sam a primit e-mailul chicotind. "Oh nu. Am primit videoclipul. Nu el a spus. „Am spus că nu ai voie să le spun însoțitorilor de bord.”

Bancnote stomac scăzut, dar el încercat la a pastra A poker față în timp ce descifrând acea afirmație. De unde știa că le spusese echipajului? A făcut asta înseamnă că știa despre nepotul lui Jo și despre FBI? De aceea au părăsit casa? De ce a aruncat-o în aer?

Vocea lui Sam era increzătoare. „Știam că ceva nu s-a întâmplat după ce ai trimis video. Ceva pur și simplu nu se simțea în regulă. Și destul de sigur...”

Sam a trecut pe propriul său telefon pentru o clipă înainte de a-l ține sus la aparatul de fotografiat. Bill miji pentru a vedea ce era pe ecran. Părea să fie o imagine a unui pasager pe un scaun de clasă întâi Coastal Airways, crem- Piele colorată și starea de spirit roz luminând un contrast cu ceașca galbenă panicată a măștii de oxigen care îi acoperă fața.

Bill închise ochii, împletindu-l. Au eliberat măștile cu MRT-uri. Sclipitor. Dar nici unul de lor, clar, a luat în cont cel utilizarea internetului de către pasageri.

Cu A scufundare sentiment aceasta răsărit pe -l acea, de fapt, ei ar putea avea

-dar ei nu putea a tăia cel Internet deoarece Factură Necesar la vorbi la a lui familie. Încă o modalitate prin care el distrugea pe oricine și totul în jurul lui.

— Totuși, am presupus că vei fi atât de arogant, spuse Sam. „De aceea familia și cu mine am făcut în mod proactiv o mică excursie.”

excursie rutieră.

Bine, deci erau într-un vehicul. Bill a încercat să-și amintească dacă văzuse o cablu dubă parcat în afara al lor casa când el stânga pentru cel aeroport acea dimineață, dar el a avut Nu amintire. Sau pot fi ei au fost în Poartă mașină, cel SUV masiv pe care l-au cumpărat anul trecut după ce au aflat că aveau un copil pe cale. Cele două rânduri din spate sunt pliate în jos - ar putea fi cu ușurință în spate de care.

„Vreau să spun”, continuă Sam, „nu știu cine mai știe acum în afară de asta însoțitorii dvs. de bord. Dar pe oricine l-ai trimis acasă, te sper nu a făcut-o ca lor de asemenea mult. Tu stii ce? Aici — ține pe.”

Ecranul tresări în timp ce el îi întinse telefonul lui Carrie, mâna lui liberă apăsând singur nasturi. Carrie se uită în jos la ecranul lui, privind orice ar fi privit în sus. O voce începu să vorbească, iar Carrie icni.

"...Sunt Aici în față de cel Acasă, care, la fel de tu poate sa vedea, are fost complet distrus în explozie. Autoritățile spun că cauza a fost o scurgere de gaz și nu ne-au spus dacă se afla cineva înăuntru în momentul producerii explozie. Din fericire, numai o singură casă pare să fi fost..."

Sam a ridicat videoclipul pentru ca el să-l vadă. Bill a luptat cu impulsul de a-l acoperi pe al lui gură. Reporterul stătea pe strada lor, cu bandă galbenă de avertizare întinsă în spate a ei. Dincolo era casa lor. Ce fost lăsat din ea.

Bill s-a uitat la epavă și s-a răcit cu o nouă constatare.

Nu exista nicio șansă ca acest bărbat să blufeze. El știa exact ce el făcea și nu era nicio îndoială în mintea lui Bill că îi va ucide pe a lui familie dacă Bill nu o făcea se conformează.

Carrie a început la strigăt. Nu tare, dar nu în liniste fie.

"Într-adevăr?" i-a spus Sam. „Ai fost atât de puternică. Surprinzător de puternic. Tu esti mergând la toamna în afară acum deoarece de A casa și pot fi A puțini oameni?" A scuturat din cap. „Cum vei trăi cu tine după un întreg avion plin de oameni moare pentru ca tu și copiii tăi să poți trăi?"

Lacrimi rulat jos Poartă față la fel de ea privit sus la cel tavan.

Sam a râs. „Asta presupunând că Bill vă alege pe voi în locul avionului.” El a ridicat din umeri. „Poate că nu ar trebui să presupun. Hai să ne verificăm. Ai făcut alegerea ta, căpitane?"

Bill a tastat furios, privindu-l pe bărbat care primea și citea e-mailul cu un a da ochii peste cap.

„Nu voi prăbuși acest avion, nu-mi vei uide familia, bla, bla, bla,”spuse Sam. „Ce se întâmplă cu bărbații americani? De ce vedeți mereu voi înșivă ca erou? De ce vrei să faci mereu lucrurile greu cale?” El a oftat. "Amenda. Am Calea ta."

Sam a început tastare pe a lui telefon, cel detonator îmbrățișat între a lui degete și cel dispozitiv. Carrie privit sus la Factură. Ea privit la fel de îngrozit la fel deel a simțit.

— Bill, spuse el, încă lucrând la telefon. „Ți-am spus că o *faci* face A alegere. eu spuse tu acea Acolo au fost lucruri în loc pe bord aceal-ar asigura. Ți-am mai spus că nu ai voie să spui nimănui. Acum, am presupus că amenințarea ar fi suficientă, dar știi și că ești un ticălos privilegiat, arogant care crede că poate scăpa cu orice ar fi vrea. Se pare că am avut dreptate. Deci, voi ajunge la nivel cu tine. Nu-ți pot uide familia chiar acum. Am nevoie de ei. O să vă las alegerea finală. Dar ai *făcut-o* încalcă regulile și ghici ce? Acțiunile au consecințe. Ai trimis autoritățile la casa ta, așa că l-am aruncat în aer. Le-ai spus însoțitorilor tăi”—el privit sus din a lui telefon, a lui degete întrerupt, și privit în cel aparat foto

— „Ei bine, vom ajunge la asta.”

Pielea de găină întinse brațele lui Bill și se înfășura în jurul spatelui lui gâtul cu o înțepătură de gheață.

Sam și-a reluat să scrie. Aparent terminat, a pus telefonul jos cu un zâmbet îngâmfat. „Refuzul tău de a coopera mi-a forțat mâna. Este timpul pentru Planul B.”

Bill își simțea bătăile inimii în gât. S-a străduit să asculte sunete care veneau din cabină, așteptând țipete înăbușite. O explozie. Panica si haosul. Ceva. Orice.

Dar tot ce a auzit a fost zumzetul

motoarelor.Și apoi, acolo a fost.

Atât de tare încât aproape a sărit.

The inconfundabil cocoș de A cu o singură

acțiune ciocan.Bill se întoarse încet spre copilotul său.

„Îmi pare rău, șeful,” Ben a spus, extinzându-se cel butoi de cel pistol.

CAPITOL PAISPREZECE

THEO ȘI CEILALȚI AGENȚI stăteau vizavi de casa lui Hoffman, care se dezintegra într-un singur morman de moloz mocnit. Grinzi structurale singure s-au ridicat din fundație ici și colo. Jăratice strălucea în interiorul lemnurilor ofilite. În ceața orei de aur a toamnei târzii, casa a căpătat o stranie calitate de viață. Ca o fiară doborâtă, rănită forma și-a expirat ultimele respirații: fum negru se ridică și se dizolvă în atmosfera.

Un trosnet puternic se auzi de undeva printre dărâmături. Toată lumea s-a întors la vedea ce casa schimbă, A carbonizat bucată de A perete prăbușindu-se în cel fundație. Liu nu s-a mișcat niciodată.

„Dar mașini?” l-a întrebat ea pe căpitanul pompierilor. „Garaj era gol.”

Liu și-a mestecat interiorul obrazului. „Familie cu două mașini. Unul adus Bill la muncă. Celălalt... Ea a pocnit degetelor. „Verificați baza de date și a declanșat o alertă la nivel de oraș pentru mașinile lor, cu prioritate pentru orice pare ar fi cel familie mașină. A dubita sau un SUV.”

Agentul care stătea lângă Theo dădu din cap și se îndepărtă, lovind cu pumnii butoanele de pe un dispozitiv.

„Ați găsit vreun echipament de cablu?” întrebă Liu, întorcându-se înapoi la pompier. „Sau ceva care părea deplasat într-o casă de familie?”

Căpitanul pompierilor se uită la casă și înapoi. „Doamnă, acel foc a fost complet catastrofal. Nu știu ce să-ți spun. Casa aceea este un moartă Sfârșit.”

Liu dădu din cap a ei multumesc ca el mers oprit.

„Doamnă?” se auzi o voce prin receptorul lui Theo. „Am primit răspunsuri de la CalCom. Nu exista nicio înregistrare a unei vizite de serviciu pentru familia Hoffman astăzi. De asemenea, nu au angajați bărbați cu un nume care începe cu cel scrisoare S . Și toată compania serviciu vehicule sunt contabilizate pentru.”

Privind maxilarul lui Liu strâns, Theo se întrebă dacă și restul agenților simțit impulsul de a fa un pas inapoi de la ea.

"Spune pe mine tu a primit ceva," ea a spus la cel Două agenți mers pe jos sus.

— Nimic, spuse unul dintre ei. „Doi vecini au supraveghere video, dar nici unul de cel aparat foto unghiuri acoperă cel lui Hoffmans proprietate."

„Deci”, a spus ea, „nu avem un nume, locație sau descriere a noastră suspect."

Nu unu contestat a ei.

— Dacă căpitanul știe că tipul ăsta și-a aruncat casa în aer — și să presupunem că el face — trebuie să se sperie. Tipul ăsta nu este un hack. Adică...” Ea făcu un semn spre casă. Întorcându-se înapoi la echipă, ea a spus: „Vreau afla mai multe despre căpitan. Cine este el și de ce ar trebui să avem încredere în el. Al nostru prioritatea este familia. Dar avem un întreg avion plin de oameni la care să ne gândim la fel de ei bine, nu a menționa Washington DC."

Liu aruncă o privire în josul străzii, spre locul în care se adunase mass-media. In cautarea în jurul grupului de agenți în echipament complet SWAT, privirea ei a aterizat asupra lui Theo. Cu un sentiment de scufundare, știa unde aceasta era îndreptată.

"Tu," ea a spus la -l cu A da din cap la cel reporterii. "Afacere cu lor."

• • •

Cinci dube media stăteau pe stradă de cealaltă parte a casetei galbene de avertizare care înconjura perimetrul. Antrenele parabolice deasupra dubelor toate înclinat cel la fel cale, cel latură ușile deschis la expune asemenea Controlpanouri.

Acest nu a fost a lui Theo primul timp actorie la fel de purtător de cuvânt pentru un ancheta

— dar era prima dată când mintea despre unul.

"Gaz scurgere?" unu de cel reporterii a spus, clar sceptic. "Apoi De cenu au ai evacuat restul cartierului?"

„OG&E este asigurând S.U.A aceasta a fost un izolat eveniment," Theo a spus, încercând nu lastrabism. Luminile de la aparatul de fotografiat au fost mult de manevrat cu o comoție cerebrală.

O alta reporter nu a făcut-o aștepta la fi numit pe. "Dar cel FBI a fost deja pescena când a avut loc explozia. De ce?"

"Noi au fost răspunzând la A raport acea A cablu muncitor ar putea avea a tăia Agaz linia. Eram aici in o abundenta de prudență."

"Dar SWAT? Și-" The reporter ascuțit la a lui Theo rănit braț, ascuns

împotriva corpului său într-o praştie.

— Mă simt destul de norocos, spuse Theo, aruncând o privire peste umăr către el casa.

"A fost oricine altfel rănit? A fost oricine Acasă la cel timp de cel explozie?" Theo s-a îndreptat imediat către politician.

„The ancheta este În curs de desfășurare, și Sunt nu la libertate la comertariu peasta, spuse el, încercând din greu să-și țină emoția din voce. El a vorbit repede înainte ca cineva să poată pune o altă întrebare. "Doamnelor și domnilor, mulțumesc foarte mult. Îmi pare rău că nu avem mai multe informații despre asta timp. Când voi primi ceva nou, vei ști." Întorcându-se, s-a lăsat jos banda galbenă.

— Agent Baldwin?

Unul dintre reporteri s-a lăsat deoparte. Ceilalți se îndreptau înapoi la dube. Theo se apropie dezinvolt, încercând să nu atragă atenția. El a recunoscut-o din emisiunile CNB. Vanessa Perez. Ea a lovit mereu el ca un profesionist care a spus știrile cu integritate, nu cineva care doar a vrut-o fata pe TELEVIZOR.

"Scurgere de gaze?" ea a spus.

Theo nu a făcut-o Spune A lucru și nici făcut a lui expresie. "Gaz scurgere," ea repetat, dând din cap.

"Absolut. Dar."

Ea întinse mâna, cu o carte de vizită înfiptă între index și mijloc deget. „Tocmai înăuntru cazul care se schimbă.”

Rămas imposibil de citit, Theo buzunar cel card fără A cuvânt și mers departe.

• • •

— Liu te vrea, spuse agentul Rousseau în timp ce Theo se apropia.

„Poate că voi fi concediat de două ori astăzi”, a spus el, uitându-se în jur după șeful său. Văzând-o singură și la un telefon pe stradă, el s-a îndreptat pe acolo, verificându-și telefonul în timp ce mergea. Slavă Domnului că le-a spus căpitanul pompierilor casa era goală înainte ca Liu să sune la Washington să evacueze și Theo putea trimite un mesaj mătușii Jo, spunându-i că familia a murit. Dezinformare ca asta ar fi putut fi dezastruos. Telefonul lui nu arăta nimic nou din partea lui mătușă și a deschis firul de mesaje pentru a se asigura că toate textele sale au spus "Livrat." El a avut Nu alegere dar la aștepta. Ea a fost probabil ocupat pregătindu-se pentru atacul cu gaze, își dădu seama cu un fior.

Situația prin care trăia era destul de suprarrealistă. Dar exact așamoment, mătușa lui se confrunta cu o traumă de altă amploare. Jo fusese zbor pentru totdeauna, și din cel povestiri ea ar fi spuse peste cel ani, el știa toate lucrurile nebunești pe care le văzuse. Dar asta? Poveștile ei nu au venit niciodată nicăieri aproape de asta.

Când Theo avea șase ani, mama lui l-a băgat pe el și pe cele două surori mai mici ale lui într-o noapte și a plecat de la tatăl lor și de singura casă pe care o avea vreodatăcunoscut. Nu înțelegea ce se întâmplă, dar ceva i-a spus ei ar nu fi venire înapoi. El încă nu a avut plecat înapoi la Texas, la aceasta zi. În acea noapte, mama lui a condus până în California, unde doar easora locuia — mătușa Jo. Era însărcinată cu Wade la acea vreme; Devon avea să se nască doi ani mai târziu. Până atunci, Theo și familia lui erau stabiliți în casă la patru uși mai jos de cea a mătușii Jo, noua lui lume constând din două uși din spate care nu au fost niciodată încuiate, deschizându-se și închizându-se constant. El a fost cel cel mai mare de cel cinci veri și de cand el nu a făcut-o avea A Tată figura, ela luat asupra sa ocuparea rolului. Chiar și unchiul Mike, soțul mătușii Jo, părea să-l consideri ca un egal, nu un copil.

În fiecare noapte, bucătăria dintr-o casă sau alta se umplea cu sunete de familie; un sfârâit fierbinte care venea de la aragaz, un sifon fiind crăpat deschis după ce o mamă a spus că este în regulă, o poveste despre ceea ce sa întâmplat ziua aceea la școală sau la serviciu. Cele mai bune povești au fost întotdeauna ale lui Jo. Ea a fost o natural povestitor, mereu știa Cum la a picta A scenă doar asa de. A ei povești arîncepe de parcă nu ar fi mare lucru și nu două minute mai târziu, furculițele pline de spaghete ar pluti peste farfurii, uitat.

Theo abia aștepta să audă cum le vor povesti el și Jo această zi familie. Acesta va fi reluat pentru tot restul vieții. Ei ar ajunge la punctul în care ar deveni un pic, amândoi împărtășindu-și punct de vedere dupa cum saga unspooled. Legendar.

Dădu din cap pentru sine, confirmând acel viitor fericit.,„Theo!”

Un agent s-a îndreptat spre el cu vestea că poliția din LA a observat lui Hoffmans SUV la o bandă liberă mall nu departe.

Theo a pompat pumnul brațului său bun. „O să-l iau pe Liu.”

Stătea cu spatele la Theo, neștiind prezența lui. Nu avea de gând așteaptă ca ea să termine apelul pentru a-i spune veștile bune. A fost și asta important — ar fi vrei la fi întrerupt. Venire mai aproape, Theo ar putea auzi conversația ei.

"Da, domnule," ea a spus, făcând o pauză. „Eu a intelege și de acord. Dar acest este Washington DC. Aceasta este potențial Casa Albă. Vorbim despre siguranța președintelui Statelor Unite. Cred că trebuie să începem gândind foarte serios pe liniile protocolului secundar.”

Theo se opri în loc.

Într-o situație ca aceasta, exista un singur plan de urgență, o linie de protocol secundar.

Dacă FBI-ul nu salva familia, urmau să-l doboare avion.

CAPITOL CINCISPREZECE

LUI BEN PICIOARELE A lovit cu piciorul SUS MARO praf aceea s-a lipit la cel gros, aerul din mijlocul verii. Și-a șters transpirația de pe frunte cu mâneca cămășii, strâmbându-se la soarele apus în timp ce alerga cât putea de repede. Treburile lui a avut Luat mai lung decât el așteptat — el nu a făcut-o chiar avea timp la mânca cină

— și stomacul îi bubuia în timp ce se grăbea, dar nu-i păsa. El a intarziat. El doar sperat el nu era prea târziu.

Aproape fiecare vitrina el a trecut a fost închis din timp pentru cel zi, celcase de mai sus lor întuneric la fel de bine. Nu mașini au fost afară, asa de el a fugit în cel mijloca drumului . Niciun om nu era afară . Aproape toată lumea în eisatul sirian de nord-est era deja la cafenea. Ben și-a accelerat pasul. După colț, văzu luminile cafenelei revărsându-se în amurg de-a lungul cu cel patroni OMS nu putea găsi A scaun interior. The magazin a fostbătătorit perete la perete și excitat vorbărie a sunat prin cel mulțime. The scenăa fost gros cu anticipare, la fel de aceasta mereu a fost pe cel rar ocazii când ceva diferit s-a întâmplat în A loc acest mic.

Ben s-a împins în cafenea, aruncându-se prin mulțime, o pocnește pe ceafă de la mătușa Sarya nici măcar nu-l încetinește. Un singur ventilatorul oscilant stătea în lateral, măturand încet încăperea plină și înapoi — și în partea din față a camerei, Sam a blocat vederea Televizorul cu brațele întinse, degetele larg răspândite. Certându-se cu toates-ar putea aduna un băiețel de nouă ani, îl imploră el frizerului din sat să aștepte până când Ben a ajuns acolo înainte să înceapă filmul. Cineva a aruncat o caju, lovindu-l pe Sam în față. Toată lumea a râs, inclusiv Sam, care a luat-o, gata să-l arunce înapoi în mulțime când l-a zărit pe Ben. Sărind cu un hohot, a declarat că acum ar putea începe. Mai multe nuci navigat drumul lui în schimb.

Mulțimea s-a liniștit în timp ce frizerul a introdus caseta VHS în interior jucător. Sam și Ben a luat al lor scaune cu picioarele încrucișate pe cel podea cu cel odihnă

a copiilor. N-au spus niciun cuvânt, doar au stat cu fălcile deschise în timp ce Ben încercă să-și tragă răsuflarea.

Cineva a stins luminile și strălucirea de la televizor a devenit singura iluminare în aproape tot satul. Cuvinte în engleză nimeni nu ar putea înțelege a umplut ecranul, în timp ce muzică ciudată percutantă din anii '80, străină al lor urechi, jucat în cel fundal. Apoi, Două cuvinte a apărut:

TOP PISTĂ.

Toata lumea în cel cameră aplaudat.

În următoarele două ore, nimeni nu s-a mișcat. Au fost fascinați de lume ciudată pe care au văzut-o la televizor. Palmieri și soare. Motociclete și frumoasa blondă femei. Bărbați în uniformă. Aviator ochelari de soare și volei.

Avioane.

Când cel film încheiat, toata lumea dispersat, vorbărie și entuziasm ducându-le. La restaurant, la casele lor, pentru a începe cear face de multă vreme: discutând.

Sam și Ben au rămas înghețați pe loc, cu ochii lipiți de televizor în timp ce toată lumea în jurul lor se mișca. Abia când ultimul credit a ieșit de pe ecran ei transformat în reciproc.

ei impartit A uite acea nici de lor înțeles. Ore mai tarziu cândsoarele răsare și tot planul era pus în fața lor, ei ar face-o obține aceasta. Până dimineața, l-ar avea toate s-au dat seama.

Ar începe să-și economisească banii. Ar învăța engleza. ei ar obține la America. Și ei ar deveni piloți. ei a avut Nu idee Cum. Dar asta nu conta. Și-ar da seama. Ei știau, mai mult decât știuseră vreodată ceva, că acesta era destinul lor. Să merg în America. Să fii confortabil, nederanjat și fericit. Să te joci pe plajele din California și data frumoasa femei. La zboară avioane.

Dar la fel de cel cafenea proprietar încălțat lor afară, ei nu a făcut-o știu orice de acea, inca. Știau doar că totul s-a schimbat.

• • •

"De coastă patru-unu-șase, încet a mach sapte-cinci pentru contorizare."

Undeva, într-un centru de control pe traseu mile sub zborul 416, an Controlorul de trafic aerian a urmărit un mic punct în față pe radarul din față de el. Tonul lui era casual, de parcă ar fi fost doar o altă direcție într-o zi ca orice alte.

Ben comutat cel pistol la a lui stânga mână, ajungând pentru a lui microfon cu celalte.

„Roger Wilco. Încet până la mach șapte-cinci, Coastal patru-unu-șase", a spus el. vocea lui la fel de calmă și chiar ca a controlorului. „Trebuie să-l dau ATC", el a spus la Factură. "Ei merita Oscaruri pentru cel spectacol ei sunt punând pe. eu Rău,dacă ai trimis FBI-ul acasă, FAA trebuie să știe ce se întâmplă." El a râs și spuse Factură la deconectați cel laptopului Căști și lua cel intimitate ecran oprit după el a terminat reglare cel viteza avionului.

Bill auzise controlerul, dar era doar sunet. Ben a vorbit și el, dar cuvintele lui nu aveau nici un sens. A fost doar zgomot care a sărit în jurul cabina de pilotaj. Factură nu a făcut-o știu orice mai mult. El numai știa cel butoi de aceapistol. Nu s-a mișcat.

Dându-și ochii peste cap , Ben întinse mâna înainte. A răsucit un buton în sens invers acelor de ceasornic și cel galben numere pe cel liniuță a început la coborî. Când ei atins cel ATC directivă, el tras cel controlor sus și celale avionului calculator a stabilit cel nou viteză. "Vorbi la ATC. A zbura cel avion. Prăbușire cel avion. Do eu avea la do Tot astăzi? Acest este ta picior la a zbura, tu știu."

Bill continuă să se uite la pistol. Mintea i-a fulgerat cu câteva ore mai devremecând a trecut – nu, briz – prin securitatea echipajului de la aeroport. Ben ar fi întâlnit același screener nu mult timp după. Dar a primului ofițer abuz de sistemul a fost cel puțin de Problemele lui Bill la momentul.

Bill se uită la laptopul său. Era o nouă apatie ciudată în a lui Carrie expresie. Părea să se uite la ceva ce nu era acolo, ea focalizare împrăștiată și nedefinită. Oftând de parcă asta ar fi fost, ea a blocat ochii ei pe Bill. Părul de pe ceafă îi stătea pe muchie.

Ceva în ea se schimbbase.

Decupând ecranul de confidențialitate, Bill îl aruncă și căștile deasupra de mesagerul lui sac. al Elisei scâncete umplut cabina de pilotaj.

„De unde vă cunoașteți voi doi?" îl întreabă Carrie pe Sam.

Tonul vocii ei era prea familiar și Bill era brusc sălbatic incomod să nu știe ce se întâmplase când pierduse contactul cu lor. El simțit A întreg nou nivel de alfa masculin protecție, unu înrădăcinată în invidie și posesie. A fost animal, nu rațional, dar l-a rupt pe Bill înapoi în focalizare.

Îi urmări pe Carrie și Scott ridicând privirea la ceva din fața lor înainte de lăsându-și privirea câteva clipe mai tarziu.

„Bendo este Ale mele frate," Sam a spus. "Bine, bun la fel de." Arătând la celaparat de fotografiat, a spus ceva într-o limbă pe care nici Carrie, nici Bill nu au înțeles-o. Ben a râs în raspuns și răspuns în cel la fel străin limbă. The căldura reuniunii lor se simțea nedreaptă, ca o bandă care cade pe cei învinși echipă.

— Ei bine, și Ben este fratele meu, spuse Bill, cu vocea tremurândă. Se uită fix cel aripile pe cel primul a ofițerului cămașă înainte de arătând înapoi la cel cabina de pilotaj ușă. „S-au urcat în acest avion cu bună-credință. Și-au pus viața în mâinile noastre. Al nostru datoria este de a respecta această responsabilitate.”

Sam începu să vorbească, dar Ben îl opri cu mâna.

"De ce?" a continuat Bill, cu vocea ridicată. „De ce să nu mă împuști și prăbușim avionul? Dacă asta ai vrut, nu trebuia să-l implici pe mine familie."

"Acest nu este ce noi dorit," spuse Ben.

„Atunci ce vrei?" a implorat Bill. „Nu înțeleg ce tu vrei. Nu înțeleg de ce faci asta.”

Ben s-a uitat pe fereastra din fața lui, luând în considerare întrebarea mână ținând pistolul coborând ușor.

„De unde venim noi, oamenii noștri au o vorbă. — Niciun prieten în afară de munți.' Înseamnă că soarta noastră este una a trădării și abandonului. Că noi numai avea fiecare alte. Nu unu altfel îi pasă. Noi poate sa numai numara pe noi insine."

Ben se uită la Sam, cu ochii aburindu-se deasupra unui zâmbet deznădăjduit.

„Am încercat să nu credem asta”, a continuat primul ofițer. „Așa ne-am dorit să cred că ar putea fi altfel, *ar* fi altfel. Am cumpărat speranță. În visul american. Libertate, speranță, apartenență – asta este tot noi dorit. Pentru noi insine și pentru al nostru familiei. Și spune eu de ce este acea gresit? Să-ți dorești astfel de viață? De ce nu ar trebui viețile noastre să aibă așa ceva demnitate? De ce nu o *merităm* ? Am jucat după regulile tale, am făcut ce ai vrut, eram tot ce ne-ai cerut să fim. Și ne-ai trădat! Tu cere pe mine Cum eu ar putea trăda acest profesie - bine, Cum ar putea tu trăda milioane de oameni care își doresc doar o viață decentă a lor?”

Bill a încercat să se gândească la un răspuns bun, dar a venit în gol. El nu a făcut-o înțelegi cu adevărat despre ce vorbea Ben. În cele din urmă, el a spus: „De ce face ceva care au legătură cu familia mea sau cu pasagerii din acest avion?”

Ben își întinse larg brațele și râse.

"Continuă. Continuați să reacționați exact așa cum am știut că veți face.

Deoarece asta e exact aceasta! Asta e exact De ce suntem face acest! Tu
oameni *nu*

cred că are ceva de-a face cu tine. Peste tot în lume, rahat se întâmplă. Și tu pur și simplu continui. Pentru că nu are de-a face cu tine. Tu niciodată implică-te dacă nu ești forțat. Așa de?" Făcu semn în jurul cockpitului. "Aici noi sunt. Tu ești în cele din urmă fiind forțat să față cel adevăr."

"Ce adevăr?"

„Adevărul că oamenii sunt atât de buni pe cât le permite lumea să fie. Tu estinu sunt în mod inherent bun și nu sunt în mod inherent rău. Tocmai lucrăm cărțile pe care ni le-a dat viața. Deci punându-te în această poziție, oferindu-ți aceste lucruri cărți — ce face un om bun acum? Nu este vorba despre accident, Bill. este despre cel alegere. este despre bun oameni văzând ei sunt Nu diferit din oameni rai." Se uită de la Bill la Carrie. „Tu ai avut întotdeauna luxul de a alege să fii bun.”

Fața lui Bill se îmbujoră. Nu înțelegea pe deplin ce vorbea Ben despre, dar a recunoscut angoasa pe care o vedea arzând în ochii copilului său. Aceastăa fost cel la fel Fierbinte furie acea cursat prin Bancnote corp fiecare timp elprivit la neputinciosul lui, familie captivă.

„Dar cum rămâne cu oamenii care nu au de ales?" spuse Bill. "Pasagerii în acest avion, oamenii din Washington, DC. Cum fac moartea lor nevinovată dovediți punctul dvs.?"

„Ce zici de moartea nevinovată a poporului meu?" Ben scuipă înapoi. "De ce sunt viețile lor mai puțin valoroase, de ce sunt morțile lor mai puțin tragice? Nimanui nu-i pasa când ei a muri oribil decese. este timp ta oameni impartit cel la fel sfârșit fără sens. Vreau ca America să plângă așa cum a trebuit noi ne plângem toată viața.”

"Un ochi pentru un ochi nu este dreptate" a spus Factură.

„Nici inacțiunea. Nimic nu se va schimba dacă nimic nu se va schimba.”

„Dar nimic nu se va schimba dacă faci asta. America nu se va pleca în fața unui terorist de justiție.”

"Noi nu dorim tu la arc! Noi doar dorim la fi văzut!"

Ben găfâi în tăcerea care a urmat izbucnirii lui, pistolul tremurând înăuntru mana lui. Bill se îndreptă spre înainte pe scaun. Ben și-a întors capul să se uite pe fereastră. Triste încercări de detensionare fizică în înghesuit spațiu.

Bill și-a lăsat mâinile lângă el, învins. Nu știa ce să facă. Totul se simțea fără speranță. S-a uitat la familia lui, îndepărtându-i mental din această nebunie, încercând să-și amintească cât de simple părea viața lor recent ca aseară.

Factură a avut la grătar hamburgeri. ei a avut mâncat cu cel televizor pe, volumjos, urmărind meciul. Scott și-a vărsat laptele la un moment dat. Elise plânsese și așa Carrie și-a mâncat cartofii prăjiți dulci în picioare, făcând-o sărită până ea oprit. Bill și-a amintit că a crezut că trebuie să scoată gunoiul când el a aruncat prosoapele de hârtie înmuiate cu lapte la coș. Uitase să facă asta înainte să plece azi dimineață.

Un zgomot îndepărtat se auzea în casă. Bill abia a observat-o, pierdut în ea amintirea fericită a normalității. Dar sunetele slabe, neregulate, în cele din urmă îl trase pe Bill departe de reveria lui. Dintr-o dată, ceva i-a făcut clic în minte în timp ce se străduia să asculte, încercând să nu respire.

Dar acum era doar liniște. Mintea îi juca feste.

Se uită la Ben, care nu dădea niciun semn că ar fi auzit nimic neobișnuit. Dacă *ar fi existat* sunete, acestea ar veni prin backup frecvență, care se auzea doar în casă de ureche a lui Bill. Ben era singur lumea oricum. Inspecta pistolul, cu degetul mare trecând peste mâner.

Brusc, Acolo aceasta a fost. Bancnote ochi lărgit. Acolo *a fost* A zgomot. Nu era imaginația lui. Cineva îl auzise și vorbeau înapoi.

CAPITOL ȘAISPREZECE

„Totul gata?” A spus JO.

Mare tati aruncat un aproape gol sac de ieftin plastic De coastă Căile aeriene căști pe blatul din față a bucătăriei cu o lovitură.

— Gata, spuse el.

— Fiecare pasager?

„Fiecare singur.”

„Și i-ai pus pe toți să-și deschidă televizoarele? Și să te întorci la știri?” „Da, Mamă.”

"Făcut aceasta merge Bine? Au fost ei receptiv?" tati privit la ea, deadpan.

Ajungând la bucătărie, Kellie trecu între ei, aruncând-o aproape pungă goală deasupra lui.

„Bine, acești oameni *nu* ne plac”, a spus ea, cu ochii mari. „La dracu’ sunt sunt supărați.”

Tata dădu din cap în semn de acord. „Trebuie să termine orice ar fi fac — acum — pentru că trebuie să le oferim acestor oameni niște informații.”

The zbor însoțitori privit peste cel galeră la Rick Ryan, OMS a continuat să gliseze și să atingă telefonul său.

Jo a spus, "La fel de curând la fel de el este terminat — și multumesc tu, Domnul. Ryan, pentru asistând — vom face merge. În cel între timp, hai sa vorbi speciale.” Ea înmânat Tati manifestul și Kellie se uitară peste umărul lui. „În mod miraculos, noi nu avea de asemenea mulți. Două sugari și unu scaun cu rotile. Multumesc *dumnezeu* Nu minorii neînsoțiți. Cu toate acestea, ai o limbă în optsprezece delte. Numele de familie Gonzales, deci presupun spaniola? Vorbește oricare dintre voi Spaniolă?"

Kellie clătină din cap.

„*Un poquito*,” tati a spus, poring peste cel listă. „Asta va fi fi A distracție briefing.”

„Kellie, în timp ce tati își face slipurile, sparge-ți bucătăria. Noi nevoie aceasta coborâre finală sigur, acum. Acolo nu va fi timp mai tarziu."

Ea a dat din cap.

"Da-mi doar A minut," Rick Ryan a spus. "Sunt aproape Terminat."

Echipajul a așteptat. Fiecare avea o mie de lucruri de făcut pentru a obține pasageri pregătiți pentru orice urma, dar nu puteau face nimic din toate astea încă. *Grabă sus și așteaptă*. Chiar în A criză, cel neoficial motto de aviație considerată adevărată.

„Îți amintești,” a rupt tata tăcerea, „pe vremuri, ce ne-au învățat să facem dacă avionul a fost deturnat?”

Jo a zâmbit. Amintirea părea ciudată. "Vorbește cu ei. Apel la lor emoții. Nivel cu lor. Da lor ce ei vrei. Pe scurt? Do orice trebuie să faci pentru a coborî avionul în siguranță."

Pe atunci, tactica era să câștige empatia deturnatorilor, deci compania le instruisă însoțitorii de bord să păstreze poze cu copiii lor sau familia pe ei în orice moment. Jo a pus pozele cu bebelușii băieților insigna ei și și-a amintit că Big Daddy a păstrat o poză cu pisica lui. El ar fi spus a ei planul lui a fost să distrage atenția teroriști cu păsărica lui.

"Apoi 9/11 s-a întâmplat," tati a spus, a lui voce trasând oprit. "Și totul s-a schimbat." S-a rezemat de scaunul lui Jo. Cabina de pilotaj era chiar acolo și-și trecu dosul degetelor pe ușă. "Obisnuiam să ai cu ce să lucrezi, știi? Băieții răi aveau sens, lumea avea sens. Au fost motive și cereri. Dar acum... El se scutură capul lui.

„Cool, cool, cool”, a spus Rick Ryan, punând capăt momentului. "Este gata. aș spune să aștepți câteva minute, apoi ești pornit."

Jo a luat afară a ei telefon și deschis cel mesaj fir cu a ei nepot.

. . .

a lui Theo buzunar vibrat și el încordat împotriva cel scaun centura la pește afară a lui telefon. Deschiderea mesaj, el simțea a lui brazdă sprâncenelor.

"Ce?" întreabă Liu.

"Ea spune: 'Ceas cel știri.'"

Liu tras sus CNB-urile site-ul web pe a ei comprimat. Așteptare pentru aceasta la sarcină, ea plecat peste paravan. „Cât de departe suntem?”

„Aproximativ șase minute, doamnă”, a răspuns șoferul.

O mare de roșu a acoperit dispozitivul. „Ce...” mormăi Liu pentru sine.

Rețeaua era în modul complet de știri de ultimă oră, fonturi masive și capital scrisori care cer atenția lumii. Ochii prezentatorului de știri se ridicară și de la notele lui la aparatul de fotografiat, și ritmul a ceea ce se întâmpla rapid pentru un teleprompter. Liu a apărut volumul.

„... informațiile vin pe măsură ce vorbim. Până acum, tot ce știm cu siguranță este că în prezent se desfășoară o formă de deturnare sau de incident terorist imbarcați-vă pe un zbor Coastal Airways din Los Angeles către New York. Personalitatea celebrității Rick Ryan este unul dintre pasagerii de la bord și el a alertat mass-media cu privire la un anunț viitor. Noi suntem permanent de, așteptând acea...”

Pe ecran a apărut o casetă grafică a unui tweet:

@RickRyanyaboi

FLIGHT 416 HAS BEEN HIJACKED.

LIVE VIDEO FROM CREW COMING. PRAY FOR US!!!

Etichetat la toate rețelele de știri majore, FBI, Homeland Security— chiar și la Casa Albă — tweet-ul fusese deja distribuit la douăsprezece mii ori în mai puțin de trei minute.

„... avionul este un Airbus A320, care poate transporta până la o sută și cincizeci de pasageri, plus o componentă a echipajului de trei att...”

Prezentatorul știrilor îi apăsă receptorul.

"Bine, Sunt fiind spuse noi avea Trăi streaming video din cel avion. hai saceas."

Studioul a dispărut, înlocuit cu un flux bâlbâit din interior un avion. Ecranul era plin cu chipul unei femei de vârstă mijlocie într-un zbor uniformă de însoțitor.

Theo aproape că icni. *mătușa Jo*.

"Doamnelor și domnilor," ea a spus, a ei voce agitat la fel de cel video tamponat. „Până acum ești conștienți că noi au o situație pe mâinile noastre.”

Liu privit sus la Theo cu complet sinceritate.

— Mătușa ta e nebună?

• • •

Jo privit în cel mic aparat foto pe cel înapoi de Kellie's telefon. The tineri zbor însoțitor stătea în picioare peste din a ei, focalizarea intens pe cel ecran, ocazional ridicând sau coborând dispozitivul pentru a-l menține pe Jo centrat în cadru. „Eu stiu cel întreg lume este privind dreapta acum, dar ei sunt nu OMS Sunt vorbitor la,” Jo a spus în cel aparat foto. "Sunt vorbind la tu cel pasagerii de Zbor patru-unu-șase. eu stiu tu esti confuz și furios. eu ar fi de asemenea dacă eu au fost tu. Dar din Unde eu stand, lucruri arata A mic diferit. Doamnelorși domnilor, trebuie să știți ce se întâmplă. Meriti sa stii ceea ce știe echipajul.”

The motoare fredonat. Aceasta a fost cel numai zgomot în cel cabină. Fiecare pasager pe bord purtau fie al lor proprii Căști, sau cel ale companiei aeriene gratuit pereche a trecut afară de cel zbor însoțitori. ei toate privit cel știri cu atenție.

„Nu voi înveli asta”, a continuat Jo. „Familia căpitanului nostru a făcut-o fost răpit. A lui soție, al lor copil de zece ani fiu, și de zece luni fiica este ținută ostatică pe pământ în LA, în timp ce vorbim. The individul care i-a luat a spus că îi va uide – cu excepția cazului în care căpitanul prăbușește avionul.”

O femeie din clasa întâi a găfâit suficient de tare încât să o sperie pe Kellie. Tati s-a ridicat cu brațele încrucișate la piept, privind pe pasageri, luând pulsul cabinei în timp ce Jo vorbea. Trebuia să urmărească orice semn de complice printre lor; oricine devenind agitat sau în cautarea în jurul suspect. Aruncându-i o privire lui Jo, el îi dădu un semn încurajator din cap.

„Acum am zburat cu căpitanul Hoffman în 20 de ani”, Jo a continuat. „Îl cunosc pe acel om. Îl *cunosc* pe acel bărbat. Nu există o șansă, nu o singura posibilitate, că ar prăbuși acest avion. Nici unul. Și asta e tot ce sunt mergând la spune despre Asta pentru că există nimic altceva a zice.

„Dar înainte să merg mai departe, vreau să vorbesc cu *tine*”, a mârâit Jo, cu ochii îngustați, schimbarea greutateii. „Tu, fiule de cătea bolnav, oriunde te-ai afla. Crezi vei scăpa cu asta? Nu ai idee care sunt forțele care te vânează corect acum. ei *voi* găsi tu, eu garanție tu acea. Și eu promisiune tu cevași altceva.”

Și-a ajustat eșarfa.

„Familia aceea pe care o ai? Vor trăi. Și acest avion? *Nu* are de gând să prăbușire.”

Kellie rămase puțin mai dreaptă. Tata și-a strâns falca, lărgindu-l pe a lui poziție.

"Asa de hai sa vorbi despre acestea măști acum. De ce făcut noi cădere brusca lor? Asa de acea noi ne putem proteja. Da, doamnelor și domnilor. Acest maniac a implicat S.U.A și în planul lui bolnav."

Jo și-a simțit ritmul cardiac crescând așa cum o face în momentul de față o mărturisire. Când ți-e frică și vrei să fugi sau să dai înapoi, dar știi tu nu pot.

„Înainte de a ateriza, el îl va face pe căpitan să elibereze un gaz în cabina din cabina de pilotaj. Ce este gazul? Ei bine, nu știm. Dar suntem o să presupunem că este destul de rău și o să plănuim să fie frumos rău.

— Uite, continuă ea. „Orice ar fi, noi cu siguranță nu vrem a respira aceasta. Asta e ce cel măști sunt pentru. The zbor însoțitori voi scurt tuși să te pregătească pentru ceea ce se va întâmpla. Dar iată ce trebuie știi mai presus de toate, ceea ce trebuie să-ți amintești chiar din acest moment și până acestea roțile se ating jos in New York."

Ea a făcut un pas înainte.

"Noi sunt mergând la obține prin acest. Noi voi muncă împreună. Noi voi protejare reciproc. Și împreună — ca pasageri și însoțitori de zbor și piloți ai acest zborul — noi voi spectacol acest monstru acea noi nu poti fi agresati, șantajat sau doborât."

Jo făcu o pauză. Habar n-avea de unde venise vreunul dintre acele cuvinte. Își stabilise o intenție, deschise gura și cuvintele curgeau pur și simplu afară. Minte ei s-a grăbit. Ce îi lipsise? Nici măcar nu era sigură ce era doar am spus.

"Când eu a fost A mic fată, tati folosit la Spune la pe mine: 'Sta adânc și a pune pintenii tăi, fată. Doamnelor și domnilor, avem o singură alegere. Acea alegere este să ai încredere și să fii uniți. Este o onoare să fii aici cu tine și un privilegiu să vă servească. Stai adânc și pune-ți pintenii — iată-ne."

Kellie presat cel roșu buton. Cu A moale ping, cel video oprit înregistrare.

• • •

Theo privit Liu culca cel comprimat în a ei poala. In afara cel furgonete fereastră, cel decor a trecut într-o estompa.

"Dezumaniza cel rău tip," ea a spus. "A picta cel căpitan la fel de victimă

și
erou. Uni cel gloată împotriva A uzual dusman, care distrage atenția lor
din

disparația lor potențială. Adună spiritul lor războinic în acțiune.” Liu se întoarse spre Theo. "Acest îndemn tu avea la nesocotire autoritate și pipi pe protocol? este Atrăsătură de familie?"

Theo inhalat prin un creștere de mândrie ceea făcut a lui obraji furnica.

"Da, doamnă," el a spus, incapabil a se ascunde A mic zâmbet.

"Ea nu a- Aștepta, făcut ea vorbi despre

DC?" „Nu, doamnă”, a spus un alt agent.

Liu clătină din cap.

Mătușa Jo era la o mie de mile distanță și a putut să treacă sub cea a lui Liu de asemenea pielea. Theo i-a plăcut.

„Doamnă? Suntem Aici," cel conducător auto a spus, trăgând în A dărâma bandăcentru comercial. Vitrinele libere cu contururi decolorate ale fostelor semnalizări umpleau piața. Jardinieri mici, cu iarbă copleșită și copaci uscați, împrăștia parcare lot. Un sedan maro cu două cauciucuri deflate și un parbriz gros de praf abandonat.

Singurul alt semn de viață era la capătul îndepărtat al lotului. Sub un arsa-afară lumina stradală, învăluit în întuneric, A mare argint SUV încălzire Douăpete, evidentă în este nouitate. În cel scurtarea de A toamna târziu zi, noaptea se lăsase deja — dar parasolarul mașinii era sus, blocând a vedere din interior de la unitatea Alpha avantaj.

"Parc în spate aceea," Liu a spus, și făcu semn spre A plantator cu Acopac de dimensiuni mari.

Vehiculul a încetinit până la oprire, legănându-se înapoi în timp ce a pus în parcare. "Toate dreapta, tu bolnav," Liu a spus. „Hai să încerca acest din nou."

CAPITOL ȘAPTESPREZECE

CARRIE A VĂZUT O sferă de sudoare alunecând pe obrazul lui Sam. S-a lipit până la baza bărbiei lui înainte de a cădea pe mânecă, lăsând un întuneric cerc pe uniforma gri CalCom.

Era cald în încăperile înghesuite. Tricoul lui Carrie s-a lipit de ea unde Elise se lipi de ea. Părul lui Scott s-a lipit de frunte cu o strălucire de umiditate.

Sam puse telefonul jos și începu să lucreze la butonul de pe mânecă. Ținerea detonatorului a făcut ca sarcina simplă să fie incomodă și Carrie o simți frustrarea lui crescând odată cu căldura în timp ce degetele îi alunecau în jurul micului buton de plastic fără succes.

Carrie întinse mâna după el. S-a tras înapoi. Camera telefonului, înclinată sus la tavan, nu arăta nimic din cabina de pilotaj și pentru acel moment a simțit ca aceasta a fost doar cel Două de lor. L: alarmat, defensivă. A ei: calm, ofranda. Ochii lui se mijiră de scepticism, dar ea nu se clinti. Ea nu a făcut-o zâmbește sau vorbește; nu a făcut nimic pentru a încerca să demonstreze că nu a fost un truc. Ea pur și simplu și-a întins mâinile.

Încet, el și-a întins brațul și ea l-a luat în mâinile ei legate, lucrând stângaci ea însăși, dar reușindu-se mai bine. Butonul a apărut liber și manșetă slăbit în relief.

Ea și-a suflecat mâneca în sus de braț, împăturind materialul și trăgând-o ca ea a mers. Aceasta simțit la fel de naturală și automată pentru ea ca înfășurarea unui murdar scutec sau îndreptarea cravatei. Furgoneta era întunecată, dar ea a crezut că poate distinge o cicatrice subțire, verticală, care i-a urcat pe interiorul antebrațului. El repede rotit-o pe a lui brațul departe de ea, toate, dar confirmând-o.

„Și tatăl meu a murit când eram tânăr”, a spus ea. „Accident de mașină. Beat conducător auto. El era bețivul.” Întrerupând degetele, a adăugat: „A fost întotdeauna bețivul.”

S-a întors să lucreze cu materialul ca și cum asta ar fi fost. Care a fost.

Printre prietenele lui Carrie, ea a fost cea mai potrivită pentru sfaturi. Da, ea a fost perceptivă și hrănitore — dar avea și această abilitate înnăscută de a săpa suprafața și identificați care a fost *adevărata* problemă, nu doar care au fost Suparat pe. L-au numit „modul Spock”. Carrie ar putea examina a situație dificilă fără pasiune, de parcă și-ar fi pus-o în fața ei pe omasă sub lumini strălucitoare, tăind chirurgical emoția care se întuneca logică și rațiune. Nu s-a gândit prea mult la asta. Era exact cum creierul ei și inima comunicat. Dar dacă Carrie a avut la ghici la Cum ea a devenit acest cale, ea ar fi presupune a ei a tatălui nesigure și îmbibat cu bere prezență în un altfel copilăria sigură și fericită ar fi punctul de plecare.

„Eu multumesc Dumnezeu el lovit A copac,” Carrie a spus. "El a fost conducere cel gresit cale.

Aceasta a fost A miracol acea el nu a făcut-o rănit oricine altceva.” Sam înclină capul la cuvânt *Doamne* .

"A fost ta Tată religios?" el a întrebat.

— Nu, spuse Carrie. „Familia noastră nu era deloc religioasă. Crăciun, Paște-tip creștinii. El oprit mergând la chiar acestea." Ea încruntat și privit la Sam dar a ei ochi a mers mai departe departe. "Dar sincer, noi nu vorbit despre aceasta. Doamne, vreau să spun. Nu știu ce a crezut.”

• • •

"Tu ar trebui să fi ajutat pe mine cu acest, tu stii," Carrie a spus.

Factură a zâmbit fără în cautarea departe din cel televizor la fel de el navigat prin canale.

„Dumnezeu nu e treaba mea”, a spus el. „Nici nu aş şti de unde să încep.” "Crezi Fac?" Carrie a spus, cu picioarele încrucişate canapeaua, răsturnând paginile în Biblia care zăcea în poala ei. Nunta lor a fost peste o săptămână și pastorul a avut a spus ei Necesari la alege la cel mai puțin Două pasaje pentru cel ceremonie.

„Nu ei avea A standard a stabilit de versuri ei utilizare pentru nunti?” "Sigur," Carrie a spus. "Dar el vrea acesta să avea însemnând să S.U.A."

„Doi oameni care nu merg niciodată la biserică”, a spus Bill, privind o minge de baschet reluare. Indicând Biblia în poală, el a spus: „Unde ai găsit acea?”

Carrie a zâmbit. „Într-o cutie din spatele dulapului meu. Este de când eram a copil. Nu am primit niciodată o versiune pentru adulți. Îmi place limbajul amuțit.”

Se întoarse spre indexul din spate pentru a vedea dacă pasajele erau organizate de subiect. Găsind A lung listă sub cel rubrica "Dragoste," ea ales unu

și s-a întors înapoi la Cartea Ecclesiastului, întorcând paginile subțiri până la a notă scrisă de mână o opri. Pulsul i se accelera în timp ce privea adâncul indentări și majuscule ale mâzgălii distinctive a tatălui ei. spuse Bill ceva, dar ea a ignorat. I-a întins piciorul cu telecomanda și ea cautat. Zâmbetul lui a scăzut la vederea feței ei. Ea i-a spus ce ea găsisese.

"Tatăl tău?" spuse Bill ridicându-se și oprind televizorul. "Nu mi-ai spus niciodatăel era religios."

— Nu era, spuse Carrie, uitându-se la carte. „De ce l-a găsit pe al meu Biblia și scrie în ea? Și atunci când?"

Factură nu a făcut-o avea A răspuns. "Cum do tu stiu aceasta a fost l?" el a spus. "Sunt pozitiv. Scrisul lui de mână era inconfundabil."

"Bine, ce făcut el scrie?"

Carrie se încruntă, încercând să interpreteze, fără să înțeleagă. Tatăl ei avea încercuit Ecclesiastul 9:3 — „O singură soartă vine la fel, și aceasta este la fel de greșită ca orice se întâmplă pe lumea asta” — și pe lângă asta, scrisese unul cuvânt. Subliniat. Cu toate majusculele. DA. Ea a transformat Biblia, așa că Bill ar putea vedea.

Luând cartea în mâini, Bill se uită lung la pagină înainte de dându-l înapoi. Arăta ca confuză așa cum se simțea ea.

"Asa de... toata lumea moare. Și acea nu este corect?"

Carrie privit jos la cel fantomă de a ei Tată.

"Da."

. . .

Carrie îi desfăcu nasturii de cealaltă mânecă a lui Sam. „Nu am prea multe regrete când asta vine la Ale mele Tată. Dar eu do regret nu întrebând ce el gând despre Dumnezeu. Întotdeauna am presupus că nu a vorbit niciodată despre asta pentru că nu-i păsa. Dar cu cât îmbătrânesc și cu atât mă uit mai mult la alegerile lui de viață — mă întreb dacă el de fapt nu am avut prea multe de spus despre asta.”

„Câți ani aveai când a murit?”

"Nouăsprezece. Primul an de facultate. Ultima dată când l-am văzut a fost în mine bucataria parintilor. Venisem la cină și eram pe cale să plec. eu deja a avut Ale mele pungă în mână și Ale mele mama și eu au fost finisare sus al nostru conversație când el a venit în cel bucătărie la apuca o alta bere și a întrebat

despre ce vorbeam. I-am spus că încerc să aleg un major. El ridicat din umeri și spuse pe mine aceea, tot ceea ce eu ales, doar face sigur eu ales la Trăi."

Sam și-a încruntat sprâncenele, confuz.

"Exact," a spus Carrie. "El a fost mereu dând acea drăguț de avere prostii de cookie. M-a înnebunit. Așa că, când a spus asta, mi-am dat ochii peste cap. Întotdeauna am făcut-o. Dar nu voi uita niciodată — și nu o voi uita niciodată pentru că este ultimul lucru pe care mi l-a spus vreodată — s-a uitat la mine și părea... jignit? Nu, nu jignit. Rănit. Părea rănit și a spus: „Nu crezi că toată lumea de fapt vieți, do tu? Cel mai oameni doar exista și călători în jurul. este Aalegere, să trăiesc cu adevărat.”

Carrie termină cu mâneca lui, cuvintele ei căzând în tăcere. A ei privirea a aterizat asupra detonatorului și s-a spălat un val străvechi de înțelegere prin corpul ei.

Sam ridică telefonul, întorcându-i pe cei doi la situația de la mână. „De fapt, cred că înțeleg ce a vrut să spună tatăl tău.”

Carrie se uită în întuneric. Ea dădu din cap. Din afară se auzi un zgomot.

Sam se uită la Carrie, cu ochii mari.

Și-a dus un deget la gură. Tăcere.

A lui deget mare mutat pe top de cel detonatorului roșu buton. A aducere aminte dece s-ar întâmpla dacă nu a făcut-o ascultă.

CAPITOL OPTSPREZECE

JO stătea lângă KELLIE de cealaltă parte a cortinei de la bucătărie, ascultând sunetele din cabină. Imediat după ce au oprit videoclipul, toate trei își ținuseră respirația. Ar fi țițete? Iad? Despre un minut trecuse și nu fusese mult de a reacție la toate.

— Până acum, e bine, spuse tati fără să-și ia ochii de la cabină. „Nimeni nu și-a eliberat propria otravă. Nimeni nu spune că sunt un tip rău de asemenea. Nu ale unuia chiar presat A apel buton. Sunt uimit. eu gând acea Mai
—”

El a tăia se oprit și rupt departe din cel galeră.

Jo a deschis perdeaua, urmându-l pe Big Daddy în timp ce se grăbi în sus culoar către un bărbat care înainta. Cei doi bărbați s-au întâlnit tocmai dincolo de perete.

— Vreau să știu, spuse bărbatul, destul de tare încât jumătate din avion să poată face auzi, "când suntem obtinerea pe cel alte latură de acea La naiba ușă."

Big Daddy a ridicat o sprânceană la degetul îndreptat în fața lui. "Ce ușă?" el a întrebat.

"Acea unu." The al bărbatului bărbie smucită spre cel cabina de pilotaj.

"Ah," a spus tati. "Din pacate acea nu va fi intamplandu-se, domnule."

Bărbatul a expirat un sunet, obrajii lui înroșindu-se și mai fierbinți. Lui a fost cel tip de față acea a avut A natural roz la aceasta, dar a lui butoi cufăr și intestinul de bere panchy a arătat clar că nu era rezultatul unei alergări rapide jumătate de milă. Dacă Jo era sinceră, a făcut-o nervoasă. Ea știa ca bărbați l. Mare la ego, mic la toleranță.

„Domnule,” tati a spus, "acea ușă are multiplu încuietori, toate de care sunt controlat din interior. Nu există nicio cheie. Și chiar dacă am fi în stare debloca ea—care noi nu pot — există A manual trece peste interior cel cabina de pilotaj.”

Bărbatul clipi, de parcă gândul de a descuia ușa nu ar fi fost niciodată a avut loc la l. Jo a pune a ei mână pe Mare a lui tati umăr la lăsa -l știu

ea îl ținea pe spate și să-i amintească să rămână rece.

„Atunci o dăm jos!” strigă bărbatul, scuipat zburând din a lui gură.

Cineva la câteva rânduri în spate mormăi de acord. Câteva capete dădură din cap.

„Ușa aceea”, a spus Jo, cu vocea ei joasă și fermă, „este antiglonț. Kevlar armat. Imposibil de defalcat prin design.”

„Nu a făcut-o Stop lor pe Septembrie al 11-lea.”

„Ușa aceea este *din cauza* zilei de 11 septembrie”, a spus Jo. „Crezi că e noroc Nu cineva a încălcat a cabina de pilotaj de atunci?”

The om nu a făcut-o Răspuns, doar s-a scuturat a lui cap, nările aprins. The mulțime a fost pornire la întoarce cu l, al lor frică găsirea confort în a lui exces de încredere.

„Trebuie să intrăm acolo!” strigă o voce feminină de undeva. Jo nu putea chiar spune cine a spus-o.

— Bine, spuse Jo. „Să spunem că am putea sparge ușa. Pe care noi nu pot. Dar să spunem că am putea. Ce ai de gând să faci odată ce intri Acolo?”

The om clipi din nou. Acest de asemenea el nu a avut încă a lucrat afară. "Bine ia-le jos!"

"OMS?" a întrebat Big

Daddy., „Teroriștii!”

Câteva oameni au aplaudat.

— Singurii oameni din cabina aia, spuse Jo calm, sunt cei doi piloți zburând cu acest avion. De care avem mare nevoie în viață și bine. Tu teroristul dorința este pe teren în LA. S-ar pătrunde în cabina de zbor nu realizăm absolut nimic și doar ne expune un risc mai mare.”

Nimeni nu a răspuns.

„Iubito, dacă băieții răi ar fi acolo sus, așa fi cu tine într-o clipă. Dar cel numai lucru vei găsi sus Acolo sunt cel bun baieti,” ea accentuat. Jonathan îndrăznit să dau seama că ar putea fi de fapt un complice printre ei cabina.

Un bărbat care stătea pe culoar a vorbit. „Dar ai spus că a fost un atac cu gaze provenind de la ei?”

— Așa este, spuse Jo oftând. „Piloții noștri au o problemă. Unul ei nevoie de ajutorul nostru. Va fi un atac cu gaze, pentru că dacă nu există, un familia nevinovată va muri.”

Jo a lăsat declarația să stea în aer pentru o clipă.

„Autoritățile de pe teren caută familia, dar piloții au nevoie să le cumpere timp. Bill, căpitanul nostru, are încredere în noi să fim pregătiți. Gata să ne protejam. Ceea ce putem face. *Așa* luptăm, *asa* îl învingem pe terorist. Muncim împreună. Avem încredere unul în celălalt. Noi supraviețuim.”

Se uită în jur la pasageri. Toți păreau să ia în considerare. "Noi do nevoie la luptă. Dar noi do acea de fiind puternic suficient la *lua* cel lovi, nu da.”

Nimeni nu a răspuns, ceea ce ea a considerat un semn bun. Agresorul principal nu părea sigur încotro să se îndrepte acum, nici în cearta lui, nici în avion. Așa că se uită la ea, respirând greu, dar tăcut. S-a gândit la fiii ei când erau mici. Obişnuiau să se înfrunte cu ea cu același lucru uite acea a fost în a lui ochi. Jo a avut primit cel imagine real rapid: A putere lupta nu s-a terminat niciodată cu bine. În schimb, ea a învățat cum să-i îmbunătățească pe băieți. frustrări. Redirecționează-le energia. Ea i-a împuternicit, i-a umplut cu importanță și datorie. Într-adevăr, avea nevoie doar de ei să-și ridice jucăriile. Dartactica ei a făcut-o.

Călcând în față de Mare tati, ea confruntat cel om Drept pe.

"Ceea ce este numele dumneavoastră, domnule?" spuse Jo.

„Dave.”

— Echipajul va avea nevoie de ajutor, Dave. Putem conta pe tine?" A lui pieptul umflat.

„Trebuie să reșezăm oamenii”, a continuat Jo înainte să se poată gândi la asta prea mult și, sincer, înainte de a se putea gândi prea mult la asta. Au avut habar n-avea cine era cu ei sau împotriva lor. Ea recruta asistență ORB. "Acolo sunt opt scaune în primul clasă. eu vrei Două gol și cel alte șase pline de oameni dornici să mă ajute să lupt. Sunt doi tineri, deja așezat la clasa întâi, care cred că va dori să ajute. Și tu, domnule” — îi zâmbi ea lui Dave — „fă trei. Deci hai să mai luăm trei, apoi vom face reșezați pasagerii în clasa întâi. Atacul va veni din față, deci vom dori...”

"Femei și copii în cel înapoi," Dave întrerupt.

O femeie aflată într-un scaun din fereastră din apropiere a râs. „Iisuse Hristoase”, a spus ea, „Nu suntem pe *Titanic*.” În picioare, ea și-a așezat genunchiul pe scaun, brațul odihnindu-se pe scaunul din fata ei. „Doamnă, eu și soția mea ne facem voluntari.” Din cel scaunul din mijloc, ea soția dădu din cap solemn.

Dave batjocorit. "Doamnelor, Cred că ar fi fii mai bun pentru femeii-"

— Lasă-mă să reformulez, spuse femeia. Cu o voce calmă, continuă ea explica ceea ce a fost A șase tur Marin Corp veteran întors LAFD pompier, iar soția ei era paramedic cu centură neagră în jiu jitsu. Dave nu am avut multe de spus după aceea.

"Excelent," Jo a spus repede. "Acea face cinci. Noi nevoie unu Mai mult."

Zumzetul motoarelor a trecut de la zgomot de fond la proeminență. Nu unul s-a mișcat, nimeni nu a spus un cuvânt. Era tactică de școală. Dacă ai rămas încă suficient, profesorul nu ar fi apelează tu pentru Răspuns.

Un clic de metal; centura de siguranță desfăcută. Focalizarea sa deplasat înainte spre zgomot. Trei rânduri înainte, pe scaunul culoarului, în dreapta aeronavei, stătea în picioare un bărbat.

Ochii l-au urmărit în sus. Și sus.

"Sunt noi permis la Spune 'Nu Mulțumiri'?" Mare tati a spus sub a lui suflarelui Kellie.

The om a fost enorm. La cel mai puțin șase picioare și opt. Probabil Mai mult. El întors la față lor și Capete tras înapoi la lua -l în, incertitudine trecând prin colectiv. Părul negru bâzâia aproape de scalp. Întuneric ochii, umbriți în lumina slabă, priveau de pe o față palidă care era mai multe oase decât orice. Jo a înțeles imediat de ce Big Daddy avea a eșuat la a pune A deget pe cel al bărbatului esență. El a avut un intangibile misterios, un mercurial calitatea umbrei.

Echipajul a împărtășit o privire.

— O să ajut, spuse el cu o voce care zgâria cele mai joase registre. The accent slab era străin, dar de neînlocuit. Tonul, lipsit de emoție.

Jo forțat A încrezător zâmbet. „Mulțumesc tu, domnule. Acea face șase."

CAPITOL NOUĂSPREZECE

THEO A VĂZUT UNITATEA BRAVO TIRĂ într-un loc de parcare la ora douăzeci și burrito local de patru ore vizavi de strip mall. Erau departe destul de departe de vehiculul lui Hoffman, dar avea linie directă de vedere. Toată lumea a așteptat evaluarea lor.

„Nimic”, raportă în cele din urmă o voce prin căștile lor. Luminile aprinse vehiculul era oprit și nimeni nu era vizibil. Dar geamurile erau nuanțate așaîntuneric, era greu să fii sigur.

Liu a mestecat o unghie în timp ce Theo urmărea singura vitrină din magazinpiata cu luminile aprinse. Un minut mai târziu, un agent în civil a ieșit din ușă. A ei vocea umplută al lor urechi a moment mai târziu.

„Acest magazin și încă unul sunt singurele proprietăți deschise din întregul acestui lot”, ea a spus. „Doar unul are un sistem de supraveghere și nu a funcționat luni.”

Theo lăsă capul.

Dacă familia nu era în SUV, trebuia să meargă mai departe. Erau să rămână fără timp și să piardă puținul pe care îl aveau doar stând acolo.

Suspectul a pus miza cu explozia la primul loc. Ca urmare a Protocolul FBI în astfel de situații era vital pentru asigurarea celei de-a doua locații nu a făcut-o tine orice Mai mult surprize. The bombă echipă Necesar la a executa Amătura complet înainte ca ei să se poată apropia de vehicul.

Dar protocolul FBI nu a ținut cont de ETA a aeronavei. Fiecare în al doilea rând, avionul s-a apropiat de destinație. Fiecare minut a contat. Theo și-a verificat ceasul în același timp și Liu.

Au închis ochii. Știa că se gândeau la același lucru.

„Comms, cât timp până când echipa de bombe este aici?” a întrebat Liu în ea radio.

— Șapte minute, doamnă, spuse o voce.

„Și odată ce sunt aici, cât timp să instaleze, să măture și să elibereze mașina?”

"Probabil jumătate un ora."

The agenți privit la fiecare alte.

"Cât timp?" l-a întrebat Liu pe Theo, adică până când zborul era programat teren.

Se uită din nou la ceas. „Aproximativ o oră douăzeci. Dar căpitanul va trebui să alimenteze cabina înainte de asta.”

Liu părea să-și măsoare cuvintele în timp ce se uita la SUV-ul lui Hoffman. Ea scuipa a bucată de unghia afară și a mers mai departe altcuiva.

— Dacă așteptăm autorizația și apoi aflăm că nu sunt în mașină? Theo a spus. „Totuși va trebui să le găsim.” Nu s-a spus că nu ar avea timpul să facă asta.

Theo știa că are dreptate. Știa că agenții știau că are dreptate. Si el știa că Liu știa că are dreptate.

Ea a luat o cască.

„Nimeni nu trebuie să urmărească până nu spun, este clar?” Liu și-a legat cureaua de bărbie. „Vreau să fie scris că am luat această decizie pe cont propriu și accept pe deplin responsabilitatea pentru orice se întâmplă.”

Theo s-a încălzit de frică. Un lucru era să fii nesăbuit cu viața *lui*. Acest a fost viața altcuiva. Theo se gândi la politicianul dând din cap, având încredere în el.

De la explozie, durerea chinuitoare iradiase din stânga lui rănităbrațul, în sus și în jos pe corp, aproape fără oprire. El o blocase, un puț... puterea mentală perfecționată pe care o dezvoltase de-a lungul multor ani de antrenori săi predicând minte peste corp. Dar în timp ce îl privea pe Liu îmbrăcându-se, durerea părea să pulseze mai intens, de parcă ar fi fost un avertisment. Îndoiala s-a strecurat a lui Theo minte în locuri nu a făcut-o au de obicei acces la.

„Eu gând tu spuse pe mine actorie ca acest a fost A rău idee,” el a spus, ridicarebrațul lui atârnat.

"Aceasta este," ea a spus, luând a ei pistol din este toc.

Întinzând arma, deschise ușa mașinii și sări afară.

Uimiți, toți l-au privit pe Liu trecând prin parcare, cu pistolul scos, deschis și expus, nimic altceva decât asfalt între ea și familia lui Hoffman. vehicul. Umbrela de soare din parbriz ar fi blocat pe oricine înăuntru de la a-i vedea avansarea frontală.

Apropiindu-se cel vehicul, a ei mers încetinit înainte de ea plecat în A Genuflexiune de cel glugă de cel mașină, care a ramas nemișcat și întuneric. La fel de ea înclinat a ei

urechea ușor spre vehicul, Theo a devenit conștient de sunetul îndepărtat al trafic de parcă trupul lui ar fi luând comenzi de la ei.

Scade la a ei mâinile și genunchi, Liu privit sub cel vehicul. Momente mai tarziu, ea a izbucnit sus, aparent multumit acea cel ale mașiniitrenul de rulare era clar.

Își periază palmele, s-a ghemuit și și-a făcut încet drum partea șoferului a vehiculului, ținând vârful capului sub linia ferestrei. La fiecare ușă, ea a inspectat mânerul pentru fire de declanșare. Ea nu sa oprit, așa că Theo a presupus că și mânerele erau clare. Rotunjind înapoi bara de protecție, ea a renunțat vedere.

"Alfa unitate pierderea vizuală" agentul în locul șoferului a spus.

"Noi a primit a ei," A voce în a lui Theo ureche răspuns. El știa Acolo au fost lunetistiîncuiat pe cel situatie din Trei diferit avantaj puncte, declanșatoare gata.

Anticiparea din mașină era palpabilă, aerul închis devenind gros Și cald. Theo și-a mușcat buza până când a crezut că ar putea sângera.

„În așteptare...” a spus în urechi unul dintre agenții cu o imagine pe Liu. Apoi s-a auzit un sunet de zgârietură urmat de un șir de foarte tare, foarte furios, injurii.

„Clar,” spuse vocea lui Liu. „Nimeni nu atinge mașina până când echipa de bombe mătură. Dar familia nu este aici.” Reapărând în spatele mașinii, Liu și-a înfipt arma în toc și și-a verificat ceasul.

Theo verificat a lui ceas de asemenea. Ei ar face-o avea la aștepta pentru cel tehnicieni la clar mașina înainte de a putea căuta probe, dar șansele ca suspect stânga orice util in spate au fost subțire. amprente digitale, ADN; el nu ar fi fi acea neglijent. Acolo nu a fost timp la alerga aceasta oricum.

Theo a coborât din mașină întrebându-se unde va fi teroristul luat familia. Și în ce? Liu privea în sus la cerul nopții de dincolo mușchii care roiau în luminile pieței. Theo a ridicat privirea și a văzut a avion, mile de mai sus, luminile sale clipind pe și oprit la fel de a zburat de.

Liu și-a apăsă palmele în ochi cu o clipă înainte oftând suficient de tare ca să audă Theo. Băgând mâna în buzunar, a luat scos telefonul ei.

Theo pași cu pași mari peste asfaltul murdar al parării și, cu fiecare pas, el își aminti să se concentreze. Așezați dovezile pentru revizuire. Asamblați indicii.

Dar realizarea a lovit puternic.

Acolo a fost nicio dovadă. ei nu avea orice indicii.

„Da, Liu aici”, a spus directorul asistent la telefon, la fel ca Theo ajunse la ea. Ea și-a dres glasul. „A doua locație este negativă. ÎNCEPE fază unu de activ evacuări în Washington DC.”

CAPITOL DOUĂZECI

COCOCAT ÎN A LUI TURN, ÎNALT de mai sus cel pistele de JFK Internațional Aeroport, George Patterson a fost folosit la adaptându-se la împrejurări care erau în afara controlului său.

Acest a fost diferit.

Degete interconectat, el odihnit a lui frunte împotriva a lui degetelor, a lui coatele așezate pe grămada de hârtii care îi împânzeau biroul: rute de zbor, rapoarte meteo, protocoale de urgență. Pagini pline de simboluri, coduri și acronime care ar fi clare ca zgârietura de pui pentru majoritatea oamenilor.

Sunt un observator de păsări, spunea George oamenilor zâmbind când era întrebat ceea ce a făcut pentru a trăi. A vrut să-i spună cu adevărat, dar pentru douăzeci și șapte ani în care făcuse exact asta, aripile de metal reflectând soarele și luna ca el i-am privit urcând. Birdwatcher a fost mai ușor de înțeles decât șef manager de operare de JFK Air Control de trafic.

Vreme. Defecțiuni mecanice. Timp. Legile fizicii. El era la pace cu locul în care a stat cu acei factori. Nu avea control. Erau ei au fost. Accept cel dat circumstanțe și afacere cu ce *tupoate* controla. Nu pierde timpul cu ceea ce *nu poți*. Așa a condus el turn. De aceea el a fost șeful.

Dar pentru a doua oară în carieră, frustrarea a clocotit sub a lui de obicei un comportament constant. *Nu trebuia să fie așa*, se gândi el. A avut același gând la sfârșitul zilei de 11 septembrie ^{când} stătea pe partea laterală a căzii plângea, ascunzându-se de soția și copiii lui. Întreaga lui treabă a fost la menține echilibru în un mediu inconjurator plin cu incontrollabili factori. Și stând în fața televizorului uitându-mă la însoțitorul de bord video, s-a trezit frustrat, din nou, de problema cu care s-au confruntat astăzi nu a fost unul al întâmplării. Cineva o crease.

Mersul pe jos la a lui birou fereastră, el privit a lui personal la muncă. Fiecare stație ocupat, controlorii aplecat redirecționa în al lor scaune, vorbitor rapid în

căștile lor, rotind cadranele și schimbând afișajele de pe monitoarele lor. El știa că nenumărate alte turnuri și centre din întreaga națiune au primit la fel de urgență Directiva NOTAM JFK avea.

Aceasta este crezut CA416 primul ofițer face nu stiu despre cel al căpitanului situație dificilă. Do nu discuta cel situatie peste deschis aer. Direct toate carlingele la alterna frecvente pentru briefing.

Toate sosit JFK zonă trafic voi fi deturnat la supleanți, A fără zbor zona voi fi pusă în aplicare la fel de CA416 abordari.

Toate comunicare cu CA416 are nevoie la rămâne standard. Deviere și discreție este al nostruscop și al lor Cel mai bun speranță.

În avioane din toată țara se uitau căpitani și prim-ofițeri unul pe altul, curioși de ce au fost direcționați către noi canale de comunicare. Dar intriga ar dispărea ca protocoale lipsite de emoții au fost adoptate de aeronave după aeronave pe măsură ce au fost aduse în buclă. Aceasta a fost miraculos aproape, cel viteză la care cel web de comunicatii s-a învârtit pe cer, fiecare pilot aflat la serviciu în acea zi a fost conștient de situația la îndemână, răspunzând așa cum fuseseră instruiți.

Numai cei care aveau nevoie de cunoștință știau că aeroporturile din DC... Dulles Internațional Aeroport, Reagan Național Aeroport, și Aeroportul Internațional Baltimore/Washington — se pregăteau și ca JFK a fost. Pentru ce, habar n-aveau. Nu trebuia să se ocupe de asta zbor; aceasta nu era pasărea lor. Și dacă căpitanul ajungea să prăbușească avioane în ținta terorismului, nu s-ar descurca deloc în calea lui 416. Darei mai trebuia fii pregătit. Pentru orice.

Dar în Nou York, la fel de curând la fel de cel controlorii a văzut cel video pe cel știri, de îndată ce au știut că destinația avionului este JFK, au intrat în muncă fără având nevoie la fi a întreat. George ar putea vedea unu de a lui controlorii purtare ce au fost clar a lui pijama. O alta a avut Luat a ei înalt pantofi cu toc îndepărtându-le și le-a strecurat sub biroul ei. Prima întâlnire oricum nu mergea bine. Transpirația a înmuiat tricoul unuia dintre băieții lui care venise direct de la Sală de gimnastică.

Dumnezeule, i-a iubit pe acești oameni. Cât de mândru era de dăruirea lor față de datoria lor. Asemenea unui far, au servit ca o liniște constantă a speranței. Prin cel haos de cel furtună, ei ar fi cel previzibil în cel imprevizibile. ei ar fi cel far Acasă. Nu doar a lui turn. Fiecare

controlor și fiecare centru pe care 416 l-ar întâlni aveau un scop unificat: ghidează-i înăuntru.

Într-o industrie de douăzeci și patru șapte, trei sute șaiszeci și cinci, asta nu era un birou sau loc de muncă. Acesta era turnul lor. Unde au petrecut vacanțele, în weekend, noaptea târziu și dimineața devreme. Împreună. A fost al doilea lor Acasă.

Dar George știa, în orice moment, oficialii militari aveau să sosească și asta ar fi transformat într-o cameră de război aglomerată.

"Hei, șeful?"

George se uită la bărbatul care stătea în prag. Părul blond curgea spre umerii lui de sub o șapcă decolorată de la Mets în timp ce era încrețit și defundat. Cămașa hawaiană s-a ridicat pentru a trăda o fâșie de burtă. Slop de bărbăție era cel mai inteligent și cel mai înalt controlor al lui George. *A fost asta sau furtuna urmărind*, spusese Dusty Nichols despre decizia sa de a deveni un trafic aerian controlor. Acestea au fost cel numai Două locuri de munca el ar putea gândi de acea nu a făcut-o necesită o cravată sau o baie regulată.

"Ceea ce este sus?" George a spus.

"Am a primit Chicago centru pe cel linia. Ei sunt spune pe mine ei sunt comunicând cu patru-unu-șase căpitan — dar nu în vocaltransmisii."

George înclinat a lui cap. "Bine..."

Prăfuit ajustat a lui pălărie, schimbare a lui greutate picior la picior.

"Este sălbatic, om.

The al căpitanului folosind a lui mână microfon la Atingeți afară Morse cod."

CAPITOL DOUĂZECI ȘI UNU

FACTURĂ A FOST LA FEL DE RUGINIT LA ascultare și transcriere morse ca el a avut fosttransmitându-l mai devreme în zbor când nimeni nu părea să asculte. A lui cunoștințele vechi se întorceau repede, dar simțea că transpirația îi căptușea palmele în focar intens. Morse era destul de greu de făcut de la sine — niciodatămintea că trebuie să o facă în secret în timp ce jonglezi cu o altă conversație.

Pilotul obișnuit nu știe codul Morse. Unii dintre vechii militari cronometrele ar putea. Dar în cea mai mare parte, limba era moartă. Asta era adevărat acum, și aceasta a fost Adevărat treizeci ani în urmă când Factură a avut făcut cel la fel argument cu primul său instructor de zbor. Dar veterinarul al Doilea Război Mondial nu a făcut-o asculta. Nu-i păsa că Bill îl considera pe Morse dificil, obositor și a pierdere totală de timp. A fost încă un instrument pentru cutia de instrumente. El a spus Bill ar învăța foarte repede că lucrurile ar putea deveni foarte urâte, foarte repede. Și atunci când au făcut – ceea ce ar fi făcut – Bill ar dori ca cutia lui de instrumente să fie la fel de plină ca ea putea obține.

Bill nu fusese niciodată atât de bucuros să greșească atât de mult.

De cealaltă parte a ecranului, Carrie îl privea atent. Aceasta adâncimeîn viața lor, Bill credea sincer că ea îl cunoaște mai bine decât știa el se. După expresia feței ei, știa că mintea lui era în altă parte. El ar fi vrut să-i poată spune unde.

Ține pe, bebelus. Sunt mergând la figura acest afară.

Sam verificat a lui telefon. „Suntem obtinerea îngrozitor închide la decizie timp.

O să am nevoie de alegerea ta, Bill.

Inima lui Bill i-a sărit în gât. Se mișcă pe scaun, bâlbâindu-se pe al lui încercarea de a bloca.

Sam a tăia -l oprit. „Hai, Factură. Ce va fi aceasta fi?" A lui ton a fost batjocoritor.

Cu coada ochiului, Bill văzu pistolul extinzându-se mai aproape de capul lui. "Vă rog," o voce a spus. "Lua pe mine. Doar pe mine."

The a băiatului Liniște voce a avut A puritate acea spulberat Bancnote
inima.

Buza de jos a lui Scott tremura. Pledoaria lui nu era târgul unui matur om cu bună știință acceptând cel povară de a lui soarta. Aceasta a fost cel strigăt de A micbăiat forțat din nevinovăție, dar rămas fără instrumente de înțelegere. A copil doar mimând ceea ce l-a văzut pe eroul din filme să facă. Ce el s-a gândit că tatăl lui va face.

• • •

Trenul de jucărie se învârtea din nou, ochii lui Scott făcându-se mari de încântare minuscul motor, ciugulind și pușcând, a trecut lor. Dispare în cel tunel de hârtie machéă, a ieșit la câțiva metri distanță, în apropierea zonei în care caii de plastic pășunau. Mâinile băiatului s-au apăsas pe bariera, a lui suflare aburind sticla.

Bill se uită la ceas. Patruzeci și cinci de minute și nici un cuvânt. Se întoarce spre cel vedere de a grup de asistentele mergând prin cu hârtia lor cesti de cafea.

Sarcina neplanificată îi adusesese lui Bill și Carrie o lume de șoc. Al lor uluit reacție a dat cale la entuziasm — dar cel medical și atârâneră realitățile statistice ale unei femei însărcinate la patruzeci și doi de ani amenințător în ultimele nouă luni. Bill își verifică din nou telefonul pentru cuvinte din cel doctor. Încă nimic.

— Crezi că îi vor plăcea trenurile? întrebă Scott.

Bill a zâmbit. „Pariez că o va face. O poți învăța totul despre ei.” a lui Scott ochi nu stânga cel miscare de rotație jucărie. „Unde e ea mergând la dormi?”

Bill se gândi. „Ei bine, ea va dormi în creșă. Asta e camera ei.” Factură vopsise încăperea în galben deschis chiar în weekendul dinainte. întrebases el Scott dacă el dorit la Ajutor, dar Scott a refuzat fără mult de un explicație. Bill nu a făcut-o împingeți-l.

"Tu Rău Ale mele vechi Joaca cameră."

Bill ezită. „Da... vechea ta cameră de joacă. Dar acum poți juca în viață cameră. Și când ea e vechi suficient, tu poate sa Joaca împreună."

Scott mormăi ceva pe sub răsuflarea lui. Bill avea să-l lase să alunece, dar apoi a observat că băiatul încerca să nu plângă. A ingenuncheat, ochi nivel.

— Crezi că îi va plăcea baseball-ul? șopti Scott. O lacrimă a alunecat în jos obrazul lui.

— Nu știi, amice, spuse Bill. „Va trebui să așteptăm și să aflăm. Tu crezi că îi va plăcea baseball-ul?”

Scott clătină din cap.

"Bine," Factură a spus. El a fost de abia capabil la discerne a lui Scott șoaptă.

"Noi ca baseball."

Ah. Acolo aceasta a fost. Acum Factură înțeles.

În urmă cu un deceniu, Carrie îi dăduse un test de sarcină pozitiv. În aceea momentul în care a simțit ceea ce știa că trăiește acum Scott. Bill nu era pregătită deveni tată. Erau căsătoriți de doar un an. Ei aveau de gând să călătorește, stai treaz până târziu, dormi fără a seta o alarmă. Bea vin oricând ei doreau. Carrie termina liceul. Ei au trăit într-un prost... dormitor într-o parte proastă a LA. Nu era nici pe departe să-i plătească pe a lui împrumuturi pentru școli de zbor.

Dar mai ales – egoist – nu terminase să fie centrul lui Carrie lume. Își găsisese iubirea vieții și o dorea pentru el însuși. El a vrut să fie singura pe care o iubea. S-a urât pe sine în acel moment ca el privit la cel sarcina Test deoarece a lui primul gând a fost unu de resentiment. Și acum, după toți acești ani, Bill știa că Scott simțea acel resentiment. Scott a vrut să fie centrul lumii părinților săi, o dorea pe mama și Tata pentru el însuși. Voia să fie singurul pe care îl iubeau.

Bancnote telefon bâzâit cu A text.

„Hai, mugur. Noi trebuie merge,” Factură a spus. "Ea e Aici."

Trei etaje mai târziu, Bill a bătut încet la ușă, deschizând-o pentru a-l lăsa pe Scott intră primul. Carrie stătea întinsă în pat, legănând o pătură roz care se zvârcoli. A ei fața umflată s-a luminat când au intrat, ochii ei aproape dispărând într-o zâmbet vesel.

„Există Ale mele bărbați,” ea a spus, a ei voce slab și brut. "Acum Sunt Bine."

A fost nevoie de tot ce avea să nu alerge la fata lui și să o ia în siguranță în a lui arme. The muncă a avut fost lung și greu și când cel a bebelusului sânge presiunea a scăzut, Bill a fost dat afară din cameră în timp ce o aruncau pe Carrie înăuntru intervenție chirurgicală. El privit, neajutorat, cu mana deschisă, la fel de cel medicii flancat a ei pat, alergând cu ea pe coridor, dispărând pe alt hol. Bill a rămas singur, fără altceva de făcut decât să aștepte și să-l consoleze pe Scott.

"Tu sunt așa de incredibil," el șoptit la a ei. "Tu făcut acest, Carrie. Uite."

Bebelușa Elise, cu fața roz și perfectă, și-a întins brațele. Gura ei s-a deschis într-un căscat cu un zgomot mic, aproape mieunatul unui pisoi, scăpând de ea încrețit buze.

Scott se uită la nou-născut, cu ochii mari și la animalul de pluș, el și Bill cumpărase din magazinul de cadouri căzut la podea. Scott unul mic- băiat degetul, el a atins-o obraz.

"Ea e așa de mic," el șoptit.

Bill l-a ajutat să intre în pat lângă mama lui și Carrie a trecut ușor pe lângă Elise la el; două mâini, sprijină-i capul. Scott se uită în ochii surorii sale și ea în al lui, și cumva, s-a întâlnit o înțelegere între ei. Bill nu cunoștea mesajul, dar îl înțelegea pe mesager ca fiind același care l-a vizitat prima dată când Scott a fost pus în brațele lui.

A fost totul înainte de acel moment și apoi totul după. The schimbarea paradigmei a fost supranaturală.

„O să te învăț totul despre trenuri”, i-a șoptit Scott copilului său sora. „Și baseball de asemenea.”

• • •

— Prietene, spuse Bill, cu obrajii tremurând. „Este cel mai curajos lucru pe care l-am avut vreodată am auzit pe cineva spunând în toată viața mea.” A încercat cu disperare să nu plângă, să fie pe jumătate la fel de curajos pe cât era fiul său. — Stai doar cu Elise, bine? Ea are nevoie a ei mare frate dreapta acum. Doar lua îngrijire de copilul nostru fată, Bine?”

Bill o privi pe Carrie aplecându-se și sărutând vârful capului fiului lor, cu lacrimi căzând pe moful lui de păr, încăpățânatul ăla, încăpățânat, chiar și acum. Carrie și Scott ridică din nou privirea în tandem, urmărind ceva în fața lor. exact cum au făcut-o înainte.

Bancnote maxilar scăzut. El recuperat repede.

Punându-și coatele în fața computerului, Bill și-a îngropat capul în al lui mâinile. Arăta ca un om învins într-o ipostază de frustrare – dar nou poziție i-a situat urechea mai aproape de vorbitor, unde, cu ochii închiși, el adăpostit în pe cel tăcere venire din cel mașinărie, ascultare pentru confirmarea a ceea ce bănuia.

Acolo! Acolo era. Zgomotul de fundal s-a schimbat, chiar atât de ușor, departe huruit de un jet motorul devenind mai slab cu fiecare moment.

ei au fost privind avioane lua oprit. ei au fost aproape cel aeroport.

Ben bătut cu pistolul nerăbdător pe bord, zgomotul făcându-l pe Bill să tresară. Și-a lăsat mâna din vedere și a început să bată pe Morse cu butonul la microfonul lui de mână cât de repede putea.

Ben întrerupt Bancnote concentrație. "Este doar despre timp la arunca celrecipient," el a spus.

„Nu arunc nimic...”

Sam ținută sus cel detonator. "Asa de asta e ta alegere? The avion vieți?"

"Nu," Factură a spus repede, ajungând pentru a lui laptop la fel de deși el ar putea atingerea lui familie. "Nu. Asta e nu al meu alegere."

"Dacă tu nu arunca cel recipient, acea *este* ta alegere," Sam a spus.

Bancnote maxilar spânzurat deschis, încercând la găsi cuvinte în afara de asta cel cele el știa ea avut a zice.

Ben extins cel pistol. Sam ajustat a lui prindere pe cel detonator. "Bine," spuse Bill. "O să o fac."

CAPITOL DOUĂZECI ȘI DOI

JO stătea în fața avionului, privind peste echipa ei de voluntari. The înalt om înclinat cu a lui ochi închis, cap înapoi împotriva locului. Jo se întreba cum ar putea să doarmă într-un moment ca acesta. Totul la el părea ciudat. Conform manifestului, numele lui era Căutarea online a numelui de către Josip Guruli și Kellie fusese goală. Nu aveau niciun motiv să nu aibă încredere în el în afară de un sentiment instinctiv. Dar astăzi, asta greutate purtată.

Ea privit tati briefing cel deasupra aripii de urgență Ieșire rând pasagerii, asigurându-se că au înțeles cum funcționează ușile și unde ei ar trebui să poziție înșiși pe parcursul cel evacuare. A lui firmă mână roluri atribuite cu o autoritate încrezătoare: tu și tu — rămâneți în partea de jos al toboganului și ajută oamenii să coboare. Tu... fugi din avion și sună oameni pentru tine. Capetele dădură din cap în sus și în jos.

Tragând o tavă cu sticle mici de apă din bucătărie, Jo le-a dat cei șase noi recruți ai ei în timp ce priveau o pasageră mai tânără cum se strânge trecut Mare tati pe a ei cale la cel înapoi. *Acum Unde a fost ea mergi?* Jo clătină din cap, frustrată că toată lumea era dintr-o dată vinovată până la proba nevinovat. A fost împotriva ei vedere tipică a omenirii.

„Scoateți-vă cravatele”, le-a spus ea în trecere către cei doi tineri oameni de afaceri care se aflau acum pe scaunele culoarului din rândul unu. "Pericol de sufocare." Tineretul bărbații s-au conformat.

Apa distribuită, ea a asigurat din nou transportul gol înainte de a se lăsa în spatele galeră perdea la Verifica a ei telefon. Nimic nou din Theo. Ea și-a pus telefonul în buzunar și și-a luat proviziile înainte de a ieși din galeră și adresându-se voluntarilor ei.

"Toate dreapta, doamnelor și domnilor," Jo a spus. „Hai să obține la aceasta."

The ABP-uri a venit împreună cu Jo la cel cap de cel ghemui. Arme traversat, se concentreze aliniat, ei au fost pregătirea pentru luptă și Jo a fost cel

poruncind ofițer. Nu unu întrerupt a ei, nu chiar Dave.

"Al nostru unelte sunt limitat," ea a spus, "asa de noi trebuie muncă cu ce noi am primit. Avantajul nostru este că vom fi pregătiți și vom fi coordonați. Bine?"

Toate cele șase capete dădură din cap în sus și în jos.

„Obiectivul nostru numărul unu este izolarea. Ne dorim cât mai puțin din asta otravă în aer posibil.”

Jo a simțit un strop de vinovăție în timp ce vorbea. Nu trebuia să explice de ce Conținerea gazului era importantă, dar ea omitea faptul că pasagerii oxigen livra ar alerga afară doisprezece minute după fiind activat. Deci chiar aveau nevoie de cât mai puține toxine posibil, care plutesc în jur, dar un ceas care ticăie la care nu puteau face nimic era un stres suplimentar pentru ei nu a făcut-o nevoie.

Ea și-a întins brațele. De mâinile ei îi atârnavu saci de gunoi robusti, gri.

„Acesta este cel mai bun lucru pe care l-am primit”, a spus Jo în timp ce îi înmâna câte unul fiecăruia dintre ABP.explicând cum avea să meargă.

Toate șase de lor ar fi așezat cu al lor oxigen măști pe. Jo arsa poarte o sticlă portabilă de oxigen. Ea stătea în fața lor la perete etanș, direct în fața ușii cockpitului, așteptând să se deschidă. Când canistra a fost aruncată, ea se ducea după ea, pentru că oxigenul ei portabil i-ar permite să se miște. După ce a pus mâna pe recipient, o va face aruncă-l în geanta care era cel mai aproape de ea în acel moment. Acea persoana ar lega punga cât mai repede posibil și apoi o arunca în geantă cel mai apropiat de ei. Apoi Jo lua sacul dublu, îl punea în toaletă, se închideacel capacul și închide ușa.

Heads dădu din cap.

„Ține-ți masca pe tine, ai înțeles? Dacă trebuie să-l scoți pentru unii motiv, tine ta suflare. Apoi obține aceasta înapoi pe, rapid. Noi muncă la fel de A echipă. Nucineva poate fi lăsat expus pentru mult timp.”

ABP și-au murmurat acordul și s-au aplecat înainte, pregătiți pentru următoarea parte a planului. Păreau dornici și hotărâți să ajute – dar ce dacă backup-ul a fost unul dintre ele? Dacă tocmai și-ar fi arătat mâna lui foarte persoana de care erau îngrijorati? Jo s-a uitat la echipa ei și și-a dat seama: ea nu avea niciun plan pentru acel întuneric posibilitate.

"Alte întrebări?"

CAPITOL DOUĂZECI ȘI TREI

ACOLO A FOST A POCNITURI ÎN a lui Theo cască.

"Tu baieti nu sunt mergând la crede acest," a spus A voce din cel comunicatii dubă. "Noi doar a primit cuvânt acea Căpitan a lui Hoffman comunicând cu ATC. Secret. Folosind Morse cod."

Bill le spusese că familia lui se afla într-un vehicul parcat. Ceva mare suficient pentru ca ei să stea în spate. Nu știa locația exactă, darștia că erau undeva lângă LAX.

„A spus că se uită pe geamul din spate al vehiculului – se uită la avioane scoate."

. . .

După ce Jo și-a terminat de informat voluntarii, ea a adunat ultimul dintre primele... ochelari de clasă care erau încă afară înainte de a se afunda în bucătărie cu o privire înapoi la cabina principală. Kellie și Big Daddy aproape terminaseră cu ei prima rundă de conformitate. Jo îi urmărise cu coada ochiului în timp ce ea se adresa propriei echipe și fusese surprinsă de cât de puțin timp ce le luase.

În majoritatea zilelor, respectarea cabinei a fost o luptă. Pasagerii nu le place să fie spuse ce la do. Dar astăzi aceasta privit ca Kellie și Mare tati nu a făcut-o nevoie pentru a corecta o singură persoană. Decenii în cariera ei, Jo a înțeles în sfârșit de ce pasagerii au rezistat adesea micilor solicitări, cum ar fi să pună o geantă deoparte sau ridicându-și spătarul sau de ce au ignorat demonstrația de siguranță. A fost la felimpuls care i-a oprit să spună lucrurile pe care voiau să le spună, să le facă lucrurile pe care și-au dorit să le facă, fiind cine și-au dorit să fie. Ei ar face-o Măine. Data viitoare. Mai tarziu. Și acum, prea târziu, și-au dat seama că mâine a avut nu fost A garanție. Acum ei de bunăvoie, chiar cu disperare, făcut tot ce puteau pentru a-și cumpăra un pic mai mult timp.

Jo lăsă sticlăria într-un suport împărțit din căruciorul cu băuturi. The măștile erau scoase, ABP-urile ei au fost informate, cabina era conformă și ea galera era sigură. Se apropiau de sfârșitul pregătirii și ea aruncă o privire la pasageri, la acești străini deveniti rude, întrebându-se dacă ar fi făcut-o ratat orice, când din nicăieri Jo simțit îndemn la strigăt.

Poate pentru că timpul se scurgea. Sau poate pentru că Jo văzuse un bărbat, neîndemnat, spunându-i femeii în vârstă de lângă el asta când a sosit momentul să evacueze, nu avea să o părăsească. Poate că a fost deoarece ea a avut văzut A adolescenta băiat — de asemenea vechi la fi considerată un minor neînsoțit, dar totuși călătorește singur pentru prima timpul — să fie liniștit și mângâiat de familia de peste culoar. Jo putea să-și vadă mândria adolescentă dispărându-și în timp ce își permitea să se simtă mai în siguranță în încrederea pe care numai un părinte o poate oferi. Poate pentru că a văzut străini ținându-se de mână, rugându-se împreună.

Sufletele de la bord deveniseră o familie – pe cât de perfectă este imperfecțiunea. Scurta viață a acestei familii era pe cale să ajungă la sfârșit și, ca grup, ei confruntat mortalitatea lor împreună.

Jo a vrut să ia avionul în mâinile ei ca pe o jucărie, să-l sărute ușor și pune-l sus pe un raft. Sigur. Era atât de mândră să fie cu acești oameni, atât de mândră că și-a adăugat propria voce la cor. Ea și ceilalți doi însoțitorii de bord ar fi putut juca roluri diferite decât restul, dar ei au fost toate în asta împreună.

O lumină verde a apărut deasupra capului, cu un clopot înalt-jos. Jo a apucat interfon.

"Tu baieti Terminat cu conformitate?" Jo a întrebat.

"Da, doamnă," tati a spus pe cel alte Sfârșit de cel linia.— Și sunteți cu toții informați?

Tata a confirmat că sunt. — Și îmi datorezi cinci dolari., „Ai făcut a primit a fi glumesc pe mine. OMS?"

„Cuplul din rândul treisprezece. Uită-te pe culoar.”

Jo întors în jurul și înăbușită A a rade. Sigur suficient, A de vârstă mijlocie cuplurateau pe culoar, luptându-se să-și scoată vestele de salvare umflate.

„Oh, binecuvântați inimile lor”, a spus Jo și a râs, nu chiar atât de surprins. The avion scufundat ușor. Aceasta a făcut amenințare simt iminent.

— Bine, spuse Jo. „Puneți-vă măștile mai întâi, apoi direcționați pasagerii către. Atunci te vreau pe tine și pe Kellie în spate, pe scaunele tale, gata de aterizare. Am înțeles?"

"Dar-"

— Această aterizare ar putea fi accidentată, spuse ea, întrerupându-l. „Ultimul lucru noi nevoie este că voi doi vă agitați. Și nu avem nevoie de tine aici sus. Am a mea ABP și ne ocupăm noi. Dar voi doi cunoașteți acest avion și știți ce de făcut în caz de urgență. Pasagerii vor avea nevoie de tine în viață pentru asta. Înțeles?”

Tati oftă. „Înțeles. Dar, ca să conștientizeze, nu te plac acolo sus singur cu tipul acela.”

Jo se uită spre Josip. Nici ei nu i-a plăcut. Avea aproape două picioare pe a ei.

„Eu nu va fi singur,” Jo a spus, încercând la sunet Mai mult convins decât ea a fost. „Dacă încearcă ceva, am un avion întreg plin de rezervă. Mulțimea este cu noi, îți amintești?”

tati mormăi a lui acord. El a fost clar nu convins, și nici a fost ea. Dar amândoi le știau nu avea alta varianta.

După ce a închis, Jo a deschis primul coș deasupra capului, aeronava a plecat și și-a dezlegat sticla portabilă de oxigen. Și-a tras cureaua peste cap, cel sticla trecere a ei corp la A diagonală. Luând cel galben masca afară de pungă, ea a răsucit supapa în sens invers acelor de ceasornic până la numărul „4” a apărut în fereastra de la gâtul sticlei. Introducerea unui deget în interiorul ceașcă, a simțit un flux de aer înainte de a o adormea. Era inodor. Îmbrăcând masca, ea tras cel liber curele strâmt, cel plastic ceașcă tăiere în celpodul nasului ei. Apoi a răsucit sticla până când s-a oprit stingher pe spate. Cu o privire în spate, i-a văzut pe Kellie și pe tati terminând aceleași manevre.

Trecând prin prima clasă, ea și-a ajutat voluntarii să-și pună măștile și a tras în jos tuburile pentru a începe fluxul de oxigen. A fost un calm și chiar si exercitii intime. Dar când și-a reluat locul în fața avion și s-au întors să se uite la ei, starea de spirit s-a schimbat.

Erau ochii.

The măști acoperit cel a pasagerului chipuri. Jo nu putea spune dacă cinevazâmbea sau se încruntă. Dacă și-au încrețit nasul sau ieșiră limba lor. A pune o întrebare sau a țipa la ea să ai grijă. Fiecare acțiune, fiecare intenție, fiecare emoție a fost canalizată prin ochi.

Jo a început o verificare finală a conformității. Un semn din cap aici, un degetul mare acolo. A ei cabina era gata de plecare, iar Kellie și Big Daddy aproape terminaseră principal cabină. Jo dădu din cap la Mare tati la jumătatea drumului peste cel cabină. El înclinat

a lui cap în raspuns, retrăgându-se la cel la pupa galeră la presupune a lui post. Jos-a întors la perete. Ceva i-a atras atenția.

Era lumină, reflectându-se pe o pereche de aripi de pilot din plastic lucios. Micul băiat care îi vizitase pe Bill și Ben în cabină înainte ca zborul să se așeze în primul rând al cabinei principale.

A lui Tată apucat cel a copilului mână în A de protecție gest. The a băiatului picioarele atârnat de marginea scaunului său, pantofi mici punctând capetele scurtelor picioare; ar fi trecut mulți ani până când vor fi suficient de lungi pentru a ajunge la podea. Ochii lui verzi intensi străluceau pozitiv, copleșindu-l pe masca care i-a micșorat și stricat chipul de heruvim.

Tatăl băiatului și-a verificat centura de siguranță, probabil pentru a zecea oară. Ea îl putea vedea pe bărbat pregătindu-le mental evacuarea. Desfăcându-le centurile de siguranță și apucându-l pe băiat în brațe în timp ce se îndreptau spre ieșire, strângându-l de corp în timp ce alunecau în siguranță. Bărbatul locuia în viitor dar băiatul nu era cu el.

The băiat a fost încă în cel avion, încă în cel Aici și acum. El privit în jur de măștile care se legănă și de luminile scânteietoare. Jo și-l putea imagina pe a lui gura îngerească sub mască, întredeschisă de venerație. Băiatul nu era plin de frică. El a fost cuprins de mirare.

Martorie acea, Jo găsite acea cel greutate de cel moment a fost încă dureros de greu, dar ea nu a făcut-o nevoie la suferi în timp ce purtând aceasta.

Un clopoțel înalt-jos sună prin cabină cu o lumină verde. Jo aruncă o privire în spatele avionului în timp ce se îndrepta spre telefon, întrebându-se de ce Big Tati suna din nou.

"Totul este bine?"

"Da, doamnă," Mare tati răspuns.

A așteptat ca el să spună altceva.

„Voi toți bun pe ta oxigen?" ea a spus după el nu a făcut-o vorbi. Ea și-a ajustat rezervorul, volumul incomodă deplasându-i pe spate.

"Da doamna. Le-am legat peste un umăr, în diagonală peste al nostru spatele. Tu?"

— La fel, spuse Jo, privindu-l pe Kellie în spatele avionului strângând curea la rezervor, Big Daddy lângă ea la telefon. — Oricum, spuse Jo, întorcând luminile cabinei cu o nuanță mai strălucitoare, „Cred că suntem gata”. Aruncând o privire la Josip, ea a scăzut vocea. „Nimic nou de raportat de aici de sus.”

Din nou, a așteptat ca Big Daddy să spună ceva. Dar nu a spus altceva. Jo trebuia să se concentreze.

"Toate dreapta, eu trebuie merge. Bolnav vedea tu jos Acolo, bebelus."

„Jo!” se sufocă el înainte ca ea să poată închide telefonul.

Îl cunoștea pe Big Daddy de mulți ani. Dar în timp ce ea îl asculta luptându-se pentru cuvinte, își dădu seama că era prima dată când îl auzea legat de limbă. Privind în spate, ea îl privi ștergându-și obrazul.

— Jo, șopti el. „Nu am pe cine să sun acum.” A acoperit fața cu mâna liberă și se repetă, izbucnind în lacrimi.

a lui Jo voce s-a scuturat la fel de ea a spus, "Bine, tu doar numit pe mine. Și eu răspuns."

Un suspine înăbușit îi umplu urechea, deși îl simțea încercând să-l prindă mi-a scapat. Ochii ei s-au aburit în ciuda eforturilor ei. Jo a privit Kellie apuca A tesut din cel baie și trece aceasta la Mare tati. Eladmis, arătând cu degetul spre a ei.

„Dacă spui cuiva despre asta, domnișoară, îi voi spune FBI-ului că ai fost lucrând cu teroristul.”

Jo o auzi pe Kellie râzând și ea zâmbi. — Nu-ți face griji, tată, spuse Jo. "Ta secrete sigur cu S.U.A."

Închizând interfonul, Jo și-a scos telefonul mobil și a deschis textul conversa cu Theo și a început să tasteze.

• • •

Factură tras cel recipient de otravă afară de a lui mesager sac, setare aceasta cu grijă pe bord. Flaconul mai mic se afla în fundul pungii lui.

— Dar pulberea pe care trebuia să o folosesc ca să te omor? el a întrebat Ben.

Sam și Ben au râs amândoi.

"A pune aceasta pe limba franceza paine prajita?" Ben a spus. "Este pudrată zahăr."

Bill simți că coroana de pe dintele din spate îi trosnește sub presiunea lui strâns maxilar.

— Dar asta, spuse Ben, arătând recipientul de argint din fața căpitane, „cu siguranță nu este zahăr. Uite, nu puteam să mor. Cineva trebuia să fie aici pentru a vă asigura că ați făcut alegerea. Dacă nu ai fi încălcat regulile, eu nu m-aș fi dezvăluit niciodată. M-ai fi otrăvit și aș fi făcut-o mi-am prefăcut propria moarte. Dar trebuia să fiu în viață ca să mă asigur că ai trecut prin cu accidentul.”

Bill clătină din cap, încercând să înțeleagă. „Dar dacă aș alege avionul? Și eu nu a făcut-o otravă tu, și noi a aterizat doar amenda și Ale mele familie...” El

nu putea finalizarea cel gând.

— Atunci asta ar fi fost alegerea ta, spuse Ben. „Am fi aterizat fără incidente și m-aș fi împușcat în cap mai târziu în seara asta.”

Ben se înclină lui Sam, spunând ceva care nu era în engleză. Sam se înclinăși capul lui, repetând fraza.

„Vedeți, vom muri astăzi. Eu și Sam amândoi. S-a decis. Dar acum, în morțile noastre, viețile noastre vor avea un scop.”

Factură s-a scuturat a lui cap în dezgust. "Martiriu este A ale lașilor moarte."

Sam și-a adus telefonul până la față, cu obrajii tremurând în timp ce el a încercat să-și păstreze calmul.

„Nu are nimic de-a face cu religia”, a spus el. „Singurii lași sunt oameni ca tine care sunt prea speriați să înfrunte adevărul despre cum îți păstrezi pace și privilegii și cu ce preț.”

Factură nu a făcut-o auzi A cuvânt el a spus.

Ochii s-au îngustat la computer, Bill sa concentrat asupra a ceea ce era peste ai lui Sam umăr. Noul unghi al camerei adusesese lumina mai aproape în spatele lor, luminând... grinzi de lemn?

A făcut clic. Bill aproape că icni.

Ani în urmă, când Carrie mutat din Chicago la Los Angeles, ei a închiriat un U-Haul pentru drum. Nu a avut nevoie de nimic uriaș de când avea a vândut cele mai multe dintre lucrurile ei, deci cei șaisprezece locuri fără scaune compania de mutare oferit a fost perfect. Bill trebuise să intre și să iasă din el, probabil o sută ori. A avut o așchie în mână timp de o săptămână de la grinzile de lemn pe care le-a obișnuia să se ridice.

Familia se afla într-o dubă de mutare.

CAPITOL DOUĂZECIȘIPATRU

THEO S-a uitat în sus la zgomotul zgomotului elicelor unui elicopter deasupra mall-ului, în timp ce reflectorul său ilumina străzile din sud-vest LA. Înainte și înapoi, a căutat un ac într-un car de fân.

„Raza de trei mile?”

The agent tras sus A Hartă, cel ecrane interior cel comms dubă luminând. Vederi aeriene și de stradă ale zonei din jurul Los Angeles Aeroportul Internațional a apărut.

"Nu, hai sa start cu Două," Liu a spus.

Theo stătea cu brațele încrucișate lângă Liu, în afara dubitei, în timp ce ei privi peste umărul celui alt agent, imaginile de pe hartă îngustându-se și reorientându-se ca răspuns la butoanele pe care le apăsa. Chiar și cu doar două mile rază, cel avantaj puncte pentru observarea LAX trafic ar putea lua zile la căutare. Cartierele, hoteluri, cumpărături centre, parcare garaje. The gama de posibilități pentru locul unde ar putea fi familia a fost copleșitoare. The un punct luminos era faptul că trebuiau să caute doar trei laturi. The întregul capăt de vest al aeroportului s-a izbit de ocean.

„Vreau unitățile noastre la nord, est și sud de LAX”, a spus Liu. „Începe cât mai aproape pe perimetru posibil. Măturați fiecare stradă și continuați afară. Avea poliția aeroportului cercetează garajele și le revizuieste casetele.”

Theo și ceilalți agenți au încuviințat din cap și au început să vorbească la radiouri, interceptând pe telefoanele lor.

Liu aruncat o privire sus la cel elicopter. "Aer cav voi obține cel ochiul păsării vedere," ea a spus. „Și o să stăm înapoi și să încercăm să punem cap la cap.” Peste tot cel lot cel bombă echipă a fost încă lucru peste cel lui

Hoffmans

SUV.

"Tu baieti a primit orice pentru pe mine?" Liu a spus în a ei radio.

Theo se uită peste parcare. Unul dintre agenții de lângă mașină sa întors și îi aruncă lui Liu un deget în jos.

Telefonul lui Liu a sunat. Ea a citit mesajul înainte de a-l împărtăși cu grup. „Evacuările din prima etapă sunt aproape finalizate la Washington.” Theo știa că asta însemna că oficialii guvernamentali de rang înalt au fost evacuați, linia de succesiune asigurată și Serviciul Secret era gata să o facă mișcare cel presedinte la alb Casa buncăr la A momente înștiințare.

Nimeni nu a spus nimic. Theo s-a gândit la logistica acelei operațiuni. Întreaga situație se extindea, rețeaua de oameni afectați creștea la a ritm sălbatic.

„Dar... oamenii obișnuiți?” întrebă Theo. „Publicul știe? Este Acolo o declarație oficială?”

Liu s-a scuturat a ei cap. "Și Acolo nu va fi—dacă noi poate sa găsi cel familie."Un zgomot a venit deodată prin căștile lor.

„O dubă în mișcare! Un alt mesaj Morse – el spune că sunt într-o mișcare dubă!”

Degetele de pe brațul rău al lui Theo furnică rău ca o doză plină de speranță de adrenalină pulsată prin terminațiile nervoase lezate. Liu se întoarse spre el. „Urcă-te pe telefonează cu fiecare companie de mutări din zonă și vezi ce poți găsi.”

Îndepărtându-se de grup, Theo a notat timpul și a făcut a calcul rapid. Și-a dat seama că avionul se afla la mai puțin de o oră distanță de el destinație finală.

Atacul cu gaz avea să aibă loc în curând.

• • •

Inima lui Bill bătu cu o nouă speranță. Nu se putea concentra pe a lui locația exactă a familiei, dar o restrângea. Dacă FBI s-a grăbit, dacă au găsit duba de mișcare în curând, poate că Bill nu ar fi trebuit să arunce otravă în cabină. Da, ar mai fi o armă îndreptată spre capul lui... dar câte un lucru. Mai întâi avea nevoie de familia lui în siguranță. Putea să-și dea seama restul după aceea.

S-a uitat la familia lui, dar a trebuit să închidă ochii. Era insuportabil să Privește-i pe soția lui, cu mâinile legate, luptă împotriva unui copil de zece luni în chinurile unei crize de furie. Cu ochii închiși, țipetele neîncetate ale Elisei doar intensificat; copilul lui, fetița lui fără apărare. Faptul că nu avea ideea că ceea ce se întâmpla a fost nedreaptă, ignoranța ei nu era nimic altceva decât beatitudine. Factură se întreba dacă scutecul ei trebuia schimbat.

Auzind tăcutul lui Carrie intensificându-se, el deschise ochii. Fruntea ei încrețită de anxietate în timp ce legăna copilul, dar nu avea nicio diferență. Scott a pus mâinile pe a lui a surorii picioarele și gâdilă ușor, lipirea a luiscoate limba la ea. Ochii bebelușului erau închiși. Urme largi de lacrimi a alergat pe obraji.

— E în regulă, Leese, spuse Scott, folosind porecla pe care i-o dăduse, the timbrul vocii sale ridicându-se odată cu vorbirea bebelușului. „Shhhh, e în regulă. Tu miros asta? Focul acela de tabără? Să ne prefacem că suntem în camping. Cu tata. În pădure.”

Bill și-a tăiat răsuflarea.

"Bine face e mai multe și uite la cel stele," Scott a spus. "Pretinde, Leese. Pretinde."

Bill și-a lăsat încet brațul stâng. Luându-și microfonul de mână, a făcut sigur că era sub scaun unde Ben nu putea vedea. Metodic, a început el atingând.

Elise a tipat mai tare.

Sam apucă copilul. Carrie icni, trăgând copilul mai aproape de ea corp. Dar mâinile lui Sam erau întinse cu blândețe; nu ca o amenințare, ci ca o ușurare. The copil, în A înjunghierea trădare, împins departe din a ei mamă, spre cel om. Fără tragere de inimă, Carrie a dat drumul.

Pielea lui Bill se îngheață privind pe fiica lui întinsă pe pieptul bărbatului, ea obrazul lipit de vesta sinucigașă. Legănându-se dintr-o parte în alta, Sam a devenit un metronom în timp ce trupul Elisei pulsa în timp cu gâfâirea ei țipete. Făcând mic cercuri, el frecat a ei înapoi, cel detonator împletite în degete.

Sam a început să cânte. O melodie blândă, melancolică dar dulce. Cuvintele au fost străin, dar la cel bebelus, Nu cuvinte ținută sens oricum.

Ben a început să cânte, suficient de tare pentru ca Bill să audă, dar chiar și atunci, de abia.

Țipetele Elisei s-au transformat încet în strigăte, predându-se la scurt timp după aceea în scâncete. Trupul ei minuscul a încetat treptat să mai tremure în timp ce se liniștea în relaxare. În timp ce cânta nota finală a cântecului său, singura mișcare a fost Sam se legănă ușor.

Nimeni nu a spus nimic în momentul particular de pace.

Bill se întreabă dacă bărbații regretau alegerile lor. Regret că am pus asta copil, acest băiețel, această femeie în poziția pe care o aveau. Poate că nu a fost de asemenea târziu. Chiar cu Tot acea a avut deja s-a întâmplat, pot fi Factură ar putea

găsește o modalitate de a-i convinge să scape de asta. S-a dus să valorifice momentul dar Ben a ajuns primul acolo.

"Factură. este timp."

• • •

Theo a apăsă butonul roșu încheind apelul. A fost a șaptea mutare companie pe care o contactase. Șapte fundături.

Privind peste lot, i-a văzut pe Liu și agenții mișcându-se cu un scop dar nicio urgenta.

Echipa de bombe făcea bagajele și toate ușile mașinii Hoffman au fost larg deschise în timp ce agenții au trecut peste el. Privind ambele echipe la lucru, el știa că acțiunile lor fuseseră la fel de inutile ca ale lui.

Strâns în mână, telefonul îi vibra.

The atac sus Aici este despre la start. Dar eu dorit la spune tu Cum mândru de tu eu a.m. este toatemergând la fi Bine, Theo. eu dragoste tu asa de mult.

Theo nu voia să dețină controlul. Nu voia să facă parte din asta misiune. Nu voia să fie băiețelul care s-a declarat bărbat mai mult. Adulții se ocupă de situații; ele repara lucrurile. Theo încercase face asta de când mama lui i-a alungat din casa lor din mijloc a nopții. Dar nu a vrut sa o mai fac.

Ai a primit acest, Mătușă Jo. Noi am a primit aceasta jos Aici. Acum tu mâner aceasta sus Acolo. eu dragoste tu de asemenea.

A gând plutit sus: *eu speranță cel căpitan alege la sacrificiu a lui familie.*
a lui Theo cap căzut cu rușine și vinovăție.

Peste tot, Liu și agenții au izbucnit în mișcare. Ceva a fost petrecându-se. Theo a fugit. Până a ajuns la ei, echipa aproape terminase de împachetat.

"...uite sus orice public zonă în A două mile rază acea permite focuri de tabără.

Gândește-te la parcuri și..."

"Ceea ce este sus?" Theo a întrebat Rousseau.

Mai existase un mesaj Morse. Pilotul a spus că familia ar putea miros de fum. Fum de tip foc de tabără.

Theo a încercat să-și imagineze zonele înconjurătoare ale aeroportului de sus. La Est, cel linia de hoteluri pe Secol Boulevard. Pot fi unu a avut A curte

foc groapă? Sud a fost frumos mult toate Rezidențial. Și de asemenea departe din cel piste. Nord, de asemenea rezidențial și—

„Dockweiler!” Theo a strigat la fel de aceasta a venit la l. El a luat oprit alerga spre cel cel mai apropiat vehicul dar văzând nici unul urma, el s-a oprit.

„Ce este Dockweiler?” spuse Liu, fără să se întoarcă de la ecrane în duba de comunicații.

"Este A plajă," Theo a spus, vorbitor repede. "Este la cel Sfârșit de cel piste - uite, Bolnav explica mai departe modul în care. Dar noi trebuie să plec."

The agenți a mers la finalizarea ambalare sus dar Liu oprit lor cu a ei mână. După ce a direcționat agentul care lucrează pe ecrane să tragă în sus toate informațiile pe care le puteau găsi despre plajă, se întoarse spre Theo.

„Vom vedea. Uite, spuse ea, arătând că informațiile încep să apară pe ecrane, „*vedem* . Dar nu avem resursele pentru a trimite agenți în fiecare locație despre care aveți o bănuială.”

"Dar, noi nu avea timp—"

"Ce noi nu au timp pentru sunt greșeli. A primit aceasta?" Tonul lui Liu a fost definitivă.

Se întoarse spre dubă.

Theo rămase cu gura căscată neîncrezătoare. Era absolut sigur că știa unde familia a fost. Dockweiler era o plajă publică situată la capătul de vest al pistele LAX. Avioanele au decolat direct deasupra capului și au fost incendii gropi de pe plajă. Știa că Liu va descoperi toate acestea prin cercetările ei și știa că ea ajunsese la aceeași concluzie pe care o avea deja. În cele din urmă ei aveau să se îndrepte în acea direcție — dar odată ce au ajuns acolo, Liu s-ar *liniști* doresc să facă recunoaștere înainte de a putea înconjura zona și de a stabili A perimetru.

Acolo a fost nu A îndoială în a lui Theo minte cea de apoi aceasta ar fi de asemenea târziu. A încercat să pară calm. „Doamnă, chiar cred că...”

Unul dintre ceilalți agenți a pășit în fața lui. „Omule”, i-a spus lui Theo, a lui voce scăzut, „Eu stiu. Dar tu trebuie frig. Doar lăsa a ei do a ei lucru."

Theo se uită, momentan confuz, înainte să arunce o privire în jurul lui. The alți agenți se uitară înapoi la el. Știa că nu aveau responsabilitatea Liu a făcut sau legătura personală cu cazul pe care a făcut-o. Nu aveau motiv la băț afară al lor gat, care făcut aceasta ușor la merge de-a lungul cu cel sef. Preluarea comenzilor era sigur.

„Theo.”

El întors la cel sunet de a lui Nume. Aceasta a fost Rousseau. The agent aruncat o privirejos la a lui Theo tremurând mână, care era încă strângându-se cel celulă telefon.

„Îmi pare rău,” Theo a spus. "Este doar, Ale mele mătușă, tu știi?"

Agenții au murmurat înțelegerea lor și Theo s-a îndepărtat de grupul. După câteva clipe, se uită înapoi peste umăr. Nici unul îl privea. Toți s-au întors la propria lor afacere.

Theo a întins falca și s-a îndreptat spre SUV-ul din apropiere. Nimeni nu a încercat să-l oprească pentru că nu și-au imaginat niciodată că un agent va face ceea ce era pe cale să facă. La fel de el sat în cel a soferului scaun și a început cel motor, el simțit Nu ezitare. Dorința lui de a fi în altă parte și de a nu avea control a dispărut complet. El stia acest însemna cel Sfârșit de a lui Carieră. Dar inacțiune și lașitate nu au fost ceel oricum te-ai inscris.

La fel de Theo a grăbit din parcare mult, el nu se uita înapoi.

CAPITOL DOUĂZECI ȘI CINCI

JO Zâmbit LA LUI THEO TEXT.

Punând în buzunar telefonul, ea rămase singură, cu spatele la toți ceilalți care stăteau. Ea s-a pregătit, direct în fața cabinei. Ea a șoptit o rugăciune pentru a ei nepot, cel familie, și cel sol salvare.

Atât de aproape de cabina de zbor, ea auzea șuieratul pneumatic al unui a pilotului masca de oxigen fiind eliberat din cazul lui.

Știa că Bill se protejează de otravă, așa cum erau ei în cabină. Totuși, masca lui ar fi de grad militar. Ar putea crea aspirați cu o etanșare, acoperiți-i toată fața și pompați fără efort flux nesfârșit de oxigen în plămânii lui. Departe de cele ieftine, de masă... au produs pahare de plastic pe care pasagerii le fixaseră de cap cu o curea elastica. Dezavantajul s-a simțit nedrept.

A auzit din nou șuieratul și a presupus că masca lui era acum în siguranță. Era timpul. Atacul ar începe în orice moment.

• • •

Bill și-a ajustat masca de pe față, întorcându-se pentru a-l privi pe Ben trăgând curelele propria sa mască de oxigen deasupra capului, eliberându-și ciupirea pe părțile laterale ale piesa bucala. Masca s-a sigilat pe fața lui cu precizie, protejându-i-o pe a lui ochii, nasul și gura.

Bill strânse canistra din mână, o minge agitatoare zgomotând în sus și în jos interior. La fel de cel presiune montat, el ar putea simți cel fiară în cerșind laa fi eliberat.

Așteptare pana cand Ben a avut terminat reglare a lui masca, Factură oprit cel tremurând ca un semn.

The primul ofițer fulgeră A bravo.

• • •

Ce a fost zgomotul acela? Ochii lui Jo au scanat ușa, care a dat nu indicii. Dacă presupunerile lor ar fi greșite, iar sacii de gunoi nu muncă? Dacă nu s-ar descurca? Dacă gazul o incapacitea imediat? Dacă ea a cedat și nici măcar nu ar putea lupta? Dacă acolo a fost complice printre pasageri pentru a se asigura că atacul cu gaz a fost de succes?

Ea aruncat o privire peste a ei umăr la a ei șase voluntari. Dăruind lor A cu degetul mare în sus, ea a zâmbit în timp ce fiecare dintre ei răspundea în natură. Ea nu a fost singur.

Josip, ascuns în colțul din spate al clasei întâi, o privea cu atenție. El ridică încet bărbia. A fost un semn de solidaritate. Sau a fost o amenințare. Jo nu a făcut-ostii care. Ea și-a ridicat bărbia în schimb, intenționând să fie ambele.

Aceasta era cabina ei, își aminti ea. Ea avea controlul.

Întorcându-se înapoi spre ușă, ea expiră. Mirosul propriei ei respirații învechite, cald și umed pe paharul de plastic, a enervat-o. I-a amintit de ea era doar uman. Trebuia să fie mai mult.

Așa că în ultimul moment dinaintea luptei, ea a decis că va fi.

Jo stătea puțin mai dreaptă, închizând ochii. Focalizarea ei s-a redus la a punct de negru; liniște înainte de acțiune. Ea a făcut o plecăciune mentală în fața generații de zeițe, războinici și supraviețuitori care au trecut prin ea DNA, recunoscând acum că ea aparținea într-adevăr printre ei.

Se auzi un zgomot de metal care se retrage. Ochii ei s-au deschis.

Ușa s-a deschis și s-a rotit spre interior. O cascadă de butoane iluminate curgea de la tavan la podea, ferestrele cockpitului o tăietură orizontală întuneric. Căpitanul Hoffman s-a răsucit pe spate pe scaunul său, luminile mov din cabină reflectându-se pe scutul de plastic al măștii lui. A fost o mișcare de la interior. Ceva a zburat prin aerul.

Jo putea să vadă detaliile recipientului când ieșea din mâna lui Bill. Argint, mic suficient de manevrat, a vărsat un flux de reziduuri albe care a disipat mai departe a mers de la sursă.

Jo și-a întins mâinile, dornică să o apuce. Ochii care nu părăsesc niciodată proverbialul minge, ea privit aceasta pluti spre a ei înțelege. Doar la fel de aceasta lovit a ei maini, ceva s-a izbit de ea din spate și a aruncat-o cu putere la pământ. Ea a tipat la fel de ea privit cel recipient răsturna afară de a ei a ajunge. Se prăbușește

pe peretele etanș, se rostogoli pe cealaltă parte a galerei, găzduindu-se sub un cărucior.

. . .

Mâinile lui Bill zburară la gură, lovindu-se de masca pe care a uitat că era purtare.

Jo!

A ei țipăt a răsunat în a lui cap chiar după aceasta oprit. Acea sunet—a zgomot de teroare umană pură, durere umană, furie umană — rupte prin ale lui conștiință.

Tu făcut acest, Factură. Tu adus acest pe a ei, pe lor.

The imagine ars în a lui minte. Jo, gata, la fel de ea promis ea ar fi. Anticipând, pregătit, înarmat—orbit.

Nu l-a văzut niciodată pe bărbat venind și Bill nu a putut să țipe un avertisment ușă deja închiderea cu A trânti, cel sunete de nebunie și haos izbucnind pe cealaltă parte.

Se uită spre Ben, care se aplecă înainte, privind pe fereastră. The primul ofițerul găfâia la fel de greu ca și el.

"Spune pe mine OMS aceea a fost!" Factură a tipat.

The primul a spus ofițerul nimic, si nici unul făcut Sam.

. . .

Totul s-a întâmplat deodată, deși s-a desfășurat cu încetinitorul. Jo biciuit a ei cap spre cel ușă la fel de a ei atacator cu plămâni la aceasta.

A dat cu piciorul și gheare în ușă, țipând în timp ce-și lovi umărul în mod repetat în suprafața impenetrabilă. Eforturile lui au fost inutile. The usa era inchisa. Carlinga nu fusese spartă. O fulgerare de ușurare a curs prin Jo. Bărbatul de la ușă s-a întors spre ea, apucând-o de uniformă. Tragând-o în sus, ea s-a apropiat de fața lui.

"Nu! Benzina!" Jo a țipat peste umăr la primul ei ABP, la om de afaceri din rândul unu, care îi venea în ajutor. A alergat în bucătărie la găsiți recipientul.

Dave și-a înfășurat mâinile în jurul gâtului lui Jo, strângând strâns. Ea ar fi l-a judecat greșit. Ea a crezut că l-a cucerit, că el face parte din echipă. Ea a greșit.

Ochii lui Jo s-au umplut în timp ce îl privea pe omul de afaceri căutându-l frenetic canistra, întorcându-se și întorcându-se în bucătărie. Ea a încercat să arate, spre direcționează-l, dar Dave și-a lovit trupul prea violent. Jo se simțea pe ea însăși începând să tremure din cauza lipsei de oxigen. Privind omul de afaceri Începu să tremure, totuși, se întrebă dacă era de fapt otrava.

„Trebuie să ajung acolo sus!”

Din gura lui Dave se prelingea spumă albă în timp ce acesta țipa în fața lui Jo. Aceasta i-a picurat pe bărbia acoperită de sudoare. Ochii lui injectați de sânge lacrimară în timp ce el clipi împotriva arderii. Jo l-a privit cedând încet în fața gazului, vezicule minuscule ieșindu-i pe gât lângă venele care ieșeau și pulsau.

"Nu pe Ale mele ceas!" el a tipat la a ei. "Nu pe Ale mele ceas!"

Omul de afaceri, fără succes, s-a lăsat înapoi la masca lui de oxigen în timp ce al doilea ABP, celălalt tânăr om de afaceri, a sărit înainte pentru a-l ajuta. Ea căzut în genunchi și a început să caute sub căruciorul greșit.

Jo a încercat să-l arate pe cel potrivit, dar stelele au început să danseze peste ea viziune. Creierul ei părea incapabil să trimită un mesaj mâinii ei. Viziunea ei a intrat și a ieșit, topindu-se în întuneric și înapoi. Nu putea fi zece secunde de când ușa se închise, dar ar fi putut fi de zece vieți.

Dave țipă când i se slăbi strânsoarea. Otrava îl lua. Din nicăieri, A bont obiect lovit -l peste cel față. Jo alunecat afară de a lui prindere, prins înainte corpul ei Loveste podea. Dave a căzut la picioarele ei.

Privind în sus, Jo s-a trezit în brațele lui Josip. Mâna lui strânse o revista rulată. A folosit-o a doua oară, ca un club de billy, și lovitura l-a făcut pe Dave inconștient.

Jo împins se din a lui prindere cu A putere el probabil nu a făcut-o aștepta, trecere cel al doilea om de afaceri la fel de el a mers înapoi pentru aer. Ea se împiedică până la ultimul cărucior. Eliberând frâna de picior, ea o trase înainte, trântind aceasta împotriva cel secundar Lacăt. Bătut oprit echilibru, ea căzut înapoi pe peretele etanș. Căruciorul alunecă la loc, canistra încă blocat dedesubt. Otrava albă se scurgea ca o fantomă.

Josip a înțeles și a deblocat încuietoarea secundară. Mâna lui masivă puse peste ale ei, au scos căruciorul, canistra rostogolindu-se într-o nor de otravă.

Josip a dat cu piciorul recipientul departe de ei. În partea de sus a culoarului în centru de cel galeră, cel fost Marin îngenuncheat în aștepta. Scooping celrecipient în a ei Gunoi sac, ea legat aceasta închide cu astfel de forta acea Jo sperat cel

geanta nu s-a rupt. Întorcându-se, ea a aruncat pachetul în brațele soției ei, OMS asteptat cu cel Următorul sac. Legarea aceasta doar la fel de forțat, ea dublu înnodat pentru bună măsură.

Josip a târât trupul lui Dave peste bucătărie, eliberând drumul către baie. Jo se clătină înainte, luând pungile de la paramedic în timp ce arătând simultan spre scaunul ei. Femeia dădu din cap, împiedicându-se înapoi, soția ei întinzându-i o mască de oxigen. Ajutând-o să-l pună, a lipit masca de fața soției ei, în timp ce amândoi respirau greu de aer curat.

Josip deschise ușa lavului și Jo îi aruncă geanta. El a scăpat-o în toaletă și a închis capacul trântind înainte de a închide ușă. Jo l-a împins din drum, lăsându-se în genunchi în fața lui lav. Ea împins A ud learcă clasa întâi pătură în cel sparge la celfund al ușă. Era ultimul lor rând de apărare.

Ea a lucrat pe mâini și în genunchi, fără a observa că avea rezervorul de oxigen alunecat în jurul a ei trunchiul și atârnat din a ei corp. A ei masca a fost acum acoperindu-i urechea stanga. Cureaua elastică îi tăie fața. Ea a lucrat ca cât de repede putea, dar mâinile i se simțeau capsate pe podea. Era chiar ea în mișcare? Ea sincer nu putea să spună. Ceva în ea știa că otrava era înfășurându-și degetele osoase în jurul minții ei. A căzut de ușa cabinei cu o bufnitură.

Josip o apucă, ridicând-o în picioare. Alunecând masca în jur, el l-a pus ferm pe gura și nasul ei. A respirat adânc în pantomimă. Jo îl oglinzi, aerul rece acționând ca o palmă peste față.

Josip devenise într-o nuanță nefirească de roșu, cu ochii injectați de sânge. Jo a luat o inspirație masivă înainte ca ea să-și smulgă masca, apăsând-o ferm pe a lui față. Josip gâfâi în interiorul plasticului, aspirând cât mai mult aer posibil. Lacrimi scurs din colțurile al lui ochi. A dat Jo a da din cap.

Se ridică în picioare și o trase în sus când ea îl apucă de braț și îndreptat spre scaune. Josip dădu din cap, inspirând adânc din nou înainte dându-i masca înapoi lui Jo. Ridicându-l pe Dave de pe podea ca pe o păpușă de cârpă, l-a aruncat pe vechiul lui scaun liber.

Jo îl urmărea pe Josip în timp ce își asigura din nou propria masca. A vrut să plângă la cât de bine mă simțeam să greșești atât de mult cu cineva.

Privind în jur, Jo a făcut bilanțul. Primul om de afaceri vomita într-unul dintre sacii de gunoi, vărsăturile acoperind deja partea din față a cămășii. The al doilea om de afaceri privit ca el de asemenea ar putea fi bolnav, a lui întreg corp roșu

și stropi de sudoare. A convulsionat și s-a scuturat, strângându-se de cotiere, doar așa cum făcea marinarul din rândul din spatele lui. Soția ei paramedic a cercetat a ei constrâns elevilor. Ea a luat a ei puls. Josip sat peste cel interval, respirand cu aparenta dificultate, examinand veziculele și erupțiile care se formau pe mâini și pe brațe. Lângă el, Dave s-a aplecat înainte, încă inconștient, dar purtând masca pe care i-o pusese Josip.

Dincolo de separatorul de cabină, restul pasagerilor stăteau pe scaunele lor presare cel măști la al lor chipuri. Cel mai cu macara al lor gat, încercând la vedeace s-a intamplat. Mulți s-au aplecat înainte, cu mâinile strânse, cu ochii închiși. ei strâns fiecare alte, lacrimi streaming jos al lor chipuri și cineva, undeva în spate, scoate un geamăt.

Jo îi vedea pe Kellie și Big Daddy în spate, ascultător, legați de chingi scaunele lor de săritură. S-au aplecat înainte din părți opuse ale avionului în cautarea jos centrul interval la ea. Erau disperat a ajuta.

Jo și-a ridicat brațul tremurător și a ridicat degetul mare.

Stele sclipitoare i-au încrucișat vederea. O amortăală s-a răspândit peste ea față. Și-a mișcat nasul și buzele în încercarea de a crește circulația. Sudoare picurat afară de cel masca, jos a ei bărbie. Aceasta a fost sudoare, dreapta? Ce dacă a fost saliva? Sau făcea spume la gură? Incapabil să-și atingă fața, ea nu putea ecartament cel măsură de ce simțit ca A încet în curs de dezvoltare paralizie.

Jo înregistrat A sâcâială ezitare acea A potențial Plan B a ramas la bord. Dar și-a permis o mică ușurare știind că era în viață, toți erau încă în viață.

The otravă gaz atac a fost peste.

Timp a fost A alunecos concept la cel moment asa de ea a avut Nu idee Cum mare parte din cele douăsprezece minute de oxigen pe care le consumase atacul. Ea a fost încrezător că nu erau cele douăsprezece, dar era aproape. Orice otravă rămasă ei nu capturaseră ar trebui să se risipească suficient de inofensiv înaintea măștilor au fost inutile. Și nu mult după aceea, ei aveau să aterizeze, și hazmat întâlne cel avion și medical profesioniști ar fi gata și așteptare lalua peste.

Aceasta a fost mergând
la fi Bine. Jo dădu din
cap.

Aceasta a fost peste.

CAPITOL DOUAZECI SI SASE

ÎNTREGUL CORPUL LUI CARRIE s-a cutremurat.

A început ca un tremur, dar după ce Bill a aruncat recipientul, acesta a devenit ceva mai animal, ceva mai compulsiv.

Elise a început să plângă din nou când lacrimile lui Carrie au căzut pe fața bebelușului. Scott a fost îngropat în a ei poala, dar acum acea cel atac a fost peste, el a început la ridica-te. Carrie îl apăsă înapoi. Corpul lui se cutremură sub greutatea ei și el a început la strigăt de-a lungul cu a lui sora. Carrie gâfâi pentru aer.

Sam a încercat să-i tacă pe copii, dar le-a amplificat doar zgomotul și a crescut senzația de haos în spațiul închis. Fuseseră și ei împinși departe.

Rezistând încercărilor cu jumătate de inimă ale lui Carrie de a-l opri, Scott stătea drept. A fost o pauză în zgomot suficient de lungă pentru a putea auzi toată lumea, „Mama?”

Scott se uită la poala mamei sale, care era întunecată de umezeală. El s-a uitat sus, confuz. Mamele nu ar trebui să-și facă pipi pantaloni.

Carrie îi simți milă și îi văzu jena. Era insuportabil să martor deci ea întors — direct în privirea lui Sam.

„Trebuie să merg la baie”, a spus ea, fără energie de a implora. "Lăsa eu am acea demnitate." Vocea ei a scăzut. „Nu în fața copiilor mei. Vă rog...”

Plânsetele copiilor întrerupseră orice altceva încerca ea să spună. Sam se uită din a ei umed poala la cel muci acea picurat din a ei nas. Ea așezat a ei mâna pe mâneca cămășii lui, cea pe care ea o rostogolise, iar el nu se trase înapoi. A ei voce abia era o șoaptă.

„Sam. Vă rog."

Ochii lui s-au ridicat și i-au întâlnit pe ai ei, dar doar pentru o clipă înainte ca ea să se uite jos cu respect.

"Amenda. Ține-ți sora, i-a spus Sam lui Scott. Băiatul a luat copilul stângaci. Sam privit în jurul cel dubă și găsite A frânghie mincind în celcolț. „Mișcă-te în jos. Aici, ține asta."

Îi dădu telefonul lui Carrie, în timp ce Scott coborî pe podeaua metalică cu sora lui în poală. Împreună, copiii s-au mutat în partea îndepărtată a dubă, departe de ușa din spate. Sam a legat frânghia în jurul unei coloane a tablă metalică interioară a furgonetei și apoi a legat celălalt capăt al frânghiei de jur împrejur a lui Scott subțire talie. The băiat zbuciumat la lift Elise sus afară de cel cale.

Sam trase de frânghie de câteva ori. Nodurile doar s-au strâns.

— Duba va fi încuiată, așa că nu încerca nimic eroic, îi spuse el încet Scott cu A deget în a lui față. "Dacă tu fac—voi trage ta mama în cel cap."

The sânge drenat din cel a copilului față.

Toate acest s-a întâmplat în spate a ei în timp ce Carrie privit în cel aparat foto încercându-și dea seama cum să-i spună soțului ei ceea ce ea nu putea spune cu voce tare. Pe de cealaltă parte, Bill nu i-a acordat nicio atenție, privind peste umăr la bărbat care își legau copiii.

A memorie bătut a ei pe cel umăr.

Înainte de al lor nuntă. The canapea, a ei vechi Biblie. A ei a tatălui scris de mână.

Asa de... toata lumea moare. Și acea nu este corect?Da.

"Factură," ea a spus, la fel de Sam a fost finisare cu cel copii. A ei voce s-a împiedicat de nodul din gât, dar avea ochii uscați. „Dacă m-ai întreba să se casatorească cu tine? Chiar acum? Chiar și cu toate astea? Aș spune că da. Da. Subliniat profund. În tot capital, bloc scrisori."

Bill se încruntă, întorcându-și capul ușor în lateral.

În timp ce îl privea încercând să pună laolaltă mesajul, amintiri a iesit la suprafata. Stând unul lângă altul la un film, mâna ei periând-o accidental pe a lui. Surprinzându-l uitându-se la ea de peste tot. Auzindu-l spunând-o a lui iubita pentru prima data. Ea a zâmbit în sinea ei, simțindu-se în pace cu ea decizie, când de partea cealaltă a ecranului, Bill se albi. Ea îl cunoștea înțeles.

Camera tremura când se strângea de părțile laterale ale laptopului.

„Carrie, nu pot... eu... la naiba...” se bâlbâi el, încercând de asemenea descoperă cum să spună ce trebuie să spună fără să spună. El a alergat pe al lui mâinile prin a lui păr, în cautarea în jurul cel cabina de pilotaj înainte de el oprit și

se uita moartă în aparatul de fotografiat. Se așeză drept, cu bărbia îndreptată înainte și vorbește pe un ton ferm, constant.

„Căsătorește-te cu mine din nou, Carrie. Vă întreb acum, la fel cum am făcut-o atunci – va te casătorești cu mine? Dar nu spune doar da. Subliniat. Toate majusculele. Nu încă. *Așteaptă*. Fi răbdător. Vedea dacă eu dovedii eu însumi vrednic de tu. eu promisiune tu eu voi. Carrie, Îți promit. Nu spune da până când tu crezi că merit tu.”

Carrie a zâmbit din pacate. "Tu avea
alw..." "Toate dreapta, hai să mergem,"

Sam a spus.

Luând telefonul din mâinile ei, el l-a pus pe podeaua dubei. The aparat foto culca staționar, înclinat în sus la tavanul, arătând nimic.

• • •

Bill se uită fără să clipească la ecran, care nu era altceva decât un întuneric neclar gri, a lui Scott greu respirație cel numai indicație cel apel a fost încă conectat. Se auzi un sunet al unei chei care era introdusă și răsucită.

Copiii erau încuiați înăuntru, legați și singuri, iar Carrie era afară vedere în ghearele unui nebun. Și el – tatăl lor, soțul ei – era la mii de mile depărtare și se îndepărtează cu fiecare minut.

Ea e mergând la do ceva, Factură gând.

Carrie va face ceva.

CAPITOL DOUAZECI SI SAPTE

THEO CONDUCEA CU LUMINILE clipind și sirene zgomotos la fel de el coborî pe bulevardul Sepulveda spre aeroport. Mașinile s-au despărțit lăsa-lăsat să treacă, dar aglomerația din jurul LAX a făcut să manevreze aproape imposibil. Nu a existat un moment al unei zile în care mașinile să nu fie blocat; poziționarea și aspectul teribil al aeroportului erau înnebunitoare sub cel Cel mai bun de circumstanțe. Theo încercat la a pastra a lui drum furie în Verificaatingând cu îngrijorare volanul. Astăzi, miza a fost foarte mare mai mare decât ratarea unui zbor.

Telefonul lui a început să sune. DIRECTOR LIU . Theo a refuzat apelul și ecranul a devenit negru.

Au trecut minutele. A încercat să-și distragă atenția calculând cât de departe Acolo a fost la merge, dar după realizând el nu a avut chiar atins Secol Boulevard, a jurat frustrat. Acest traseu l-ar trimite prin tunel care trecea pe sub capătul de est al pistelor pentru a se conecta la Imperial Autostradă înainte de el ar apoi avea la face a lui cale jos cel întreg lungimea părții îndepărtate a aeroportului, spre intrarea principală în—

Tu idiot , el blestemat se la fel de el făcut cel conexiune.

Fără să verifice traficul, Theo a trimis vehiculul într-un U strigăt. întoarce. O mașină care venea din sens opus a ocolit din calea lui, bâlpâind claxonul ca o alta mașina a ocolit să o rateze.

Theo și-a apăsat piciorul pe gaz și cauciucurile au scârțâit ca răspuns în timp ce SUV-ul a împins înainte și departe de aeroport.

A coborât pe drum în timp ce mașinile se deplasau spre dreapta, în afara drumului lui, când în față, a zărit un SUV negru cu lumini intermitente blocate în trafic mergând în direcția opusă.

„Trebuie să glumești de mine, Liu”, își spuse Theo în timp ce încetini cel limita de viteză și și-a dat drumul pe a lui lumini și sirene.

Când trecea pe lângă vehicul, aruncă o privire rapidă, fără să vrea să atragă atenție — și i-a văzut pe doi dintre colegii lui întinzându-și gâtul, încercând găsește o modalitate de a circumnaviga mașinile. Nu l-au observat niciodată.

Au fost de rezervă? Sau, în mijlocul unei operații, cu vieți pe Liu era dispusă să-și irosească doi dintre agenții ei trimițându-i să găsească Theo și-și trage fundul înapoi înăuntru? Nu avea suficientă încredere în ea pentru a aștepta și a găsi afară. Accelerând cel SUV, el stânga lor în spate.

. . .

Aer rece și proaspăt a suflat în largul mării, un contrast uluitor cu fierbinte înfundarea dubei. Carrie se uită la apa cerneală a Pacificului. Valuri prăbușit pe cel țărm în A neîncetat cadență de indiferență. Măine valul avea să se stingă și să intre la fel ca și ziua înainte de și ar do cel zi după. Ea găsite relief în știind acea cel Pământ ar a pastra întorcându-se și acea, pana la urma, nu a făcut-o îngrijire.

În capătul îndepărtat al lotului, pe plajă, un foc a scuiat scânteii portocalii sus în cel stele cu A satisfăcător trosnet. În spate cel foc, A cuplu înclinate, cu picioarele sprijinite pe focarul de beton gri. Carrie a inspirat profund cel fumuriu aromă de nostalgie și imediat simțit cel rece butoi de un pistol lipit de ceafa ei.

„Eu nu a fost merge la strigă,” ea a spus. „Eu A fost doar... savurând.”

„Hai să obține acest peste cu,” Sam a spus, trăgând a ei braț în cel alte direcție.

Împreună s-au îndepărtat de dubă spre celălalt capăt al loc de parcare. În colțul acela, becul de la lampă era stins. Un morman de nisip iar echipamentele de construcții aruncate de dedesubt au căpătat umbre ciudate lumina lunii. Un pescăruș stătea cocoțat deasupra unei alte lămpi, cu capul înclinat una în alta în timp ce îi privea trecând. Carrie le-a considerat de la de pasăre vedere: Două oameni, învăluit în explozivi, calm în mișcare în întuneric. Vântul sărat i-a suflat părul pe față și a tremurat.

„Înapoi acasă, ai spus că ai planuri”, a spus ea. „Dar atunci a ta tatăl a murit.”

Sam dădu din cap. „Eu și Ben eram pregătiți. Hărțile și vizele noastre erau Terminat. Ne economiseseam banii de zece ani. Zborurile noastre au fost rezervate. Și apoi, cu patru zile înainte să plecăm, el a murit.”

— Deci ai rămas și Ben a plecat fără tine?

Sam dădu din cap. The nisip zdrobit sub al lor picioarele. El mers doar suficient în fața ei încât să vadă mânerul pistolului ridicându-se în sus peste talia pantalonilor pe spate.

„Te-ai supărat pentru el?”

Sam întoarse capul. „Ben?”

„Da. Când el stânga tu in spate.”

Aproape ajunseseră la capătul lotului și la grămada de aruncate moloz.

"Nu. Nu. L-am pus să plece. A vrut să rămână, nu a crezut că este corect. Ceea ce nu a fost, spuse Sam ridicând din umeri. „I-am spus să plece și l-am făcut ia-mi si banii. I-ar fi mai ușor. Am spus că ar trebui să primească un pornește și m-aș alătura lui când aş putea. Și șaptesprezece ani mai târziu am făcut-o. Dar la momentul respectiv, pur și simplu nu puteam pleca.”

"Dar ta familie. Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat la Ahmad?"

Numele celui mai mic frate, cea mai adâncă rană, atârna în aer după ce i-a părăsit buzele. Ea a știut instantaneu că va avea efectul pe care a crezut-o. Ea s-a pregătit.

Pulsul îi bătea vizibil pe partea laterală a gâtului când se întoarse spre ea, oprindu-se chiar înainte să o lovească. Ea tresări și încercă să fugă, dar o apucă sub maxilar și o trase înapoi spre el, degetele lui înfășurându-se în jurul gâtului ei. Aducând-o aproape, el îi întoarse capul spre lateral, buzele lui zăbovind peste urechea ei. Respirația îi picta o umezeală caldă pe obrazul ei și ea scârțâi involuntar în timp ce degetele lui se înfipră în ea piele.

"Do nu aduce a lui Nume Aici," Sam șoptit în a ei ureche.

Nu lupta. Nu lupta. Nu lupta. Carrie a încercat cu disperare să depășească instinct. Închizând ochii, se concentrează asupra sunetului valurilor care se prăbușesc.

Încet, strânsoarea lui începu să se slăbească până când o eliberă complet. Ea s-a împiedicat înapoi, respirând adânc. Aplecându-se, mâinile ei s-au dus la genunchii ei. Ea și-a îndepărtat privirea.

Sam făcu semn spre grămadă.

"Grăbiți-vă."

• • •

The semafor întors galben. Theo accelerat, control ambii moduri la fel de undupă gânduri. The ușoară a fost roșu înainte de el chiar atins cel intersecție, dar

el butoiat prin oricum.

În stânga lui, un avion a dărâmat pista de nord a LAX-ului în timpul decolării. Theo își verifică viteza. Șaptezeci și cinci de mile pe oră. Limita de viteză era treizeci și cinci. Cu o privire spre avion în timp ce roțile sale părăseau pământul, Theo presat a lui picior în pedala și cel ac a mers peste optzeci.

Westchester Parkway mergea paralel cu aeroportul. Traficul a fost ușor și câteva mașini care se aflau pe drum au încetinit ascultător și au tras la dreapta când au auzit sirena și au văzut luminile intermitente. Theo a cercetat zona, disperat după indicii vizuale care să umple ceea ce memoria i-a lăsat afară. Trecuseră ani de când mergea pe aici. Zona arăta diferit de cum își amintea.

În copilărie, când familia lui mergea la plajă, mergea la Toes. Degetele de la picioare Plaja a fost o mecca a surfului în anii '60, dar după ce au fost construite digurile de stâncă pentru a preveni eroziunea plajelor, surf-ul care adusesese oamenii înăuntru a dispărut. Aceasta era acum în primul rând o plajă pentru localnici cu valuri calme, o pistă de biciclete întortocheată, și foarte putini turisti.

Theo a bătut cu pumnul în liniuță, frustrat și o undă de șoc de durere s-a răscolit prin brațul rănit. Se bucura de durere. A meritat-o pentru fiind Atât de prost, pentru a lua așa mult de pus ea împreună.

Degetele de la picioare conectat la Dockweiler.

S-a apropiat de capătul drumului, iar Theo s-a confruntat cu un alt semafor roșu. El a încetinit, verificând traficul din sens opus și nu a văzut niciunul sosind. Depășirea vitezei înapoi, a început să se îndrepte spre dreapta pe roșu, aruncând o privire în sus la numele străzii ca a rotunjit curba. Pershing. El a crezut că strada aia ar putea...

El auzit cel frane înainte de el a văzut cel mașină.

Cauciucurile au zbierat, cu o secundă înainte ca mașina să se izbească de el în plin viteză, lovind SUV-ul chiar în spatele ușii șoferului. Mașina a ieșit din control până când a lovit altceva - ceva mare, ceva metal - care a făcut SUV-ul să se rotească în direcția opusă. Se auzi un pop puternic și a plouat sticla jos pe el, urmat de către a goană de aer rece.

Pentru A moment, Tot în jurul -l a fost staționar. Misto, și încă. Theo nu a făcut-o mișcare.

Theo și-a desfăcut centura de siguranță cu degetele însângerate și s-a dus la ușă mâner. Nu s-ar clinti. Ușa era blocată. Mașina a fost prinsă împotriva ce el asumat a fost cel trenul de rulare de o alta mașină. Theo a tusit la fel de fum infiltrat în cel interior prin cel zdrobit fereastră.

Crawling în cel înapoi scaun, Theo a devenit conștient acea a lui întreg corpul — dar a continuat. A încercat ușile din spate, dar au fost încuiate.

Geamul din spate era o pânză de păianjen din sticlă spartă. Theo se cățăra peste bancheta din spate. Acolo, a putut să se ridice în picioare, aplecat în strâmtor spațiu de marfă. Ținându-se neclintit cu brațul lui bun, Theo se trase înapoi piciorul stâng și lovi cu piciorul în pahar. La a treia lovitură, geamul s-a spart în jurul piciorului lui cu un zgomot zvâcnit. Theo s-a grăbit afară din spatele mașinii, supt în respirații adânci de aer proaspăt.

Un străin a alergat la el. "Te simți bine? Trebuie să stai jos. Un ambulanță este pe drum."

Theo auzit aceasta toate, dar nici unul de aceasta înregistrat la fel de el chestionat cel scenă. Trei mașini. Unul pe partea sa. O motocicletă. Toate stricate. Sticlă spartă și răsucit metal a fost presărat pretutindeni. A jumătate duzină oameni culca pe cel pământ, gemând. Trecătorii stăteau lângă propriile lor mașini, neputincioși.

Neajutorat.

The Hoffmans.

Trebuia să continue.

Theo s-a îndepărtat de bărbatul care încerca să-l facă să se așeze și s-a îndreptat spre mașina răsturnată. Un cuplu tânăr a îngenunchat la pământ vorbind cu șoferul care era blocat în interiorul vehiculului, încă legat de centură a ei scaun. Ea a fost conștient dar acoperit în sânge. ei spuse a ei nu lămișcare.

„Este bine?” întrebă Theo.

Ei au dat din cap. „Cred că da”, a spus soțul. S-a auzit o sirenă în distanță. „Așteaptă”, i-a spus bărbatul șoferului. „Vine ajutor. Ei sunt o să te scot afară, bine?”

Sirenele au devenit mai tare. Ar putea fi o ambulanță – sau ar putea fi FBI. Theo trebuia să iasă și el. În mijlocul tumultului, s-a dus spre motocicletă care zăcea pe o parte pe pământ. Cheia era încă în aprindere.

Înainte ca cineva să-l poată opri, Theo a îndreptat bicicleta și a călcat pe ea. Punând-o pe neutru, a apăsât înainte comutatorul de oprire în poziția pornit trăgând de ambreiaj și apăsând butonul de pornire. În mod miraculos, motorul bâlbâi într-un toar gutural. Theo îi dădu puțin gaz în timp ce ieșea ambreiaj, iar bicicleta a decolat.

Theo nu mai călărease de când afluase despre vechiul colegului său de cameră în anul întâi bicicletă de pământ, dar s-a întors repede. Curând, el miji în vânt ca motocicletă a alergat pe stradă, claxonele claxonând la el în timp ce se eschiva și împletit prin mașini. Theo i-a ignorat.

Brațul lui era mai greu de ignorat. Felul în care avea nevoie să conducă însemna călărie cu o singură mână nu era o opțiune. Durerea pe care a simțit-o când își întindea brațul stâng scoaterea din praștie aproape l-a făcut să piardă controlul bicicletei. Ca mâna lui dreaptă a funcționat clapeta de accelerație și frâna roții din față, a fost ușurat că nu a fost accidentat la acea braț. A lui stânga mână tremurat în este liber prindere pe cel ghidon, chinându-se la a pastra lucruri stabil și pe linia. The față obosi tremurat precar.

Theo a cercetat străzile următoare și a fost sigur de următoarea intersecție era stânga pe care trebuia să o facă. În fața lui era o mașină: un minivan așteptând ca un jogger să elibereze intersecția ca să se poată întoarce. Theo a dat bicicleta un pic de benzină și trecută în treaptă. Furgoneta era la jumătatea drumului din stânga când Theo trase înăuntru. Anvelopele dubitei au scârțâit în timp ce vira spre dreapta. Joggerul a sărit pe bordură, rostogolindu-se îngust din drum. Motocicleta s-a clătinat pentru o clipă înainte de a-și recăpăta echilibrul ca Theo a accelerat strada în zona rezidențială.

Cartierul era exact așa cum își amintea Theo: șerpuit și deluros. A navigat cu bicicleta prin labirintul de străzi care duceau spre coastă știind Acolo ar fi unu Mai mult stânga, apoi A dreapta acea ar jag la conectați la un drum de acces. Acel drum de acces ar urma apoi să fie paralel cu plajă, terminand într-o legatura cu Parcărilor lui Dockweiler.

Trebuia doar să găsească strada potrivită.

Theo a încetinit, a aruncat o privire în ambele direcții, apoi a suflat printr-un semn de stop către începe să urce un deal abrupt. Nu avea timp să călărească cu grijă — dar avea destul sens la recunoaște acea Acolo au fost Nu scaun curele acum și el nu a fost purtareo cască.

Coborând cu mașina de cealaltă parte a dealului, se concentra pe a doua stradă înainte. A crezut că asta era, dar când a trecut pe lângă prima stradă, ceva înăuntru banca lui de memorie s-a agitat.

Prima stradă. Asta a fost. Cel pe lângă care tocmai a trecut.

Theo a frânat puternic și a strâns ghidonul. Anvelopa din spate a lăsat un negru pată în formă de semicerc în timp ce bicicleta se învârtea. Revving the motorul, Theo a revenit cu viteză pe stradă spre virajul corect, la fel ca o mașină creștea dealul din fața lui.

Theo se miji la farurile care veneau din sens opus și se înclină drept mașină frânat și deviat cel opus direcție, îngust dispărut cel motocicletă. Sărind bordura, mașina a intrat într-un hidrant de incendiu cu un bubuitură explozivă. Theo și-a dat piciorul în jos într-o încercare disperată de a păstra control în timp ce bicicleta se clătina peste drum. Se uită peste umăr la gheizerul de apă care a țâșnit în aer în fața mașinii distruse și șoferul dinăuntru care s-a luptat cu airbag-ul.

Theo a continuat.

Bicicleta a sfâșiat pe lângă casele de milioane de dolari care mărgineau stradă. Theo știa că oceanul se afla chiar de cealaltă parte. În față, nisipul a suflat peste cel drum aproape A ușoară pol acea afișat A reflectorizant albastru semn la jumătatea drumului sus. PLAJĂ , se citi, cu o săgeată. Theo accelerat.

Era aproape acolo. Odată ajuns pe drumul de acces, era o dreaptă. El ar putea ajunge la familie în câteva minute.

Dacă asta e Unde ei au fost.

Îndoiala năvăli în el în timp ce se gândea la tot ce se întâmplase de atunci părăsise echipa FBI. Dacă a greșit? Dacă familia nu era Acolo? Theo clătină din cap. Nu. Trebuiau să fie acolo. ei *trebuia* să fie.

Strada s-a apropiat. Theo a accelerat în viraj, dar imediat a trântit frâna. Corpul lui aproape a trecut peste ghidon în timp ce motocicleta sa oprit, aproape lovind în baricada de securitate care a blocat intrarea vehiculului pe drumul de acces. Coloane de metal până la talie erau distanță suficient de aproape încât bicicleta să nu poată trece. Era un mort Sfârșit.

"Nu!" strigă Theo, cu vocea înăbușită de sunetul izbucnirii face valuri peste plajă în fața lui. S-a ridicat, călare pe bicicletă, gâfâind, ignorând durerea. O amintire a casei care a explodat mai devreme zi i-a umplut mintea, urmat de poza familiei Hoffman.

Theo sat jos pe cel bicicleta, răsucit cel ghidon Drept, și lovit cu picioruloprit.

Scanând zona în timp ce conducea prin cartier, Theo a căutat pentru un plan de rezervă. Dockweiler era încă prea departe pentru a merge pe jos. Avea nevoie ocoli cu bicicleta șirul de case până la drumul de acces.

Sus înainte, un Pământ mutator a fost parcat în față de A tomberon la A santier. Încurajat de speranță, Theo a accelerat. Miji ochii ca el abordat cel lot la obține cel culca de cel teren și găsite lemn și oțel

suporturi care se ridică dintr-o fundație de beton. Dar mai important era ceea ce a văzut prin și dincolo de toate acestea: plaja și drumul de acces.

Fără gândire aceasta prin, Theo a sărit cel bordură și călare cel motocicletă sus cel placaj improvizat rampă acea muncitorii a avut așezat împotriva Fundatia. A încetinit în timp ce a condus cu grijă prin lung și slab casa, virând la stânga și la dreapta pentru a evita țevile metalice să iasă din teren unde aveau să fie în curând bucătăria și băile. În spatele fundație, exces conducte așezat deasupra metal schele. a lui Theo ochi lărgit în timp ce judeca îndepărtarea.

Coborându-se cât a putut, Theo a călărit pe sub țevi. El a clarificat abia, dar în distracția atenției, piciorul lui a tăiat marginea schelei cadru. Bicicleta s-a învârtit violent în lateral, iar Theo a fost aruncat, aterizant în cel nisip. A mic de statura distanță departe. The schele și conducte a început la prăbușire într-un cor terifiant de metal necontrolat care se izbi de sine în timp ce Theo se grăbi înapoi la bicicletă, trăgând-o în picioare și departe de lot.

Pantofii lui Theo se înfipseră în nisip în timp ce împingea motocicleta spre acces drum. — Nu îndrăzni, spuse Theo auzind motorul bicicletei începând să treacă pulveriza. În timp ce se întindea pe mașină, acesta păru să geamă în semn de protest și Theo am observat un cui ieșit din anvelopa din față. Theo i-a dat puțin gaz și bicicleta a mers cu greu.

Ținându-se de ghidon, a observat că ambele brațe începuseră să tremure, iar brațul stâng amortise complet. Și-a scos totul din minte. Deteriorarea corpului său. Sfârșitul carierei sale. Calea distrugerii pe care o avea lăsat în urma lui. Imaginea politicianului dând din cap spre el, având încredere în el, chiar înainte ca casa să explodeze. Theo s-a forțat să închidă totul. El trebuia să se concentreze asupra familiei și a ceea ce putea face pentru a-i ajuta. Asta, și doar asta.

Anvelopa din față era acum complet plată, iar janta metalică răzuită pe beton. O șuiură subțire de fum a ieșit din motor în timp ce sughita bicicletă strângând neregulat ca răspuns. Cu o pufătură tristă, motorul părea că s-a stins singur, iar bicicleta s-a îndreptat înainte numai pe impuls.

Theo ridică privirea, învins, când nu departe, în depărtare, văzu a clădire. Era un fel de șantier municipal de întreținere sau ceva de genul ăsta fel – și știa că chiar dincolo de asta se afla plaja Dockweiler.

Theo scăzut cel motocicletă în cel nisip și a început alergare, dezfundare a lui pistol la fel de el a mers. The clădire a luat A Mai mult definitiv formă

cu atât se apropia: zid solid de ocean, dar în spate, spațiu deschis pentru vehiculele de întreținere a orașului și alte echipamente. Drumul de acces ranit în jurul părții din spate. Chiar dincolo de clădire: marginea îndepărtată a Dockweiler's prima parcare.

Tragându-se la capacul clădirii, și-a tras pistolul în defensivă poziție când a trecut prin spatele clădirii. Părea vacant, cu excepția câtorva camioane și un tractor mare cu o greblă de plajă atașată în spate. Fara lumini pe, nimeni în jur.

Și-a încetinit pasul, ușurându-și drumul până la capătul clădirii cu al lui spatele lipit de perete. Privind cu prudență după colț, el a măturat zona pentru o dubă în mișcare, dar a înghețat la ceea ce a văzut. La marginea Parcare era o femeie, aplecată, cu mâinile în genunchi și un bărbat în picioare peste ea. Chiar și de la distanță, Theo putea distinge sinuciderea explozivă veste pe care le purtau amândoi.

Theo prins a lui suflare la fel de el scanat cel lot, observarea cel dubă la A distanță. Dar ce făceau Carrie și suspectul? În timp ce ea se ridică, bărbatul făcu semn către o grămadă de ceea ce părea ca o construcție aruncată baricade. Ea se îndreptă spre ea.

Theo a ocolit colțul și a dispărut din vedere în spatele unui camion.

• • •

Mergând spre grămadă, Carrie a încercat să-și desfacă nasturele blugilor dar mâinile ei legate făceau imposibil. Degetele ei tremurânde nu s-au răsucit chiar în unghiul ciudat. Se întoarse spre Sam.

„Îmi pare rău, A mic Ajutor?" ea a întrebat blând.

Uitându-se la pantalonii ei umezi și la nasturele de deasupra lor, el părea ambele agitat și stânjenit când se îndrepta spre ajutor. În timp ce își punea mâinile aproape talia ei, ea a privit în altă parte.

A bâjbâit și cu butonul; era încăpățânat și mâinile lui erau deplin. Punând detonatorul în buzunar, apucă micul buton de metal și o trecu prin deschizătură exact când genunchiul lui Carrie se înfige cu putere în al lui bifurcare. A lui ochi bombat și A mormăit lovitură afară de a lui gură, a lui corp dublandu-se de durere. Carrie se aruncă înainte și apucă detonatorul din buzunarul lui. Sărind înapoi, ea se grăbi în afara lui.

Se holbau unul la altul, cu ochii mari, respirând greu. Carrie e legată mâinile pusă în sandviș cel detonator între a ei palmele, a ei degete ambalaj

în jurul dispozitivului ca cel al lui Sam în jurul gâtului ei. Expresia de pe chipul lui spuse a ei acea în ciuda toate a lui planificare și intrigant, în ciuda toate a lui concedieri și planuri de rezervă, *acest* nu era ceva ce anticipase.

Odată ce a apăsător butonul, copiii vor fi în siguranță. Avionul ar putea teren. Ea i-ar acorda lui Bill absolvirea. Așa trebuia să fie. Acest a fost singura cale.

„Ce s-a întâmplat cu Ahmad?” ea a întrebat.

Sprâncenele i se ridicară puțin înainte de a se scufunda într-o privire de înfrângere dureroasă. De parcă actul de a lăsa pe cineva să intre a fost mai dificil decât răpirea a ei familie, decât prăbușirea un avion.

„Am ajuns în LA în septembrie 2019”, a spus Sam pe un ton întunecat și amar. "Aceasta a fost cer. The soare, cel ocean. Tot așa de dracului curat. eu a fost faceaceasta. Noi au fost face aceasta împreună. In cele din urma. Toate de aceasta. Viață a fost doar... remarcabil.

„O lună mai târziu, președintele dumneavoastră a ordonat retragerea trupelor din nord Siria. Micul nostru buzunar din Kurdistan. Ceea ce a dat undă verde Turciei atac. Au venit după oamenii noștri în câteva zile.” A clătinat din cap cu o întuneric a rade. "Tradat, din nou. Abandonat, din nou. Și după noi a avut sacrificat așa de mult, luptă pe langa tu, distrugând ISIS pentru tu noi pierdut unsprezece mie YPG luptători învingând ISIS pentru tu. Unsprezece. Mie. Și tu do *că* . Tu trăda-ne ca *că* .

„Când Ben și cu mine am văzut orașul nostru la știri, a durat trei zile până să fim au putut lua contact cu oricine de pe teren. Știi cum Mulți din familiile noastre au murit?”

Ea nu a făcut-o răspunde.

— Toate, Carrie. Fiecare singur. Ni s-au trimis poze așa ca noi ar putea identifica cel corpuri. The ultimul imagine eu avea de Ale mele mamă este a eicadavru umflat, putrezit. vezicule pe buze. Arsuri pe pielea ei. Ahmad. Ale mele bebelus frate. Așezat peste a ei. Spumă în jurul a lui gură. Galben puroi din cel chimicale. Ale mele a fratelui ultimul act a fost încercând la proteja al nostru mamă."

Ochii lui se umpluseră de lacrimi și acum se îngustară asupra ei. Ea strâns strânsoarea ei asupra detonator.

— Erai la curent cu retragerea trupelor? el a întrebat. „Și atacurile asta a venit ca rezultat?”

Ea a simțit că rușinea îi înflorește pe obraji. Ea clătină din cap.

Sam dădu din cap de câteva ori, încrucișându-și brațele. „Ei bine, sunt sigur că ai fost ocupat. Probabil a avut un termen limită cu munca. antrenamentul de baseball al lui Scott. pun pariu prietenii au fost veni pe peste pentru cină. Sau pot fi tu a văzut aceasta pe cel știri dar

pur și simplu nu putea fi deranjat să-i pese. Era doar o țară săracă. Unii săraci oameni. Atacurile ca asta doar se întâmplă Acolo. Doar asta cum este."

Vocea lui a început să se ridice.

„Eu stiu este Cum tu a reactionat deoarece eu a văzut aceasta întâmpla. eu a fost Aici. Asa de a fost Ben. Eram în siguranță. Eram într-o țară în care astfel de atacuri nu întâmpla. Și toate în jurul S.U.A noi privit tu obține ta verde smoothie-uri și a merge la sală. Te-am văzut făcând selfie-uri și plecând în vacanță. Am urmărit o crescut femeie suspin isteric, eu Rău, rulare în jurul în cel iarbă isterică, când a văzut un câine lovit de o mașină. Și tot ce mi-am putut imagina a fost cel uite pe a ei față când ea făcut clic trecut cel știri de Ale mele a satului anihilare. Plictisit. distras. Adică, *privilegiu* .”

El a mârâit împotriva cuvântului, iar Carrie a tresărit împotriva adevărului. The detonatorul atârna între ei.

„Ahmad. Fratele meu mic. El a fost motivul pentru care nu m-a supărat niciodată să le pierd pe toate acei ani. El a fost ceea ce am fost cel mai mândru în viața mea. Și a fost luat de la mine, luat de la mine pentru că țara asta îl vede, vede poporul nostru, ca nimic. Utilizabil. Doar oameni săraci pot face ce vor cu."

A val rulat în. Și o alta.

„Sam”, a spus Carrie cu o voce care era întemeiată, dar plină de tandrețe, „Eu obține de ce faci asta, dar nu justifică ce faci."

El nu a făcut-o avea A raspuns. El doar clipi la a ei.

— Ai tot dreptul să fii supărat, Sam. as fi si eu. Dar vina ta nu pot..."

„Vinovația *mea* ?” țipă el. „Vinovația mea? Dar vina *ta* ? Tu si ignoranța și inacțiunea ta. Țara asta și felul în care gândești..."

"Dar Sam! Tu au fost Aici cu S.U.A!"

Carrie a văzut a ei greșeală imediat. Fiecare moment în care el ar fi s-a învinuit că i-a părăsit, că nu i-a putut proteja pentru căși el îi abandonase, pentru că trăiau o viață liniștită în timp ce sufereau. Aceasta toate s-au jucat pe fața lui, pumnul nebun al vinovației supraviețuitorului spărgându-l deschis chiar în fața ei.

Toate el ar putea do a fost da din cap a lui cap. Ceva în -l a avut schimbat. — Ai dreptate, spuse el în cele din urmă. "Tu esti. Dar mă răzgândește?" El a răs și privit în jurul la a lui împrejurimi, tremurând a lui cap viguros, A pic maniac. El ascuțit la cel detonator. "Ta mic truc

a fost drăguț. Și micile tale jocuri ale minții sunt drăguțe. Dar asta uiți. Încă mai am o pasăre în mână. Încă mai am copiii.”

Poartă corp a mers rece.

"Și acea înseamnă — eu nu nevoie tu."

Mai repede decât putea ea să reacționeze, Sam se întinse în spatele său și făcu pistolul, îndreptându-l spre capul ei.

Fără să se gândească, a ridicat siguranța de plastic de pe detonator și și-a mutat degetul mare spre buton.

A pistol dat afara. Pescăruși a zburat în cel noapte cer.

Sam catarama, sânge țâșnind din cel împușcătură răni în a lui stânga coapsă.

Urlând, a căzut în genunchi, pistolul căzut lângă el.

Carrie a dat cu piciorul în ea, arma alunecând pe asfaltul nisipos a ajunge. Învârtindu-se, ea a văzut un tânăr cu o vestă antiglonț care se luptă jos dealul spre ei.

„FBI!” țipă el.

Anvelopele scârțâite au tăiat scena. Carrie s-a biciuit pentru a găsi două SUV-uri negre care intră cu viteză în parcare spre duba în mișcare.

Sam a decolat, alergând stânjenit pe plajă, zburând pe nisip, o urmă de sângele lăsat pe urmele lui.

„O să-l iau”, a strigat-o agentul FBI în timp ce dărâma plaja. "Merge!"

Decolând într-un sprint mort pentru dubă, Carrie a rupt velcro-ul vestei. Eliberându-se, s-a oprit suficient de mult pentru a o așeza cu grijă pe asfalt, ouătoare cel detonator lângă aceasta. Ea ridicat a ei arme la identifica ea însăși ca o non-amenințare pentru agenții înarmați care se revărsau din vehicule în jurul dubei.

„Are nevoie de ajutor!” a țipat Carrie. „Călalt tip. Sunt jos plajă. Grabă!"

CAPITOL DOUĂZECI ȘI OPT

SUNETUL unei împușcături la distanță de pe cealaltă parte a ecranului atârnat în aerul cockpitului. Bill și Ben s-au aplecat în față, disperați apucându-i pe amândoi.

„Mami!”

Cu un șuierat, Bill și-a smuls masca de oxigen. Șansele sunt suficiente gazul se scursese sub ușă pentru a-l răni era minim – și în momentul de față nu-i păsa. Bill strânse laturile laptopului. „Prietene. E în regulă. Sunt aici”, a spus el.

The a băiatului umed adulmecă umplut cel cabina de pilotaj. „Mami. mami, Vă rog.”

Ceva s-a izbit de dubă. Copiii țipau și piloții au sărit.

„Scott! al mamei Aici,” a spus Poartă înăbușit voce. „Copii, al mamei Aici.”

Sunete de metal care loveau metalul veneau din afara dubei, ecranul zguduindu-se ca răspuns la fiecare lovitură. Atât Carrie, cât și Scott țipau până când deodată ușile furgonetei s-au deschis și a intrat o lumină galbenă. A figură neclară a sărit în dubă, lovind telefonul și ascunzându-l camerei vedere.

— E în regulă, spuse Carrie iar și iar în timp ce plângea. „Totul va fi Bine.”

• • •

Suspectul a avut un avantaj, dar a fost rănit și Theo a fost mai rapid alergător.

Theo își puse pistolul în toc. Indiferent ce s-a întâmplat, Theo nu a putut trage în timp ce amândoi se mișcau. Bărbatul era acoperit cu explozibili. Alungare -l pe plajă, Theo s-a închis încetul cu încetul până când era destul de aproape

să-l atingă. Cu o ultimă explozie de viteză, a sărit pe spatele suspectului, bărbatul prăbușindu-se sub greutate în timp ce amândoi se prăbușiră la pământ. Nisip alb a zburat în aer și s-a lipit de piele în timp ce bărbatul se lupta pentru el control în ciuda fiecăreia dintre limitările lor fizice. Brațele și picioarele s-au izbit un fulger de sânge și durere.

Suspectul a intrat în Theo pentru a-i oferi un pumn, lăsându-și propriul stomac expus. Theo a văzut oportunitatea și a băgat cu cotul în cel al bărbatului trunchiul, lovitura lovind intestinele suspectului chiar sub coaste. Omul dublat cu un mormăit.

Afară de cel colț de a lui ochi, încă departe în cel distanță, Theo a văzut celagenți de rezervă alergând spre ei, farurile de pe căști zgâindu-se lumină pe toată plaja.

Rulându-se pe spate, Theo l-a tras pe bărbat deasupra lui, înfășându-l pe al lui piciorul stâng peste talia suspectului. Trecându-și piciorul stâng sub genunchiul drept, Theo a blocat corpul suspectului la loc înainte de a-și înfășura brațele într-o cifră opt în jurul gâtului suspectului. Suspectul a fost imobilizat într-un spate gol sufocare înainte de el chiar știa ce a fost petrecându-se. The suspect bătut la a lui Theo arme, dar dincolo acea el nu se putea mișca.

Praștia lui Theo trebuie să se fi desprins complet la un moment dat în luptă, dar nu observase. O amorțeală rece înlocuise pulsația neîncetată a durere pe care o simțise în braț toată ziua și a presupus că era într-o adrenalină... stare alimentată de șoc.

Agenții de rezervă se apropiau, dar pe măsură ce se apropiau, Theo puteau să-și vadă armele scoase.

„Nu trage!” Theo a tipat.

S-a mijit în fasciculele farurilor lor.

Distras, Theo nu l-a observat pe suspect care se apuca de nisip. Cu mâna plină, bărbatul i-a aruncat-o în față lui Theo, orbindu-l. Theo clipi furios, în timp ce își legăna brațele, încercând să-l simtă pe suspect.

„Pune-te la pământ! Treci la pământ!”

The strigă de cel alte agenți a răsunat mai aproape, aproape Acolo.

„Ține!” unul dintre agenți țipă peste ceilalți, exact așa cum simți Theo ei lângă el. Backup era aici și suspectul era depășit numeric. Dar cel panică în cel a agentului voce spuse Theo acea ceva a fost foarte gresit.

Ochii lui Theo lacrimară abundant, dar, treptat, viziunea i se apropia se concentreze. Trăgându-l de talie, Theo și-a desfăcut cămașa pentru a-și șterge ochii. A lui mâna i-a zdrobit tocul.

Aceasta a fost gol.

Vederea i s-a ascuțit și Theo a văzut pericolul pentru el însuși.

Cinci FBI agenți, minus se, stătea în picioare cu pistoale desenat în față de celsuspect.

The suspect confruntat lor, arătând a lui Theo pistol direct la cel sinucidere vesta.

a lui Theo stomac scăzut. Dacă cel om tras cel declanșatoare, fiecare unu de lorera mort.

"A pune jos cel pistol și bine aduce tu în fără mai departe dăuna," Theo spuse cu vocea mult mai stabilă decât simțea.

— Mai mult rău, repetă suspectul, cu un mic zâmbet pe buze.

„Asta e dreapta," Theo a spus. "Tu avea Ale mele cuvânt."

Bărbatul chicoti, zâmbetul lui din ce în ce mai nebun arătând dinții însângerați. A lui greutate prăbușit la cel dreapta, favorizand a lui stânga picior, cel unu Theo a avutlovitură. Și-a întors capul spre ocean pentru o clipă înainte de a privi în sus stele cu A adânc, relaxat inhala. "Ta cuvânt..." el a spus. "Tu stiu, Undeeu vino din, noi avea A zicală. 'Nu prieten dar cel munți.' Do tuștii ce înseamnă asta?"

— Nu știi ce înseamnă asta, spuse Theo încet. „Dar de ce nu o faci lasă arma jos și putem vorbi despre asta.”

Bărbatul a râs. Mormăi ceva pe sub răsuflarea lui. „Îmi pare rău?” spuse Theo.

Fața bărbatului a izbucnit de furie și a început să țipe: „Înțeleg de ce faci asta, dar nu justifică ceea ce faci!” A strigat-o iar și iar până când vocea i se răguși. Lacrimile îi umpluseră ochii și au început să curgă pe fața lui.

Theo nu a făcut-o răspuns. Nu unu făcut.

Suspectul s-a uitat în jur la agenți și apoi în jos la vesta pe care o avea purta și pistolul în mână. Părea să-i dea seama pentru prima dată ora unde era, ce se întâmpla. O privire de regret îi străfulgerăfață, doar pentru o clipă, înainte de a părea să pivoteze mental din nou, ca tocmai îi trecuse prin minte altceva. A râs din nou, dar nu în la fel maniacal cale. Aceasta a fost o moale, neîncrezător acces de furie.

„Toate acestea și *Sunt* cel cu alegere.”

Sprânceană i s-a încruntat când se gândea la situație. După o clipă, a lăsatscoase un oftat amuzat. Și-a ridicat privirea, cu ochii ațintiți spre stele și cu grija plasat cel butoi de cel pistol sub a lui bărbie și tras cel declanșatorul.

CAPITOL DOUAZECI SI NOUA

PILOȚII AUZEA haosul și agitația din dubă din cealaltă parte a convorbirii, dar nu putea vedea nimic, camera telefonului încă înclinat în sus spre tavan.

„Doamnă. Ești rănit? Sunt răniți copiii?” spuse o voce. Un corp urcat peste aparatul de fotografiat.

„Suntem amenda," Carrie a spus. „Suntem Bine."

Camera sa zvârlit și s-a umplut de lumină ca cineva din afara dubei a ridicat-o de pe podea. A apărut o femeie, cu zâmbetul ei sumbru triumfător ocupa tot ecranul.

"Căpitan Hoffman? Sunt Michelle Liu cu cel FBI, domnule. Ta familie este
—"

Se auzi un sunet slab al unei singure împușcături, iar ea se întrerupse ca Bill tresări.

Unghiul camerei a scăzut în timp ce Liu s-a grăbit să-și dea seama ce era petrecându-se. Acolo a fost confuzie și agitație, cizme alergare. The sunetul zgârietor al unui radio a izbucnit cu o voce răsuflata. „Suspectul este mort”, aa raportat bărbatul. „împușcătură auto-provocată”.

The telefon mutat și cel a femeii jubilatoare față întors.

"Este oficial! Noi a primit l, domnule. este peste."

Ea a respirat puternic cu entuziasm în cel aparat foto înainte de cruciș pentru a vedea mai bine scena din cockpit, zâmbetul ei dispărându-se.

„Este o armă?” ea a întrebat.

"A tăia lor oprit,” Ben a spus, a lui voce strident. "A tăia lor oprit!"

Bill a auzit-o pe Carrie țipându-și numele în timp ce a închis laptopul, apelul deconectarea.

Factură nu a făcut-o mișcare A mușchi. El ar putea sens cel pistol lângă a lui cap. Dar cel amenințare de abia înregistrat și a căldură răspândire prin a lui corp.

Familia lui era în siguranță.

Întorcându-se încet, se uită la Ben.

Expresia goală a tânărului nu a trădat nimic. Lacrimile curgeau liber din ochii săi liberi în timp ce se uita la laptopul închis. Cel mai bun prieten al lui a fost mort. Era singur pe lume. Părea că Ben a ieșit afară despre cine a fost cândva în ceva cu totul nou. Paradigma se schimbase iar lui Bill se temea de ce ar putea însemna asta.

Bill nu voia să vorbească primul și trebuia să calce ușor. Familia lui s-ar putea să fie în siguranță, dar țeava armei îi spunea că acest lucru era departe de a se termina. Factură mai avea nevoie pentru a pune avionul la sol.

Fără luând a lui ochi oprit cel calculator, Ben in cele din urma vorbit. „Acțiuni avea consecințe, Factură. Noi spuse tu...”

S-a oprit, întorcându-se la dreapta scaunului său. Bill auzi un fermoar deschis. Ben a scotocit prin geanta de umăr pentru o clipă înainte de a se întoarce către căpitan.

Bill se uită în jos la mâna bărbatului și simți nările lui fulgerându-se cu ascuțit admisie de aer. Era un alt recipient.

Factură nu putea vorbi. In cele din urma el găsite A singur cuvânt: "Nu." Ben aplecat peste. The pistol aproape atins Bancnote cap.

„Nu ?” spuse Ben. „Nu cred că „nu” mai este o opțiune.”

„Eu a.m nu gazare lor din nou. Acest nu a fost parte de cel afacere.”

— Nici tu nu i-ai spus echipajului. Sau autoritățile. Sau să-miucid tot ce am mai bun prieten. V-am spus: acțiunile au consecințe. Acum ia asta și plătește greșelile tale.”

Bill se lăsă pe spate, trăgându-se de recipient și de pistol. El a crescut a lui Mainile in aer.

„Eu absolut nu voi...”

Ben și-a desfăcut hamul. Trecând peste consola centrală, se ridică deasupra căpitanului, țeava armei tremurând în timp ce se apăsa în cea a lui Bill frunte.

Bill își simțea propriile brațe, încă întinse, începând să tremure ca bine. Ben avea un teren literal mai înalt. Avea o armă. Și Bill a trebuit să rămână viu pentru că Ben *ar face-o* prăbușiți avionul.

"Bine," Factură șoptit. "Bine."

In miscare încet, Factură adus a lui mâinile redirectiona la Accept cel recipient. Ben tras inapoi si arma a părăsit a lui Bill frunte.

Bill a tras în sus, apucând mâna care ținea pistolul de încheietură. El sfâșiat a lui proprii mâinile la fel de greu la fel de el ar putea, dar din A

așezat poziție el

nu avea pârghie. Ben mormăi și strânsoarea de pistol i-a alunecat, degetul lăsând trăgaciul — dar reuși să-l țină în mână.

Cu degetele încă încheștate în jurul încheieturilor lui Ben, Bill le strânse pe ale lui încheieturi violente.

Ben trânti capul lui Bill cu cealaltă mână, cea care ținea în brațe recipient. De fiecare dată când pumnul lui lovea corpul lui Bill, mingea agitatoare din interiorul recipient zgomot. A sufla după a sufla, cel sunete de metal pe metal și carne pe carne a umplut carlinga.

Bill a tras în jos cu putere și apoi a împins mai tare în sus, simțind strânsoarea lui Ben pistolul slăbindu-se de fiecare dată. Încă una-

Ben crăpat cel metal recipient împotriva cel latură de Bancnote templu.

Bancnote viziune a mers neclară cu durere dar el ținut a lui mâinile strâns strâmtpe încheietura mâinii lui Ben.

Ben a coborât din nou recipientul exact în același loc.

De data aceasta, vederea lui Bill s-a înnegrit. Amețit și dezorientat, instinctul a luat peste și și-a ridicat mâinile pentru a-și proteja capul. Eliberat de la Bill strângere, Ben se clătină înapoi.

Bill a înjurat și a început să-și balanseze brațele în spatele lui, încercând să se apuce de el Ben. Ușoară și umbra întors la a lui viziune, dar era toate estompa.

The agitator minge zguduit. Factură auzit cel șuierat de cel recipient fiind descuiat, urmat imediat de deschiderea ușii. Ben a dat un mic mormăi și aerul fluieră în timp ce arunca otrava din carlingă și în cabină.

CAPITOL TREIZECI

CARRIE L-a privit pe regizorul LIU PACE în timp ce ea lătra întrebări în dubă.

„Ce vrei să spui că primul ofițer a fost implicat în asta tot timpul?” ea a cerut.

Agentul Rousseau a tăiat frânghia în jurul lui Scott. Băiatul s-a prăbușit în Carrieși și-a înfășurat brațele în jurul corpului ei, Elise a pus un sandwich între ei. Elși-a strâns tare mama și copilul a scâncit.

"Blând," Carrie a spus. "Este Bine, bebelus. Suntem sigur.""Trebuie să știi-"

„Liu,” Rousseau a spus blând. "Da lor A minut."

"Noi nu avea A minut!" Liu a tipat.

— Are dreptate, spuse Carrie, coborând stânjenit din dubă ținând-o pe Elise. Întorcându-se, ea îl luă de mână pe Scott înainte ca acesta să sară afară. "Ce ai nevoie?"

„The primul ofițer-"

„Este prieten cu Sam.” Carrie făcu semn pe plajă. Ea s-a gândit la cu o clipă înainte de a se gândi mai bine la ceea ce avea să spună. Oftând, ea sărutat Elise și ținută cel bebelus afară la Rousseau. „Ar fi tu? eu gândiau văzut destule astăzi.” Ea a coborât la nivelul fiului ei. „Suntem în siguranță acum, iubito. Dar mama încă trebuie să aibă grijă de unele lucruri pentru a ajuta tati. Asa de eu nevoie tu la stai cu ta sora și merge cu cel agent,Bine?" Ea sărutat -l pe cel top de a lui cap, și privit lor mers pe jos afarăla îndemână înainte de a se întoarce la Liu. Ștergându-și fața, ea a fost brusc epuizat. „Numele lui este Ben. E sirian si el. Sau kurdă...” Vocea ei trasat oprit în incertitudine stânjenită. "Și el are A pistol.”

"De ce nu a făcut-o el doar prăbușește avion el însuși, apoi?" Liu a întrebat.

Carrie s-a scuturat a ei cap. "Deoarece acea nu a fost aceasta. ei dorit la faceBill alege. Noi sau avionul.”

"Și acum că nu exista un alegere? Este el încă merge a face accident de factura?"

Carrie se uită în jos la plajă. În depărtare, putea distinge agenți miscare de rotație a lui Sam corp, luând poze, realizarea semne, documentare, înregistrare.

„Eu nu știu,” ea a spus. "Dar noi doar ucis cel numai familie el a avut stânga.

Asa de aș imagina orice lucruri posibil."

Carrie nu a putut descifra expresia de pe chipul lui Liu în timp ce se întoarce, aducând a ei telefon la a ei ureche. Carrie încordat la auzi ce ea a fost zicală.

Tânărul cu pistolul care îl urmărise pe Sam și îi permisesse lui Carrie scăpare s-a apropiat, întinzându-și mâna. S-a prezentat și a întrebat dacă Carrie era bine.

Carrie îi luă mâna în ambele ei. „Voi fi odată ce avionul aterizează.” Ea era pe cale să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse mai devreme când Liu s-a întors. The Două Agenți FBI se uitau unul la altul jos în tăcere.

În cele din urmă, Liu vorbit. „Nu Spune „Eu spuse tu așa de.” Ea blocat afară a ei mână.

Bărbatul s-a uitat la el o clipă înainte de a-și extinde-o pe a lui. ei și-au dat mâna — dar ambele fețe le-au rămas pietroase și păzite.

„Theo,” Liu a oftat. „Suntem nu Terminat Aici. Există A problemă."

Carrie a crezut că femeia părea ușor ezită în timp ce a explicat asta primul ofițer a fost implicat. Fața lui Theo se răsuci dureros când își dădu seama avionul era încă în pericol. Carrie a fost confuză de cât de personal era tânărul agent părea să ia vestea. Și-a pus mâinile pe genunchi pentru a moment înainte de a trage în picioare, băgând mâna în buzunar.

"Ea nu știu,” el a spus, tastare cu furie pe a lui telefon.

"OMS nu știe?” întrebă Carrie.

Liu ignorat Poartă întrebare. "Do tu știu cel specific Locație în Washington asta e ținta?"

Carrie clătină din cap. "Nu au spus niciodată."

"Și cel gaz atac," Theo rupt în, făcând o pauză a lui tastare. "Făcut aceasta întâmpla?"

Carrie scăzut a ei privirea și dădu din cap. „The aparat foto a fost în cel cabina de pilotaj, așa denoi nu putea vedea ce s-a întâmplat în avion. Dar noi putea să audă.”

S-a uitat liber o clipă înainte de a se întoarce la telefon. "Ei trebuie să știu despre FO, mormăi el, reluând frenetic să tasteze.

„Cine este el scriind?" Carrie întrebat, creștere nerăbdător.

„The echipajul,” Liu a spus. „The zbor însoțitori. A lui mătușă Jo este unu de lor.

Ea trimis text Theo. Asta e Cum cel FBI a primit implicat."

Carrie întors la Theo în neîncredere. „Jo Watkins?” El a ridicat privirea.

"Tu stii Ale mele mătușă?"

Carrie nu-i venea să creadă. Ea i-a spus că Bill și Jo zburau împreună de ani de zile și că ea și Jo erau prieteni. Un nou grad de angoasă a cuprins-o când își dădu seama că Jo era în zbor. "Bancnote nu va putea trăi niciodată cu el însuși", a spus ea. „I-a gazat pe al lui cabină, a gazat Jo ..."

„Cu tot respectul, doamnă”, a spus Liu, „nu știm că doar asta este de gând să faci."

Poartă cap înclinat încet, a ei ochi îngustarea.

"Tu gândi iad prăbușire cel avion."

Carrie a spus-o nu ca o întrebare sau o declarație, ci ca o acuzație. Liu cautat.

„El este a primit A pistol la a lui cap, eu nu gândi noi poate sa-"

„Și aveam o armă la cap”, a spus Carrie. „Știam exact ce Bill ar face."

"Tu nu stii ce-"

„Știu *exact* ce alegere ar fi făcut soțul meu și o va face face." Trupul lui Carrie se cutremură de furie. „Nu-l cunoști pe soțul meu. Fac. El va ateriza acel avion."

Liu a studiat-o pe Carrie. Dându-și capul spre Theo, ea spuse: „Scoate-o din Aici."

Theo ghidat Carrie departe, a lui braț ambalaj în jurul a ei umăr. La fel deau plecat, aproape că nu au putut să audă când Carrie l-a auzit pe Liu spunând în liniște unui alt agent: „Dă-mi camera de situație. eu recomand protocol secundar."

Carrie biciuit în jurul înainte de Theo ar putea apuca a ei. "Ceea ce este cel secundar protocol?" ea a cerut.

Liu a refuzat să facă contact vizual. Niciunul dintre agenți nu ar fi făcut-o.

Carrie cu roate în jurul la Theo. "Spune pe mine. Ceea ce este cel secundar protocol?"

Theo și-a ținut privirea, dar nu a vorbit. Ea putea vedea mușchii de pe parte a gâtului îi zvâcni.

Carrie era soția unui căpitan de avion experimentat, un pilot care fusese zburând pe 11 septembrie. Ea a înțeles situația de față; ea stia ce răspunsul armatei Trebuia sa fi.

Ea știa. Ea dorit la auzi lor a confirma aceasta.

Theo privit departe, spre Liu, a lui ochi ardere cu trădare.

Carrie a înțeles.

— *Nu* vei doborî avionul ăla, spuse ea, cu vocea ridicată cu fiecare cuvânt.

„Doamnă, trebuie să lăsați profesioniștii să se ocupe de asta. Doamnă...”
Liu indicat agenților pentru a reține a ei.

„Trebuie să-i dai o șansă!” Carrie țipă, acum isteric. Două agenții s-au luptat din răspuțeri să o retragă. „Nu-l cunoști! El va ateriza avion! Jur pe a copiilor mei viața, o va face găsi o cale!”

CAPITOL TREIZECI ȘI UNU

JO STĂUT LA THE FAȚĂ de cel avion, supravegherea cel cabină.

The om de afaceri în rând unu, cel primul la merge după cel recipient, a fost jucându-se cu masca lui. A strâns curelele și a ajustat cupa înainte luându-l de pe față în întregime. Punându-l la loc, trase aer în piept și ochii i se mariră alarmați.

a lui Jo puls a alergat. The doisprezece minute a fost sus.

Putea simți că aerul încă curge în propria ei mască și i-a adus o stropi de vinovăție. Și-a amintit că era pur și simplu protocol. *Pune-ți mascamai întâi înainte de a-i ajuta pe alții.* Ea a predicat-o în fiecare zi, în orice siguranță demonstrație. Ea chiar i-a dus acasă la tati și Kellie: *Voi doi știți asta avion și știi ce să faci în caz de urgență. Pasagerii pleacă a avea nevoie de tine viu pentru asta.* Jo știa că nu era de folos nimănui dacă era mort, dar aceasta a fost imposibil nu la simt rușinat la având A instrument cel pasagerii nu a făcut-o.

„Mi s-a rupt masca”, a spus omul de afaceri, panica lui evidentă. "Nu sunt obtinerea orice aer."

„Domnule,” Jo a început cu precauție, „Eu gândi acea-"

Nu a auzit ușa cabinei deschizându-se în spatele ei. A fost vederea unui canistra de argint navigând deasupra capului ei în cabina principală care îi spunea a al doilea atac era în curs. Jo se învârti pe călcâie la fel ca ușa cabinei trântit.

Întorcându-se înapoi la cabină, ea a privit containerul aterizând cu o pufătură reziduu alb ciuperchi deasupra înainte de a se rostogoli pe culoar spre înapoi. Era acum mult dincolo de peretele etanș, aproape de deasupra aripii.

Jo a încremenit. Ar trebui să alerge după el? Sau ar trebui să se mențină în defensivă posteaza în caz ca a mai aparut un recipient? Dar dacă ea...

Un zgomot zguduitor în spate a reverberat până în față avion la fel de cel retractabil a sari scaun trântit împotriva cel perete. tati

a apărut A Despică al doilea mai tarziu, sprintul sus cel interval spre cel recipient.

A femeie în un interval scaun desfăcut a ei scaun centura și scăpat spre fereastra, prinzându-și colegii de scaun. Alte rânduri au urmat exemplul. Cineva a lovit recipientul cu piciorul și capul lui tati s-a clătinat în timp ce încerca să găsească locul a mers. Pasagerii s-au împodobit în timp ce recipientul se rostogoli spre ei sub picioare până când clipe mai târziu când a reapărut, zburând prin aer după cineva l-au aruncat din rândul lor. Toată lumea s-a chinuit să scape de lucru sauca să-l scap de ei, dar tot timpul, un flux constant de alb otravă șerpuit afară de aceasta, umplere cel închisă cabină acea acum a avut Nu oxigen secundar.

a lui Jo inima bate asa de rapid aceasta a fost dureros. Ea alternate se concentreze între Tati și ușa cabinei, dorind cu disperare să ajute. *Stai pe loc și protejează fața, își spuse ea. Lasă-i să se ocupe de spate. Au primit asta.* Dar dorința de a ajuta era copleșitoare.

Cu o privire înapoi, Jo văzu canistra căzând în mijlocul culoarului doar înainte de tati. El cu plămâni cu A mormăit, a lui întinsă corp complet în aer înainte de a cădea pe podea cu o bufnitură, prinzându-l în capcană recipient sub el. Tati s-a ghemuit într-o minge, înfășându-l pe a lui brațele în jurul tibiei lui. Fluxul de reziduuri albe a încetat — otrava canistra era prinsă în poziția lui incomodă a fătului.

S-a oprit din mișcare și a țipat ceva și o clipă mai târziu o bucată de țesătura roșie a fost aruncată în direcția lui. Jo a crezut că arată ca un hanorac.

tati așezat cel hanorac deschis lângă -l pe cel podea înainte de el și-a întins picioarele și s-a rostogolit deasupra ei cât a putut de repede. a vrut Jo ridica moralul. Ea a primit aceasta acum. The recipient a fost acum depusă în între a lui corp și hanoracul. Stânjenit, cu sticla de oxigen alunecându-i pe spate, și-a trezit mâinile sub corp pentru a se apuca de țesătură, înfășurând-o în jurul recipientului. Jo l-a văzut încercând să-și apese corpul în podea cu toate a lui greutate la fel de el manevrat. *Asta e dreapta, bebelus,* ea gândcu mândrie. *Sufocă-l.*

Se lupta cu brio, dar mișcările lui au început să încetinească și să arate necoordonat. Jo au luptat cel îndemn la alergia la l. Ea știa aceasta a fost cel otravă. Avea nevoie de ajutor. O auzea pe Kellie în bucătăria din spate deschizându-se și închiderea transportoarelor cu o trântire. Jo știa că căuta sacii de gunoiși și-a dorit ca Kellie să se grăbească dracului.

The recipient a fost acum rulat sus strâmt în cel hanorac și tati strâns aceasta la a lui cufăr. El zbuciumat la obține la a lui picioarele înainte de A om peste

din el s-a ridicat și l-a luat sub braț. O femeie de cealaltă parte a făcut același lucru în ciuda tusei ei necruțătoare și involuntare. Toata cabina era plin de țipete și tuse.

La naiba, Kellie, hai. Tata are nevoie de...

a lui Jo stomac întors la fel de ea amintit.

Catering-ul i-a scurtat pe saci de gunoi. Ce puține aveau, Jo avea luat pentru atac. Nu aveau saci de gunoi în spate. Jo și ea ABP le avea pe toate în față.

„Josip,” Jo a strigat, arătând la cel sac atârând din cel stai în spate buzunar în fața l. "Ia asta și-"

Kellie a ieșit din bucătăria din spate, întinzându-i ceva lui Big Daddy ca ea alergă pe culoar spre el. Tata sa schimbat și Jo a văzut cafeaua carafa întinse Kellie. Vasul de plastic avea o gură largă — dar majoritatea important, a fost sigilat etanș. Jo nu știa dacă recipientul va fi suficient de mic pentru a încăpea înăuntru, dar dacă era așa, carafa era perfectă.

Tati întinse hanoracul suflat și se duse să-l desfacă, dar el oprit, privind în jur la pasageri. Jo i-a văzut răsuflând cămășile, acoperindu-și gura cu mâinile, tusind compulsiv. Nu aveau oxigen curat.

Tata a smuls recipientul din mâinile lui Kellie și a trecut pe lângă ea, sprintând spre spatele avionului, hanoracul înfipt în escroc de brațul lui ca o minge de fotbal.

Kellie a strigat ceva după el, părând să înțeleagă următoarea lui mișcare.

A pășit în lateral. Ea a trecut pe lângă el și a smucit ușa către lav. tati plecat interior și ea trântit cel ușă închis în spate l.

Jo continua să se uite de la ușa cabinei la bucătăria din spate. Kellie se ridică în afara lavului, așteptând, respirația ei grea vizibilă până la capăt față. Kellie întors redirectiona și, văzând Jo în cautarea înapoi, rupt cel interfon de pe perete. răspunse Jo înainte ca lumina verde să se aprindă. Kellie's vocea era ascuțită și intrat în panică.

"Noi nu a făcut-o avea orice-"

— Știu, spuse Jo, încercând să pară calmă. „Te descurci grozav. Ce să faci ai nevoie?"

„Eu nu știu. eu nu știu. Nimic. eu gândi-"

Ușa lavului s-a deschis și tati a ieșit din baie înapoi. Impicnindu-se, a căzut înainte de separatorul de cabină cădere la cel podea. El lovit cu piciorul la cel ușă și aceasta trântit închide, cel cafea

carafă și recipient cu otravă înăuntru. Kellie a dat drumul la telefon și a alergat la el. căzând în genunchi lângă el. Ea a dat înapoi instantaneu, mâinile ei zburând spre a ei masca la fel de ea amestecate înapoi sus și a fugit la cel alte latură de cel galeră. Joar putea auzi A purtător deschidere și închidere prin cel deschis linia la fel de celinterfon atârnat de pe cârlig.

Cu cel telefon presat împotriva a ei ureche, Jo privit înapoi și mai departe între față și spate. De teamă că va veni un alt atac. Îngrijoratei nu ar avea instrumentele să lupte dacă ar fi făcut.

Kellie a reapărut ținând o sticlă mare de apă. Jo ținea telefonul apăsât la urechea ei, abia în stare să audă ce se întâmpla. Kellie se ghemui lângă Mare tati.

„Respiră adânc și ține-o”, o auzi Jo pe Kellie spunând, „apoi apleacă-te capul înapoi și deschide ochii.”

tati făcut la fel de el a fost spuse. Kellie tras oprit a lui masca și turnat apă pe toată fața lui. Corpul i s-a încordat ca răspuns. Kellie puse masca înapoi pe a lui față și Jo ar putea vedea tati reacționa la cel proaspăt aer. Ea știa cel reliefsimțea el, dar din zgomotele pe care le scotea, ea nu-și putea imagina decât cum multă durere în care se simțea. A primit o lovitură masivă de otravă și ea știa avea nevoie de îngrijiri medicale. Jo se întreabă dacă ar trebui să-i pună un ABP în al lui a sari scaun și avea -l lua A pasager scaun pentru aterizare și cel evacuare. A fost el Nu mai lung capabil la îndeplini a lui atribuțiile? A fost elincapacitati? Ea s-a rugat ca prietenul ei să fie bine, să poată rezista până când au aterizat.

Tati s-a uitat la Kellie și a respirat greu. Jo a așteptat. Vocea lui era zdrențuit și firav.

"Am ajuns?"

CAPITOL TREIZECI SI DOI

"LUA THE AVION OFF PILOT AUTOMAT," ben a spus.

Factură privit afară înainte de l, a lui corp presat împotriva cel scaun centuravalorifica. El atins sus la cel panou peste a lui cap, lovirea cu pumnii A butonetichetat „AP1”, iar lumina verde de deasupra sa stins. Trei clopote au sunat prin cockpit. Pilotul automat fusese decuplat. Bill și-a înfășurat-o pe a lui degetele în jurul joystick-ului din stânga lui, avionul venind sub totalul lui Control.

A lui viziune a avut întors dar a lui cap a fost încă nefericit, cel lupta laconcentrarea agravată de sunetele care se reluau în capul lui.

Sunetele din cabină în timpul celui de-al doilea atac.

La primul atac, echipajul se așteptase. Zgomotele erau îngrozitoare, dar ei au fost reținut și controlat; cel sunete de A dificil, dar corect, luptă.

The al doilea a avut fost diferit. The suferință a fost palpabil.

La naiba, Bill. Fii pilot. Închide-l afară. Compartimentează, la naiba.

Compartimentarea a fost singura modalitate de a păstra controlul în timpul a criză. Abordați problema cu logica și rațiune - rezolvați cum vă simțițiaceasta mai tarziu. este A mod de gândire forat în fiecare pilot din zi unu.

Dar tot antrenamentul din lume nu a putut conduce complet sunetele atacul din capul lui. Și împreună cu acele sunete a venit o singură voce acea chemat A posibilitatea el nu voia a considera.

Astăzi tu voi eșua, cel voce a spus. Ta familie, Jo, cel echipaj, cel pasagerii. Tu deja avea a eșuat lor și tu voi continua la.

Factură strâns și nestrânsă a lui pumn repetat.

Compartimentează, Bill.

Treptat, umerii i-au căzut. A început să respire pe nas în schimb de a lui gură. The cacofonie în a lui cap înmuiat pana cand numai cea rămas zumzetul motoarelor.

The zi a fost nu peste.

Erau încă pe drumul lor inițial, apropiindu-se de New York dinspre sud-vest, zburând deasupra suburbiilor din New Jersey. Case cu vedere la oras. A avantaj din care, toate acestea ani în urmă, oameni a avut stătea în picioare în al lor curțile din spate care priveau fumul cenușiu ridicându-se de pe orizontul centrului, pe o dimineața perfectă cu cerul albastru. În depărtare, direct în fața lor, cel insula Manhattan strălucea în noapte.

A fost crud din partea lui Ben să aștepte atât de mult pentru a-l îndruma pe Bill la pasul următor. Washingtonul se simțea atât de departe acum, încât destinația lor inițială era înăuntru vedere.

"Mână a zbură la cel țintă," spuse Ben.

Factură brăzdată a lui frunte. „Din navigație vorbitor, Cum do-"S-a oprit.

Nu.

Nu Nu NU...

Bill se blestemă. Cum a putut să fie atât de prost? Atat de orb?

„Suntem nedeturnând la DC, suntem?"

a lui Ben față ținută Nu emoție.

"Desigur." Bill a pus-o împreună cu voce tare. „De ce mi-ai spune tinta reala? Ai presupus că voi vorbi cu pământul. De ce le-ai da cinci ore de pregătit?" Bill clătină din cap și se uită la New York fereastra din fața lui. Țintele potențiale care se profilau păreau să bată joc miopia lui.

"Suficient deja, Ben. Ceea ce este cel real țintă?"

The Imperiu Stat Clădire a fost aprins sus albastru și alb, cel simbolic Reper în creștere sus afară de cel inima de mijlocul orasului. De mai jos, la cel a orasului sudic baccis, cel cel mai înalt clădire pe cel insulă: unu Lume Comerț. TheLibertate Turn.

„Nu spune pe mine," Factură a spus.

The primul ofițer s-a scuturat a lui cap.

Ben privit afară cel fereastră Drept înainte. A zâmbet strecurat pe a lui față.

A dat din cap în fața lui.

Bill și-a urmat direcția privirii. Pe fereastră, sus pe insula Manhattan. Trecut One World Trade, dincolo de Empire State Building, până la a un grup de lumini strălucitoare în Bronx.

Sub răsuflarea lui, Ben a început să cânte. "Lua pe mine afară la cel minge joc..."

CAPITOL TREIZECI SI TREI

THEO ȘI CARRIE stăteau peste parcare, ignorați de către alte agenți. ei ambii ritmat neliniștit, încercând la figura afară ce la do.

În conformitate la cel vorbărie în a lui Theo cască, preparate la promulga protocolul secundar fusese pus în mișcare la Washington, DC. FBI-ul a emis o declarație publică oficială, iar mass-media era acum inundată imagini cu turiști și oficiali guvernamentali care alergau la acoperire. Luminile la Casa Albă fusese închisă, lăsând expertii să speculeze că președintele fusese dus la buncăr. Peste oraș, la Pentagon, înarmați soldați în echipament tactic intrau și ieșeau din clădire. Ascultând rapoartele care vin au fost dezorientate. Aceasta fusese criza lor, dar acum e întinse coasta la coasta. Aceasta creștea în ceva altfel în întregime.

Liu și echipa LA au transmis tot ce știau autoritățile de pe Coasta de Est, dar nu aveau prea multe de oferit. Ei ar face-o având în vedere ce informații aveau despre cei doi suspecți și conduceau căutări de fundal cât mai rapid posibil. Concluziile ar fi cel mai probabil fi discutabilă în acest moment, dar după ce a aflat despre implicarea lui Ben, nu au fost luând orice sanse. Orice potențial conduce a fost la fi urmărit — și acea a inclus informații despre Bill. Theo știa că Carrie nu putea auzi ce era fiind discutat în a lui ureche, dar aceasta făcut -l schimb pe a lui picioarele oricum. Ea a fost practic un străin pentru el, dar cumva soții Hoffman se simțeau deja ca familie. A auzit FBI-ul discutând despre soțul ei ca pe o potențială amenințare, a simțit ca o trădare.

Theo a avut imediat trimis text Jo la lăsa a ei stiu despre Ben. Dar Jo nu a avut răspuns. Theo și Carrie s-au uitat în jos la telefonul lui mobil, așteptând.

"Aceasta spune 'Livrat,'" Carrie a spus.— Sigur, dar a văzut-o?

Carrie nu a avut niciun răspuns.

Theo se uită la telefon, rugându-se ca acele trei puncte să apară pe Jo's partea textului. A încercat să blocheze gândurile întunecate, dar s-au înghesuit în tăcere. Nimeni nu știa ce este otrava. Habar n-aveau ce chiar se întâmplase acolo sus. Din câte știau ei, Jo nu a primit niciodată mesajul deoarece...

Theo îi întinse telefonul lui Carrie și îi strânse mâinile.

— E doar ocupată, spuse Carrie într-un mod menit să-i liniștească ambii. „A primit textul. Ea e bine. Ea pur și simplu nu poate răspunde. Am auzit altceva de la Bill?”

Theo clătină din cap. Bill nu comunicase prin Morse de la ultima sa mesaj în ceea ce privește cel ale familiei Locație. Acela nu a făcut-o augur bine pentru cel argument că a rămas necompromis.

"Bine, el este ocupat de asemenea," Carrie a spus. "Călători cu avionul. Navigați. Comunica." Theo își înclină capul. "Ce?"

„Aviați, navigați, comunicați. Este... motto-ul piloților? Nu știu ce ai face apel aceasta. este al lor listă de priorități. Aviate — zboară cel avion. Navigați

— știi unde mergi. Comunicați—vorbiți cu cine aveți nevoie ceea ce trebuie. De obicei, nu este o problemă să le faci pe toate trei. Dar într-o de urgență?" Carrie ridicat din umeri. "Ei do ce ei poate sa. eu gândi comunicare este A luxos Factură și Jo nu pot permite dreapta acum."

Mintea lui Theo sa dus la „Miracolul de pe Hudson”. Si-a amintit căută online înregistrarea conversației dintre Traficul Aerian Controlul și cabina de pilotaj pentru că fusese perplex de cât de mic căpitanul spusese Sullenberger în timpul incidentului. Întregul zbor a fost doar trei, pot fi patru, minute lung. Și cel controlor ținut dând cel pilot Opțiuni

— dar Sully a răspuns cu greu. Și când a făcut-o, a fost scurt și direct. „Incapabil.” Și apoi în cele din urmă, „Suntem va fi în cel Hudson.” Călători cu avionul, naviga, comunica. Acum avea sens.

Factură nu a fost compromisă. El a fost ocupat. "Stii ca ai dreptate. Dreapta?" spuse

Theo. Ea ridică privirea.

"Tu nevoie la spune lor."

"Ei nu va asculta la pe mine." „Dar ai dreptate.”

Carrie îi aruncă o privire de mustrare. „De când ai dreptate Rău tu obține auzit? Tu ar trebui să a înțelege acea mai bine decât cel mai."

Theo s-a scuturat a lui cap. "Dar tu *sunt* dreapta. Și a lui Jo dreapta. Dar Nu ale unuia să vă ascult pe oricare dintre voi la timp."

Theo frecat a lui față în frustrare, a lui ochi aterizare pe cel telefon în Poartă mână.

The la fel telefon el ar fi privit a lui mătușă vorbi din mai devreme în cel videovăzuse lumea întreagă.

„Carrie,” Theo a spus încet, la fel de cel idee în a lui cap a devenit complet format. "Noi trebuie să plec."

• • •

Jo își desfăcu picioarele pentru echilibru și se apucă de părțile opuse ale perete etanș când avionul a început să tremure. Ea a refuzat să-și părăsească poziția fata usii cockpitului. Nu exista niciun indiciu că ar fi fost un al treilea atac venind, dar din nou, nu existase niciun indiciu pentru al doilea.

În spatele ei, cabina devenise ciudat de tăcută. Ea se uită repede înapoi la Verifica pe cel pasagerii și cel mic circulație trimis rece dungi dedurere pe gât. A simțit ceva pe picior și a privit în jos. A ei chiloții se corodeau, ardeau în timp ce răni dureroase înfloreau pe ea pielea dedesubt.

Ea a ignorat totul.

Tati iese din baie, uscându-si mainile. Mânele lui erau suflecate, uniforma gri-închis udă la manșete. Jo a presupus că avea a încercat să-și clătească otrava de pe piele. Kellie petrecuse ultimii zece minute împărțind sticle de apă pasagerilor, instruindu-le să facă le toarnă apa în ochi, pe mâini, pe fețe. Oriunde otrava atinsese. Ea le-a spus să-și tragă cămășile peste gură și nas, orice pentru a filtra aerul, chiar și puțin. Jo nu știa dacă pasagerii cedau la otravă sau dacă pur și simplu nu aveau lupta a plecat — dar nimeni nu a rezistat, nimeni nu a cerut explicații, nimeni a cerut un lucru din ea.

Doamne, era mândră de ei. Șansa îi aruncase pe acești străini împreună și au răspuns magnific. La fel si cu echipajul. Jo nu putea imagina mai bine zbor însoțitori la avea fost pereche cu decât Kellie și Big Daddy. Nu erau încă la pământ, dar din cauza lor acțiuni, 144 de oameni stăteau pe scaunele lor răniți și zbătându-se — dar în viață.

Acest a fost Unde al lor rol în cel plan încheiat. Aceasta a fost sus la Factură acum.

Bill .

Căpitanul. Bărbatul a cărui familie fusese luată. Din câte știa Jo, Carrie și copiii erau deja morți. Stomacul lui Jo s-a scufundat în același timp că avionul a căzut.

Lumea ei s-a zguduit dintr-o parte în alta pe măsură ce înclinația descendentă creștea. A ei abdominale mușchii strâns la fel de ea a lucrat la menține a ei echilibru. ghemuită, ea aruncă o privire pe fereastra hubloului mic de pe ușa ei dreapta. Luminile de pe sol deveneau din ce în ce mai strălucitoare, încetoșându-se ca avionul se mișca mai repede și mai aproape de pământ. L-ar amâna cât de mult ar fi putut. Era timpul să se urce în scaunul ei de săritură și să-și pună cureaua. La fel cum i-a spus ea lui Kellie și Tati, pasagerii aveau nevoie de ea în viață.

Cu cataramă, rezervorul de oxigen prins pe spatele ei, se aplecă nerăbdător să mă uit din nou pe fereastră. Jo zburase în JFK nenumărate ori. Ea cunoștea bine abordarea.

Ea știa că se abate de la asta.

Factură.

Ce îi spusese el? *Ai cuvântul meu că nu o voi face prăbuși acest avion. Dar cum reușesc asta încă nu mi-am dat seama.* A lui declarația îi veni lui Jo de parcă i-ar fi șoptit-o la ureche. se asigurase ea nu ar prăbuși avionul. Dar cu ce cost? O durea inima pentru ea prieten și povara pe care o purta, alegerea pe care trebuia să o facă.

Partea din spate a capului ei se izbi de tetiera când picioarele ei părăseau podea. Încercă să pară încrezătoare, de parcă tremurul avionului făcea parte planul. Dar viteza lor la această altitudine joasă și coborârea sălbatică, în afara cursului îi spunea altceva.

"Factură?" șopti ea în liniște pentru sine, pasagerii neputând să o vadă buze sub a ei masca. The dim cabină ascuns a ei lacrimi. The dovezi a fost montarea — ceva nu era în regulă. Vocea i s-a crăpat când a scos o secundă pledoarie: „Căpitane?”

Avea nevoie de ajutor? A vrut să facă ceva, a vrut să se ridice și repara aceasta, ea dorit la Control cel rezultat. In miscare la desfaca a ei valorifica

— să facă ce, habar n-avea — și-a simțit telefonul în buzunar. Ea realizat ea nu o verificase încă dinainte de primul atac a început.

Afișajul digital strălucitor a sărit în turbulență în timp ce ea se străduia să o facă ține-l suficient pentru a citi. Avea mai multe mesaje necitite de la Theo.

Jo a lovit peretele din fața ei cu ambele picioare. Legat de ea sări pe scaun cu mâinile pline, a fost literalmente singura reacție fizică pe care ea ar putea avea. Jo nu simțise niciodată o emoție atât de pură ca sentimentul de ușurare victorie care i-a străbătut corpul după ce a citit acel mesaj. Ea mijiprintr-un zâmbet care trecea peste părțile laterale ale măștii ei de oxigen în timp ce citea a lui Theo textul următor.

THE PRIMUL OFIȚER ESTE ÎN PE THE PLAN. EL ARE A PISTĂ. FACTURĂ MAI NEVOIE AJUTOR.

The uman psihic nu a fost însemna la sustine înalte și joase de acest magnitudinea în acest mic de statura A perioadă de timp. The știri a fugit prin a ei corp ca un șoc electric. Telefonul i-a alunecat de pe degete și a aterizat pegaleră podea.

Planul de rezervă era Ben. Amenințarea pe care o căutaseră asta tot timpul...

... a fost unul dintre ei.

Ea se uită la peretele de plexiglas într-o stupoare cu fălcile slăbite. În toate pregătirile lor, primul ofițer nu-i trecuse prin minte. Nu a făcut-o o dată mă întreb cum va reuși Bill un atac asupra cabinei — cu un alt pilot stând lângă l. The zbor însoțitori a avut suficient la afacere cu. Tot ce se întâmpla de cealaltă parte a ușii ea pur și simplu făcea lăsat în seama lui Bill. Dar acum, Jo se simțea ca o proastă pe care ceva atât de evident nu făcuse chiar i-a trecut prin minte.

La fel de cel avion zbuciumat sub a ei, ea încercat la bucată împreună ce aceasta însemna, ce ei au fost acum tratarea cu. Ea amorțit desfăcut a ei valorifica și atins peste la alege sus a ei celulă telefon oprit cel podea. The oxigentancul i-a alunecat în jurul corpului, schimbându-i centrul de greutate. Prinzându-se împotriva cel perete etans, ea apucat cel telefon și tras se înapoi drept. Mâinile ei tremurau violent.

Ea își pierdea controlul.

Jo oprit. Închis a ei ochi. A luat A adânc suflare.

Tineri doamnă, acest este nu peste inca. Acum sta adânc și a pune ta pînteni pe.

În timp ce a smuls interfonul de pe leagăn, a sunat un sonerie înaltă-jos prin cabină.

„Tata. obține sus Aici. Noi am a primit A nou problemă.”

CAPITOL TREIZECI SI PATRU

RITUL LUI CARRIE A fost vioi în timp ce traversau parcare. Scott a urmat-o cu câțiva pași, luptându-se să țină pasul.

„Mamă”, a spus băiatul, „unde mergem?”

Carrie aruncă o privire peste umăr. Rousseau se întorcea spre alți agenți cu nonșalanță. El nu păruse tulburat când ea a recuperat copii; el doar i-a înmănat Elisei și apoi a strâns umărul lui Scott și i-a spus că este un tânăr curajos. Apoi s-a întors și s-a îndepărtat și asta era.

„Suntem mergând la Ajutor tati,” Carrie a spus.

Scott privit înapoi spre FBI-ul agenți, confuz. „Nu sunt ei?”

Carrie a ezitat. „Uh, da, bebelus. ei sunt. Suntem doar mergând la încercasi altceva.”

S-au deplasat spre capătul îndepărtat al parării, unde erau câteva rânduri de RV-urile erau parcate. Theo o instruisese să ia copiii și apoi să-l cunoască dincolo. Ea nu a întrebat ce se va întâmpla după aceea. Ea abia știa Theo, dar să spună că i-a încredințat viețile lor a fost o declarație literală astăzi.

Pulsul lui Carrie se accelera în timp ce se plimbau pe lângă rulote. Unii aveau lumini aprinse iar proprietarii lor stăteau pe scaune pliante bucurându-se de briza mării de la ei verande de la fata improvizate. Carrie se apropia de capătul rândurilor când ea i-a auzit numele. Ea își bîciui capul spre stînga, spre sunet.

Theo le făcu semn să vină exact când telefonul lui începea să sune.

— Agent Baldwin, spuse el în timp ce răspundea. A ascultat o bătaie înainte în cautarea în jurul cel parcare lot. Apoi, cu A start, el a început la val a lui braț. „Eu vedea tu. Suntem la cel față, de cel RV-uri. Sunt fluturând cu mâna.”

Carrie se întoarce și văzu o dubă îndreptându-se spre ei. Avea mai multe antene și o antenă satelit mare montată pe acoperiș. Pe măsură ce se apropia, ea putea face afară cel roșu CNB siglă pictat peste cel latură. Oprise lângă lor,

cel latură ușă alunecat deschis și Vanessa Perez, A tineri femeie Carrie recunoscut din emisiunea de seară, a sărit afară. Ea a dat familiei un zâmbetul cald, ușurat, înaintea ochilor ei s-au mărit la vederea lui Theo, toate sângeros și bătut.

"Ce s-a întâmplat?"

— Mai târziu, spuse Theo, întrerupând-o. A luat copilul de la Carrie ca ea iar Scott s-a urcat în dubă înainte ca el, Elise și reporterul să se îngrămădească după lor. Ușa s-a închis și duba a fost oprită.

"Unde mergem?" întrebă Carrie, pregătindu-se în timp ce duba făcea o întorsătură bruscă.

Theo a făcut o pauză înainte de a spune simplu: „Acasă”.

. . .

— De coastă patru-unu-sase, intră, spuse Dusty, legănându-și scaunul pe spate și mai departe.

La fel de cel a turnului senior controlor — și la fel de A om a caror temperamenta tratat extrema ca blazată — el a fost alegerea evidentă pentru a gestiona 416. Dar urmărind farul urmărește peste radar în fața lui cu nr răspuns în căști, Dusty simți că pieptul îi strânge inconfortabil. Ela presupus că acesta era sentimentul de „anxietate” despre care oamenii vorbeau adesea.

El nu a făcut-o ca aceasta.

Toate trafic în JFK, LGA, EWR, DCA, IAD, și BWI a avut fost deviat către alternative, spațiul aerian este închis pentru toate aeronavele de intrare, cu excepția uneia: Zborul 416.

De obicei la acea timp de noapte, cel piste ar fi bătătorit cu ochi roșii internaționali care se îndreaptă spre Europa. Trans-cons care vin din afară vest. Trafic de navetiști din toate orașele mari de pe Coasta de Est. Mai mult de șaizecimilioane de pasageri au călătorit în și din New York pe cele patru piste ale JFK fiecare an. Dar astă seară cel aeroport privit ca A somnoros regional Operațiune.

Interior cel turn aceasta a fost o alta poveste. Intermitent rosu si albastru lumini pictat cel cameră din cel de urgență echipaje in afara pe cel sol. Aceasta accentuat cel frenetic energie, dar cel profesioniști a ramas concentrat.

"De coastă patru-unu-șase, vino în," Prăfuit a spus din nou. Nimic.

A verificat ceasul. Unsprezece minute fără niciun răspuns.

Lăsându-se pe spate în scaun, se uită dincolo de cameră la militari ofițer care stă la o altă stație. Metalul de pe uniforma lui strălucea sub lumini. Purta căști groase, cu aspect oficial, mai frumoase decât oricare piesa de echipament din turn. O mână lipită de o ureche, cealaltă înfășurat în jurul A mână microfon, el bătut afară Morse cod. Militar cod vorbitori fuseseră dislocați și în turnurile DC, pentru orice eventualitate, deși 416 încă nu a comunicat cu niciunul dintre ei.

Făcând ochi a lua legatura cu prăfuit, cel Morse vorbitor s-a scuturat a lui cap. Aruncând o privire la cel ceas, el a scris ceva pe A bucată de hârtie și ținută aceastăsus: „18”.

Dusty a înjurat și și-a târât o mână de-a lungul feței sale. Aproape douăzeci minute întuneric. El aruncat o privire la cel înapoi de cel cameră, Unde cel număr debărbați severi în uniformă păreau să crească în fiecare minut.

Prăfuit știa nu a fost în cautarea bun pentru Zbor 416.

Aruncă o privire spre cele trei televizoare mari care atârnavă pe peretele de peste partea îndepărtată a camerei din turn. Afișează în mod normal radarele meteo și informații despre zboruri, în seara asta au fost acordate diverse posturi de știri. The singurul lucru acoperit a fost criza care se desfășura. A apărut o rețea filmări și informații de bază: afișări animate ale traseului de zbor, orele de plecare și sosire, specificațiile aeronavei și cadrele logistice. Alte Ecranele redau videoclipul lui Jo, care o ridicase din zborul anonim însoțitor de nume de familie într-un timp record. O poză cu Hoffman familia a circulat: tată, mamă, fiu și fiică pe o plajă la apus. Trăi a hrani din Washington, DC, a aratat trafic la A oprire la fel de cel drumuri în și în afara orașului înfundat de evacuați.

De cealaltă parte a camerei, Dusty îl vedea pe George în biroul lui. The ATC administrator stătea în picioare în spate a lui birou și înclinat se pe a lui pumnii, confruntându-se cu generalul locotenent Sullivan, comandantul militar care era responsabil. Controlorii lui George nu-și văzuseră niciodată șeful pierzându-și cumpătul sau chiar ridică vocea, așa că s-au uitat în altă parte și au încercat să nu asculte. Se simțea ca otrădare de cel om ei apreciat așa de mult. Dar auzind a fost inevitabil și pentru Dusty și colegii lui le-a devenit repede clar că George pierdea argumentul.

„Ești mergând la trage jos acea avion, nu sunt tu?”

"Acea nu îngrijorare tu," Sullivan a spus. „Contingenta planuri do nu
—”

George trânti pumnii pe birou. Controlorii tresăriră. „Ești o să doboare un avion comercial plin de civili nevinovați...”

— Este suficient, domnule Patterson! lătră ofițerul, neobișnuit insubordonat împinge înapoi. "Tu și ta personal sunt Prin prezenta ordonat la începe procedurile de operare standard și nimic mai mult. Altceva este neautorizat și iese din mâinile tale.”

George nu a făcut-o răspunde.

"Înțelegi?" mârâi Sullivan.

"Afirmativ," George răspuns. "Ta baieti voi avea deplin acces la orice au nevoie.”

The ușă rupt deschis. The controlorii încercat la uitate ocupat.

— Prăfuit, spuse calm George, cu o nuanță îngrijorătoare de roșu. Trei ofițeri în uniformă au pășit în spatele lui. „O să am nevoie de tine să predai băieții ăștia elementele de bază.”

Turnul era tăcut.

„Sunt puțin ocupat cu pregătirea noilor angajați chiar acum”, spuse Dusty, cu ochii năvălindu-se între șeful lui și bărbați.

„Nu aş putea fi mai de acord. Fă-o oricum, spuse George în timp ce își pune pe al lui căștile puse, luând un binoclu de pe birou și aruncându-le la unul de ofiterii.

Nimeni din turn nu a spus niciun cuvânt. Toată lumea știa ce sunt militarii secundar protocol a fost în A situație ca acest. Dar de fapt cu fața aceasta i-a lăsat fără cuvinte.

Dusty a clătinat din cap, mormăind către colegul său de scaun: „Este prea târziu să strigi bolnav?” Le făcu semn bărbaților să vină, dar se opri scurt și arată cu degetul la televizoare în schimb. Toată lumea s-a întors.

Având spart departe din filmare în cel camp, CNB a fost acum difuzând o prezentatoare de știri singuratică în studio. Ochii lui s-au aruncat între aparat foto și a lui note. The uitate pe cel al bărbatului față a spus aceasta toate: el a avut exclusiv, spargere știri, în un deja fără precedent moment. Cineva în Turnul a activat sunetul TELEVIZOR.

„—soția căpitanului Bill Hoffman, pilotul care zboară zborul deturnat, Coasta patru-unu-sase. În timp ce vorbim, ea este cu unul dintre terenurile noastre din Los Angeles reporterilor și mi s-a spus că doamna Hoffman are un mesaj important pentru Publicul american și pentru președinte. Vom intra în legătură cu ei de îndată ce vom obține cuvânt că ei sunt gata. CNB nu are A fost spus ce...”

Dusty s-a uitat la George și la ofițerii militari, dar au fost captivat de scena care se desfășoară pe ecranul din fața lor. S-a transformat înapoi la radar. În ceea ce îl privea pe Dusty, mingea era încă în joc. "De coastă patru-unu-șase, vino în," el a spus din nou în a lui microfon, aproape adăugându-l sfârșitul: *te rog* .

• • •

Trupul lui Carrie s-a pocnit pe spate de scaun când duba de știri se apropia de a oprindu-se Stop. The cameraman alunecat deschis cel latură ușă și topăia afară repede. Vanessa a urmat exemplul, cu Scott în urma ei. Carrie a sărit afară apoi, întorcându-se pentru a o lua pe Elise de la Theo. Camera rula deja asupra reporterului în timp ce ea mergea înapoi, departe de dubă, vorbind într-un microfon de mână.

"Sunt Aici la ce ramane de cel Hoffman Acasă," Vanessa a spus, indicând cel morman de moloz peste a ei umăr, "cu D-na. Hoffman—Carrie — și ei doi copii. Sunt încântat la raportați că familia este acum în siguranță, și nevătămată. Dar situația de pe zborul patru-unu-șase rămâne precară, și D-na. Hoffman are un important mesaj ea are nevoie la acțiune cu toată lumea se uită. Mai exact, președintele Statelor Unite." The reporter a luat A suflare și făcu semn pentru cel familie, dar oprit. The cameramanul aruncă o privire peste umăr. Văzând starea familiei, s-a întors obiectivul și viziunea asupra lumii către ei.

Carrie stătea nemișcată cu gura căscată, înrădăcinată în locul lui vedere de a ei Acasă. Sau ce a avut fost a ei Acasă. Cu încet trepte redirectiona, ea mutat spre ce cel explozie a avut stânga în spatele — care a fost... nimic. Nu a mai rămas nimic în casa lor. L-a auzit pe Scott adulmecând și i-a luat mâna.

Vanessa ridică banda galbenă de avertizare, iar familia se ascunde. Reporterul nu a vorbit și Carrie știa că toți cei care urmăreau acasă erau tăcut de asemenea. Ei ar face-o toate văzut cel casa, ei știa ce a avut s-a întâmplat. Dar aceasta a fost prima dată când familia venea acasă, văzând asta de la sine. Carrie se uită peste drum spre stejarul din curtea lor, gândindu-se la cum stătuse la chiuveta din bucătărie, chiar azi dimineață, privind frunzele acesteia dansează în briză. Copacul era acum așchiat și pârjolit și Bucătăria pur și simplu nu mai era. Ea clătină încet din cap în timp ce lua totul în, dar nu a scos un cuvânt.

"D-na. Hoffman, spuse Vanessa cu blândețe. "Ești bine?" Ea a ținut ieșire microfon.

Carrie comutat Elise la a ei alte șold înainte de reluarea a lui Scott mână. Întorcându-se către reporter, ochii ei umezi ardeau de hotărâre când ea spunea: "Bine a fi bine odata ce avionul este pe sol."

Vanessa a zâmbit. „Doamnă,” ea a spus, "ce do tu nevoie S.U.A la știi?"

Carrie dădu din cap, aducându-l pe Scott în fața ei și punând o mână pe ea fii umăr înainte de a lua o respirație adâncă în.

"Domnul. Președinte, spuse ea, expirând nervii. „Știu că ești în Camera de situație chiar acum decide ce ar trebui făcut. Știu că ești fiind prezentate cu toate informațiile pe măsură ce apar. Știu că știi că eu și copiii mei am fost luați de acasă sub amenințarea armei. Că am fost legat și călușat. Că am fost legat cu explozibili. Asta a noastră” — ea vocea s-a rupt când a aruncat o privire spre mormanul fumegând de moloz — „casa noastră era distrus. Știu că știi că FBI ne-a salvat. Că acum suntem în siguranță. Și știu că ai fost informat și că copilotul soțului meu, primul ofițer, are A pistol și aceea el este fost A parte de cel plan toate de-a lungul.”

Carrie a avut Nu idee ce oficiali a avut impartit cu cel public asa de departe, darde privirea pe chipul reporterului, asta a fost informații clar noi.

„Știu că decizia ce să faci acum depinde în cele din urmă de tine singur. Această alegere nu poate fi ușor de făcut. Știu că Statele Unite nu negociază cu teroriștii.” Carrie își înfășura brațul în față de a lui Scott umerii, a ei voce spargere din nou. "Și eu stiu acea Mai mult probabil decât nu vei alege să dobori acel avion.”

Scott ridică privirea spre mama lui. Ea și-a strâns strânsoarea.

„Domnule. Domnul presedinte. Înainte să iei acea decizie, înainte să tragi jos A comercial zbor deplin de nevinovat americani, eu nevoie la spune tuce informatii stiu. Ceea ce nu ți se va spune FBI-ul. Ce nu va fiți în briefing-urile voastre.”

Carrie făcu o pauză când o lacrimă îi alunecă pe obraz. Un zâmbet îi înfrumuseța buzele.

„Știu ce va salva acel avion. Știu cea mai bună șansă pe cei nevinovați pasagerii au la supraviețuire. Știu cum să-i duc acasă în seara asta la ei familii.” O alta rupere. "Dar aceasta nu va fi cel ușor alegere — ea voi fi cel greu alegere. Deoarece aceasta voi cere tu la ignora cel fapte — și încredere în cel adevăr. Pentru că adevărul este următorul: cea mai bună șansă pe care o are zborul patru-unu-șase este deja la bord.”

Carrie și-a mușcat buza de jos, uitându-se o clipă, încercând să-și dea seama Cum a articula ce a vrut sa Spune.

"Când Ale mele familie a fost Luat și Factură a fost prezentat cu cel alegere denoi sau avionul, știi ce a spus? Când copiii noștri aveau un pistol să capetele lor, când a știut că casa noastră fusese aruncată în aer — știi ce a spus el?" Ea a ridicat din umeri cu un zâmbet. "El a spus NU. El nu a făcut un alegere. Nu a cedat pentru că știe și că nu negociem cu teroriști."

Ea a fugit A mână prin a ei păr. "Vedea, asta e Unde aceste baieti greșit calculat. ei greșit înțeles datorie. Bill — al meu soț, Căpitan Hoffman — este un om cu datorie. Inteleg asta pe deplin. Și domnule președinte, în calitate de om de datorie, sunt sigur că și tu. Sunt incredibil de recunoscător că FBI ne-a găsit la timp. Pentru că îl cunosc pe soțul meu. Și știu, pe Ale mele viața — și astăzi eu poate sa de fapt Spune acela—aia Ale mele soțul ar nu am prăbușit acel avion pentru a ne salva. Si acum? Acum că familia lui este în siguranță și el știe asta?" Un mic chicotit i-a scăpat de pe buze. Ea a stat puțin în picioare mai drept. „Nu este posibil ca soțul meu să nu găsească o cale de a aterizaacea avionul în siguranță."

Ajustându-l pe Elise pe sold, și-a pus mâna ferm peste cea a lui Scott umăr.

"Domnul. Președinte. De dragul tatălui copiilor mei și al tuturor mamelor și tați, fii și fiice la bordul acelui avion chiar acum, sunt implorându-te să faci alegerea curajoasă de a oferi acel avion și pasagerilor la ea o șansă. Dacă faci alegerea slabă, alegerea ușoară și tragi jos — știm exact ce se va întâmpla. Dar îți cer să fii curajos și avea credință. Sunt întrebând tu la alege la încredere în A bun om, Aom de datorie. eu stiu, domnule, acea ta credință voi fi recompensat."

• • •

Turnul a fost redus la o tăcere uluită înainte de un murmur de discuție a început la completati cel spațiu. The aer a fost taxat cu speranță și Prăfuit bătu din palmecontrolerul de lângă el pe spate.

„Ar fi aceasta fi ciudat dacă eu a dat a ei A permanent ovație?"

Controlorul îl ignoră, cu fața contorsionată de alarmă. Ea arată spreAl lui Dusty radar.

„Fuuuuuuuu—” Prăfuit mormăi. "George? Patru-unu-șase are a început laa zbura desigur."

"Liniște!" cel Morse vorbitor a spus. The întreg turn întors la cel izbucnire necaracteristica. Toată lumea îl privea ascultându-și căștile, intens concentrație pictura a lui față. Brusc a lui strâmt frunte slăbit în înțelegere, cu gura căscată.

"Este nu Washington. The țintă este Yankee Stadiu."

CAPITOL TREIZECI SI CINCI

PE THE RADAR AFIȘA ÎN față de factură, multiplu cruce semne a izbucnitsus la al lor spate. Patru F-16s au fost acum în izbitoare distanță de Zbor 416.

Bill și-a frecat fața de frustrare. Știa că se va ajunge la asta când ei găsite afară despre a lui Ben implicare. Aceasta a fost exact De ce el nu a avut a trimis un mesaj Morse să le spună. Acum avea de rezolvat două amenințări.

"Este nu corect," Factură a spus.

Ben vorbit, fara sa te uiti la el. „Ce, Bill? Ce nu este corect?”

The avion sărit în raspuns la A vânt buzunar, sclipind lumini de cartier apărând prin fereastra de partea lui Bill ca avionul înclinat spre stânga. Era o noapte senină, dar vântul era puternic și avionulrăsucite și răsucite.

"De coastă patru-unu-șase, vino în."

Târâitul repetat de la același controler a venit prin ambele lor din nou căștile, dar niciunul dintre piloti nu sa mișcat să răspundă. Nu au mai avut de când primul atac cu gaze, iar restul zborului nu ar fi făcut. Erau doar cei doi bărbați acum.

"Este nu corect acea..." Factură zbuciumat la a pune a lui gânduri în Ordin. "Acea SuntAici. Și ești aici. Că eu am avut viața mea, iar tu ai a ta. Nu e corect acea nimeni pare la îngrijire despre ta oameni. este nu dreapta. Și Sunt scuze."

Ben nu a făcut-o răspuns.

Bill se întoarce cu fața direct pe copilul său. — Ai cuvântul meu, Ben. eu voi îmi petrec restul vieții lucrând pentru a îndrepta aceste greșeli. Nu mă pot schimba ceea ce este s-a întâmplat în ta viață. Tu nu pot Schimbare aceasta fie. Dar dacă noi prăbușire acestavion, nu va ieși nimic bun din el. Tu cunoști țara asta. Tu stii ce bine do în raspuns. Tu stii OMS voi suferi."

Ben privit afară cel fereastră.

"Dar dacă noi nu prăbușire acest avion," Factură a continuat, "noi poate sa muncă împreună. Bolnav educa eu insumi. Bolnav învăța ce eu deja ar trebui să avea cunoscut.

Și atunci poate că noi doi vom remedia unele lucruri.”

The pistol a fost direct între lor. Nici vorbit. Ben întors, căutând chipul căpitanului. Bill îl privi în ochi, sperând cu disperare sinceritatea lui a fost simțită și crezută.

„Ben. este nu de asemenea târziu.”

• • •

Ținând corespondența în gură, Ben trase mânerul ușii spre el în timp ce el s-a luptat cu cheia. Încuietoarea scârțâia, la fel și ușa, când a mers în apartament, trăgându-și valiza în urma lui. Pornind bucătăria ușoară, A chiuvetă deplin de murdar bucate binevenit -l Acasă. El aruncat cel Poștăpe masa din bucatarie lângă a castron de cereale pe jumătate mâncat.

El a oftat. Epuizat din a lui de patru zile și epuizat de a lui viață.

„Credeam că o să suni la super pentru a repara ușa cât timp eram eu a dispărut, spuse el cu voce tare, așezându-și pălăria pe blat, drapându-și uniforma palton peste cel înapoi de A scaun. „The loc arata ca rahat, om.”

Luând o bere din frigider, s-a așezat la masă, răsfoind Poștă. Scurgerea la gunoi cel deșeuri, el așezat cel odihnă Următorul la cel ziar.

The ziar.

El armat a lui cap. El și Sam nu a făcut-o obține cel hârtie.

Culegerea aceasta sus, el găsite A diferit publicare dedesubt din A diferit zi. De mai jos aceasta, o alta unu. Toate de lor au fost urechi de câine și marcat cu roșu cerneală. Fiecare poveste a fost despre trupa retragere.

Realizând Sam nu a avut a spus orice de cand el ar fi vino Acasă, Ben întors.

a lui Sam dormitor ușoară a fost pe, cel ușa întredeschisă. „Sam?”

Acolo a fost Nu raspuns.

„Saman,” el a spus mai tare, trecere cel viață cameră. ciocănind la Nuraspuns, a împins ușa deschisă.

Sângele a înmuiat atât de adânc salteaua încât aproape că părea negru. În cazul în care există Nu fuseseră urme roșii care să conducă de la antebrațele lui Sam în jos, probabil Ben nu ar fi avea înțeles ce el a fost uitându-ma la.

"Oh, Doamne!" strigă Ben, aruncându-se spre prietenul său, apoi trăgându-se înapoi, pivotante pe a lui pantofi cu toc. "La dracu!" el a tipat, alergare în cel bucătărie. Apucându-și telefonul, a sunat la 911, înjurând din nou când alerga înapoi în el dormitor.

Ochii lui Sam erau limpezi și concentrați în ciuda respirației sale superficiale și gri piele. Ben a plutit peste el strigând în telefon.

"Grabă!" țipă el și închise, telefonul strâns sub alb degetelor.

A apucat cearceaful și l-a înfășurat în jurul încheieturilor lui Sam pentru a încerca să se oprească sangerarea. Cei doi prieteni se uitau unul la altul, încercând să interpreteze ce celălalt se gândea.

Vocea lui Sam era slabă și lentă. „Amintește-ți când am băut asta timp în acel loc de lângă plajă? Locul cu terasă în aer liber. Cu pături pentru când aceasta devine rece? Noi a avut stridii. Tu încercat la lovit pe cel fată labarul de lângă tine. Apoi a apărut iubitul ei.”

Ben a zâmbit ușor și a dat din cap.

"Dreapta apoi. Dreapta Acolo. Asta e cel corect moment al nostru sat a fost atacat."

Ben a închis ochii.

"Noi stânga lor

Acolo."

Lacrimi stors afară cel colțuri de a lui Ben închis ochi, căzând pe a lui Samcufăr.

„Eu nu pot do acest mai,” Sam șoptit. "Orice de aceasta." A gemut de durere. Ben și-a prins mai strâns încheieturile. "De ce?" Sam a spus. "De ce sunt tu mă oprește?"

Ben strâns a lui falca, a lui suflare sălbatic cu rușine și furie. Pentru celprimul timp el a recunoscut în sine ce Sam se hotărâse deja.

"Deoarece Sunt supărat oprit tu ar părăsi pe mine Aici. Noi voi do acest împreună."

• • •

„Ben, hai să facem o alegere”, a spus Bill, „împreună. Chiar acum. Să alegem Ajutor oamenii tăi, Nu doare lor. Noi pot face acea."

Factură nu putea spune dacă Ben a fost Serios luand in considerare cel oferi, dar celtănărul a fost în mod clar dat afară. Empatia nu trebuie să fi fost în a lui calculele. Bill și-a dat seama că se înclina spre Ben, încercând să-l convingă a lui latură, la A loc Unde ei ar putea teren cel avion în condiții de siguranță, împreună.

"De coastă patru-unu-șase, acest este Aer Forta Locotenent General Sullivan vorbind în numele președintelui Statelor Unite ale Americii."

The piloți tresări la cel agresiv voce acea lătrat prin cel cabina de pilotaj. „Fiți atenți, știm că prim-ofițerul Ben Miro este o amenințare. dacă tu nu răspundeți imediat, suntem pregătiți să autorizăm o lovitură militară pe aeronava ta. Consideră acesta avertismentul tău.”

Ben întors la uitate la cel cer, ridicare a lui bărbie, a lui maxilar încleștare.

"Aceasta a fost nu despre cel accident, Factură. Aceasta a fost nu despre tu sau cel pasagerii sau ta familie. Aceasta nu a fost într-adevăr chiar despre cel alegere." El s-a scuturata lui cap. "Aceasta a fost despre trezire oameni sus. Face ceva dramatic suficient pentru a le atrage atenția. Ceva ce nu puteau ignora. Nu a fost personal."

S-a întors spre Bill cu ochi morți și negri.

„Asta a fost înainte. Acum? Vreau să arzi.”

CAPITOL TREIZECI ȘI ȘASE

CÂND BIG DADDY A INTRAT PRIMUL clasă, a răsuflat Jo.

„Eu stiu. este va fi unu iad de A bronzat linia," tati a spus.

În afara măștii, toată fața lui era roșie, umflată și acoperită vezicule. The palmele de a lui mâinile au fost înfășurat în tifon din cel prim ajutor kit și albul ochilor lui era vopsit în roșu.

Josip stătea lângă Jo purtând o sticlă portabilă de oxigen de rezervă, ca restul de echipajul. Tata mare privi bărbatul sus și jos.

„El este cu S.U.A.," Jo a spus.

Tati se uită înapoi la Dave, încă prăbușit inconștient. „Da, nu rahat," el a spus. "Dar de ce e aici sus?"

"Deoarece el este blocare pentru pe mine," Jo a spus. "Îmi pare rău?"

"Noi închipuit afară cel cârțiță. este Ben. Și el este a primit A pistol." tati clipi la ea.

Amândoi fuseseră în aviație toată viața lor adultă și amândoi știau singurul lucru pe care te puteai baza mereu era că echipajul tău te sprijinea. Echipajul a fost familie. Și familia nu a făcut-o porniți propria.

Mare tati strâns cel laturi de cel perete etanș la stabil se, cercetând podeaua de parcă explicația i-ar fi fost întinsă în fața lui.

„Tati, noi nu avea timp pentru-"

Aplecându-se înainte în talie, a strigat un șir de obscenități. Când stătea din nou în picioare, și-a fixat ochii injectați de sânge pe Jo.

„Sunt bine", spuse Big Daddy cu o voce profundă pe care Jo nu o auzise niciodată înainte de. "Care-i planul?"

Ea așezat aceasta afară repede și clar. tati a fost la sta în a lui Jo a sari scaun și conduce evacuarea din față odată ce avionul a ajuns la sol. Josip a fost mergând la bloc, și Jo a fost mergând la introduce cel cabina de pilotaj prin intermediul tastatura intrare.

Tata se uită la ea. „Și ce să faci? Ben are o armă! Jo, nici măcar nu am făcut-o discutați introducerea de la tastatură ca opțiune. Pentru că *nu* este o opțiune. Știi vor trece peste...”

"Știu!" Jo și-a strâns pumnii în lateral. „Dar trebuie să încerc. Trebuie să urcă acolo sus. Pentru a-l ajuta pe Bill. Sau îl oprește pe Ben. Sau... Jo a plesnit pe scaunul ei. "La naiba, Tati, stai jos.”

Tata a ridicat telefonul și a sunat în spate în timp ce se ținea curele în scaunul de săritură. În timp ce îi explica situația lui Kellie, Jo închise și asigurat A galeră purtător. În a ei mână a fost A lung, greu tub de roșu plasticu un capăt bulbos.

tati ridicat a lui sprancene și acoperit cel difuzor de cel telefon cua lui mână. „Al lui Ben a primit A pistol și tu esti înarmare tu cu cel gheață ciocan?”

"Tu a primit A maceta eu nu stiu despre?"

Josip a ramas tăcut Următorul la Jo, muncind la a respira. The Două de lorluaseră greul din față cu otrava la primul atac și, în timp ce ei privit nimic ca tati, cel otravă efecte au fost arătând.

Jo și-a pus o mână pe biceps. "Domnul. Guruli. Este timpul. Stai aici cu cu spatele la mine. Înfrunțați pasagerii. Oprește pe oricine încearcă să treacă de tine prin orice mijloace necesare. Singurii oameni din această cabină în care avem încredere sunt însoțitorii de zbor." Ea i-a strâns brațul.

Josip dădu din cap și își asumă poziția. Încrucișându-și brațele, se lărgi a lui poziție, permanent sus la a lui deplin înălțime. El a fost A muntos formă, înrădăcinată și impenetrabil. Permanent între cel Două imobil forte, Josip si usa, claustrofobia se prelingea peste Jo.

Ea a luat A adânc suflare, focalizarea pe cel vertical afișa de numere la cel stânga de cel lav. Închidere a ei ochi, ea revizuit ce a fost despre la întâmpla.

Ea introducea codul numeric secret din șase cifre și apoi aștepta. În în cabina de pilotaj, suna o alarmă, alertând piloții că cineva este încercând să forțezi o intrare. Piloții aveau apoi la dispoziție patruzeci și cinci de secunde anulați încercarea de introducere a tastaturii. Dacă ar face asta, ușa ar rămâne încuiat și nu va desigila până la sosire. Dacă nu au depășit încercarea ei, o lumină verde ar apărea pe panoul tastaturii și Jo ar avea un a doua fereastră pentru a deschide ușa. După cinci secunde, ușa se încuia din nou.

The Trei zbor însoțitori nu a avut chiar considerată folosind cel tastatura la fel de unopțiune. În principal deoarece ei nu a făcut-o stiu Ben a fost A amenințare, dar de asemenea deoarece

le-a fost incredibil de ușor pentru piloți să contracareze dacă doreau. Întregul Scopul introducerii de la tastatură a fost pentru evenimentul improbabil al unui pilot dublu incapacitate, un caz în care ambii piloți erau inconștienți. A fost aproape nicio șansă să funcționeze.

Acum era singura opțiune pe care o aveau.

Jo a deschis ochii și a ridicat o mână spre tastatură, dar ceva s-a păstrat ea de la pumnii la nasturi. Degetul ei oscila peste setul de numere într-o ezitare înnebunitoare.

De cealaltă parte a ușii era un peisaj de trădare și violență. Ben a avut A pistol. Acolo a fost Nu cale la stiu ce ar putea avea dejas-a întâmplat acolo. Nicio modalitate de a ști cu ce avea să întâlnească. Și ea a fost despre la șlep în aceasta orbește. Armat cu A plastic gheață ciocan.

„Jo?”

Ea privit jos la Mare tati, așezat în cel a sari scaun dreapta lângă a ei.

"Este bine să fii speriat."

Ea a dat din cap și a început să introducă codul.

CAPITOL TREIZECI ȘI ȘAPTE

A SPARGE DE THE BĂȚ.

Minge greșită.

Centru fielder Bobby Adelson a izbucnit sus din a lui gata poziție, suflând un balon cu guma lui. Făcând câțiva pași agitați, a dat cu piciorul pe a divot de iarbă.

Stau concentrat, Bobby este doar o alta joc. Doar o alta afară.

Nu a fost. Era jocul șapte din World Series. Yankeeii erau în picioare, 2-1. Topul celui de-al nouălea. Dodgers aveau alergători la colțuri și lor lovitorul de curățenie era la bataie. Două ieșiri. Numărul a fost 2-2. Yankeeii erau la o lovitură de a fi campioni mondiali, singura distincție a lui Bobby lung cariera nu putea pretinde.

The ulcior s-a scuturat oprit A semn din cel prins. El dădu din cap la cel Următorul. Circulație afară de coltul de Ochiul lui Bobby distras l.

Focus, Bobby.

Mai multă mișcare din partea cealaltă. Ceva era deplasat. El s-a uitat la tribunele din stânga.

Fanii plecau. S-a întors spre câmpul drept și a văzut același lucru. Nu doar plecau, ci fugeau, împingându-se unul pe altul în sus scări către coridorul principal. S-a uitat la puntea superioară și a privit fanii curge pe rânduri, dispărând în interiorul stadionului. Corul a aplauda a cedat rapid loc țipetelor furioase și țipetelor îngrozite.

Panica s-a umflat în pieptul lui Bobby în timp ce se uita la ceilalți jucători care au fost la fel de confuzi. Apărătorul drept a arătat în fața lui și a început Bobby a făcut același lucru, văzându-i pe toți jucătorii de la ambele echipe adunându-se pe movilă.

A preînregistrate voce a venit peste cel difuzor.

„Doamnelor și domnilor, vă rog să rămâneți calmi. Pentru siguranța dumneavoastră, suntem evacuare Yankee Stadiu. Vă rog găsi ta cel mai apropiat Ieșire și secundar

Ieșire, și mers pe jos sus sau jos cel interval spre aceasta acum. O singura data în afara, mișcare departede pe stadion. Rampele de ieșire și scările de ieșire vă vor ghida afară. Scări rulante iar lifturile nu vor fi folosite în timpul...”

Bobby întors la cel jumbotron și făcu jogging înapoi. The ecran a arătat un videoclip cu planul de evacuare al stadionului, cu figuri de desene animate ale eveniment personalul care îndrumă și asistă fanii.

Când el a primit la cel movilă, el prins cel coadă Sfârșit de cel explicațiede la arbitrul casei. Se părea că ar trebui să iasă din teren prin casa clubului și îndreptați-vă spre autobuzele echipei.

Bobby întors la cel Dodgers opritorul scurt. "Ceea ce este se întâmplă?" el șoptit.

"Acea avion? eu ghici cel ale stadionului cel țintă."

Bobby făcu ochii mari. Toți știau despre zborul 416. Băieți cu echipamentîn clubhouse le spusese antrenorilor, care le-au spus jucătorilor, și tot jocul mult timp primiseră actualizări. Într-o lume a rețelelor sociale, știrile atât de mari nu au ajuns neobservat. Chiar daca tu au fost jucand in lumea Serie.

Peste tot în jurul lor, fanii se înghesuiau în retragere. Coridoare înfundate aliniau fiecare secțiune a stadionului în timp ce spectatorii se cățărau peste scaune și săreau peste balustrade. Trafic la cel ieșiri blocat și cel larg coridoare a devenit o mizerie înăbușitoare a umanității. Bobby nu putea decât să-și imagineze cât de răuscena mafiei ar fi în afara stadionului.

Un bărbat cu o pălărie de la Dodgers a alergat pe un culoar, împingând oamenii deoparte în timp ce mergea. O femeie care-și ținea copilul care plângea a pășit în fața lui, iar el nu a făcut-o ezită să-i împingi pe amândoi din drum. Când au căzut la pământ, un alt bărbat a tras evantaiul înapoi de gâtul hanoracului și a început lovește-i fața. Un al treilea bărbat s-a repezit să-i ajute pe femeie și pe copil picioarele lor.

Bobby și-a scos mănua și și-a băgat-o sub braț în timp ce privea umanitatea în cel mai rău caz. Și cel mai bine. Reglajându-și pălăria, se uită în jur stă în picioare și atmosfera palpabilă de frică și panică a început să-l mănânce de asemenea — și Asta e cand el a observat cuplu vârstnic.

Coborând pe culoar, se apropiară de câmp. oprindu-se la cinci rânduri mai sus de pirogul echipei gazdă, s-au întors, bărbatul privind picioarele soției lui în timp ce păși peste pahare și ambalaje aruncate. S-au așezat jos și s-au uitat în jur, bucurându-se de priveliștea incredibilă din noua lor scaune. A fost un upgrade semnificativ. Bătrânul și-a cuprins un braț mireasă și ea a izbucnit A bucată de Popcorn în a ei gură cu A a rade. Ea

a purtat o șapcă de la Yankees care era probabil mai în vârstă decât oricare dintre jucătorii de pe ea oricare echipă și probabil jumătate din front office. Avea mănua lui piele îmbătrânită și uzată.

"Bine, hai sa mișcare," cel arbitru a spus, plesnind a lui mâinile împreună.

"Aștepta!" Bobby strigă. Toata lumea întors la l. El a fost cel căpitan. Vocea lui avea greutate. „Cât timp avem?”

The arbitru privit la -l zeflemitor. "Cinci minute? Zece?"

Bobby clătină din cap. „Știi al naibii de bine că nu e timp suficient pentru asta evacuez."

Arbitrul clipi la el.

„Hai,” Bobby a spus. "Top de cel nouălea, joc Șapte de cel Lume Serie? La Yankee Stadium? Un atac terorist? Asta nu este o coincidență. Acesta este un mesaj.” S-a uitat în jur la vârtej. „Îmi spui că tu vreau să fie asta *al nostru* mesaj?"

The jucători privit la fiecare alte, la cel stadiu. Bobby a zâmbit.

„Eu nu stiu despre tine băieți, dar eu prefer mereu a merge afară balansând.”

CAPITOL TREIZECI SI OPT

THE PILOTI tresărit LA FEL DE A piercing alarma spulberat cel tăcere. Închizând ochii, au procesat semnificația alertei rar auzite în același moment.

Ambii bărbați și-au eliberat hamurile și s-au aruncat peste cabina de pilotaj.

Corpurile lor s-au izbit peste consola centrală în timp ce mâna stângă a lui Ben întins spre cel trece peste comutare aceea a fost de mai jos lor, doar la cel dreapta de centura de siguranță a lui Bill. A fost singura modalitate de a opri o încercare de introducere a tastaturii. Dacă el a reușit să dea comutatorul în jos, o bară electronică ar aluneca în poziție în spatele celor trei încuietori cu arc din partea de sus, de mijloc și de jos a cabina de pilotaj ușă.

Bill simți că avionul se înclină spre dreapta. A apăsă rapid butonul etichetat AP1 și trei clopoței puternice au anunțat revenirea avionului la pilot automat. Luptând să ajungă la lui Ben pistol cu una mână, el încercă să ia pașă Ben departe din cel trece peste comuta cu celălalt. Bill și-a sprijinit corpul în copilotul său, apucându-l pe al lui înălțime avantaj, dar Ben era mai tânăr și mai puternic.

Factură a dat sus pe ajungând cel pistol și a mers pentru a lui Ben gât în schimb. Atenție să nu apese niciun buton, și-a pus piciorul pe marginea centrului consolă și ridicat se la crește cel în jos forta pe a lui Ben trahee. Ben s-a suflat ușor, picioarele lui mișcându-se pentru a suporta greutatea. Bill simți spatele strângând butoanele din panoul de deasupra lui și se aplecă mai jos ca ambele a început nuanța violet pentru a-l colora pe primul față ofițerului.

Fereastra de anulare a fost de patruzeci și cinci de secunde. Bill se întreabă cât de mult timpul trecuse, știind că *trebuie* să preia mâna înaintea acelei uși deschis.

Fața lui Ben devenise acum o nuanță de albastru și ochii lui lăcrimaseră. Pe măsură ce puterea lui Ben scădea, Bill văzu pistolul alunecându-i de pe degete. Ben a fost capabil la conectați unu disperat a sufla la cel latură de

Bancnote cap și

Piciorul lui Bill alunecă de pe consolă. Pierzându-și strânsoarea, Bill a căzut peste controale.

Ben găfâi pentru aer, aplecat înapoi împotriva cel față liniuță. Factură alesse sus cu grija, știind fiecare buton sau pârghie în mod eronat împins sau logodit ar putea vraja A nou criză. Factură știa Ben înțeles acea de asemenea. Aceasta a fost cel numai motiv cel primul ofițer nu a avut dat afara cel pistol. A rățacit glonț ar putea distruge avionica. Mai rău, perforați corpul aeronavei și provocați decompresie. Bill știa că Ben dorea ca avionul să se prăbușească, dar în condițiile lui. Când Ben a avut recuperat suficient la mișcare din nou, el a mers pentru cel comutare, și în acel moment, Bill întinse mâna pe scaun, înfășurându-și mâna în jurul lui singurul instrument care-i mai rămăsese. Strângând pixul care-i pusese tot în poală zbor, Bill se întoarse, mormăind în timp ce își dezlănțuia brațul într-un uppercut.

Ochii lui Ben se bombară și apoi clipiră încet, mâna lui liberă ridicându-se spre stilou care i-a ieșit din gât. Sângele i s-a revărsat pe gât, făcându-i alb cămașă uniformă purpurie. Aruncă o privire în jurul cockpitului, năucit înainte ca atenția lui să cadă asupra arma din cealaltă mână. Ben a nivelat pistol la Bill și Ochii lui rulat în a lui cap ca el trase de declanșatorul.

• • •

Big Daddy s-a abătut și Jo și-a strâns masca de oxigen la sunetul împușcătură. Josip aruncă o privire peste umăr repede înainte de a se întoarce la cabină, cu ochii măturați dintr-o parte în alta cu alarma. Însoțitorii de bord au ascultat degeaba. Nici un alt sunet nu venea din carlingă.

Jo și-a ajustat curea rezervorului de oxigen și s-a centrat în fața lui ușa cockpitului. Inima îi bătea cu putere în piept ca un animal sălbatic într-o cușcă. Piciorul stâng înainte, cu ciocanul în mâna dreaptă, și-a pus cea mai mare parte din greutate pe piciorul ei din spate, sărind ușor, așteptând să se năpustească asupra ușii când lumina verde s-a aprins și s-a deblocat. *Dacă s-a luminat și s-a desfăcut.*

"Cum lungi cel trece peste perioadă?" tati a întrebat. "Treizeci secunde?" "Patruzeci și cinci."

„Isuse,” șopti el în masca lui.

A circulație prins a lui Jo ochi și ea privit jos.

A subțire traseu de sânge infiltrat afară din sub cel cabina de pilotaj ușă.

• • •

„Pe cine avem acolo sus?”

A comandant alunecat A bucată de hârtie în față de Locotenent General Sullivan. Dusty se dădu înapoi din drum, aruncându-și căștile pe masa. Mergând spre cealaltă parte a camerei, stătea lângă George și alte controlorii și privit al lor turn turn în A comanda centru.

„Tink, Lemn rosu, Piersici, și Switchblade.”

Îngustarea a lui ochi la cel radar, Sullivan presat A buton.

„Tink, dă-mi ochii pe cabina de pilotaj.”

"Da, domnule." The a hrani a sunat pe tot parcursul cel turn.

. . .

Orbire durere ars prin Bancnote braț. The glonț a avut rupt Drept prin umărul drept și în spate. Ținându-se neclintit pe Dash, vederea i s-a zguduit pe măsură ce corpul lui a intrat în stadiul inițial de șoc.

Trupul lui Ben a fost prăbușit pe consola centrală. Strângând din dinți, Bill s-a aplecat pentru a încerca să-l împingă pe primul ofițer de pe comenzi. I-a mers creierul neclar, A amețit amețeală împiedicand chiar cel cel mai de bază de miscarile. S-a așezat, temându-se că s-ar putea leșina. Bill îl apucă pe al lui rănit umăr, trăgându-i pe a lui returnare la gaseste-l acoperit cu sânge.

Trebuia să oprească sângerarea. Trebuia să aterizeze avionul. A fost atât de multe trebuia să facă. Dar trupul lui l-a trădat.

La fel de a lui cap a cedat la A până lejeritate, el prăbușit redirectiona, rostogolindu-se peste picioare pe podea. Ultimul lucru pe care l-a văzut în periferia lui viziune la fel de el alunecat afară de constiinta a fost A luptător avion trăgând susalături de avion.

. . .

„Uh, domnule?”

The întreg turn a fost așteptare pentru a lui Tink raport.

„The cabina de pilotaj apare la fi gol. eu nu vedea oricine în Acolo.”

. . .

O lumină verde s-a aprins pe tastatură. Carlinga s-a deblocat.

Jo a împins ușa cu forță, cadrul metalic robust blocându-se cu grijă de magneții care o țineau în poziție deschisă. Ea s-a pregătit, cu ochii mari, asteptand.

Nu s-a intamplat nimic.

Cu prudență pășind în cel cabina de pilotaj, ea a văzut circulație în afara celavion la a ei stânga. Ridicarea a ei ciocan în mod reflex, ea a văzut cel nas de A luptătorjet-ul scapă din vedere în spatele lor.

La dracu.

Jo coborî privirea, cercetând scena.

Ben a fost trântit cu fața înainte pe consola centrală, sângele curgând afară de sub trupul lui. Pistolul zăcea pe podea, chiar dincolo de mâna lui. Jo a dat-o departe de el.

Cu mâinile sub umărul și talia lui, ea l-a împins peste el, trupul i se mototolește într-o grămadă pe podea la picioarele scaunului. Rulare el pe spate, Jo ridică ciocanul de gheață cu un gâfâit, dar și-a dat seama instantaneu nu era nevoie. Era îmbibat de sânge până la centură ceva ieșind din gâtul lui. Ea s-a aplecat înainte, incapabil să spună ce a fost prin mizeria de sânge și carne.

Ea lăsă ciocanul jos și se întoarse spre scaunul din stânga.

Într-o minge la picioarele scaunului, Bill nu s-a mișcat. Jo s-a grăbit peste controlează cu un genunchi pe scaun, cățărându-se după căpitanul ei.

Plângându-i numele, ea a încercat să-l răstoarne. Putea să vadă cum se strânge sânge pe cel pământ — dar ea de asemenea a văzut a lui înapoi creștere cu suflare. Ea a tipat numele lui mai tare, luptându-se să-l pună stăpânire pe el. Ea îi scutură trunchiul în timp ce repetându-și numele, dar nu a răspuns. Unghiul ei era prea ciudat palmuiește-l, așa că ea l-a ciupit de braț — tare. Un geamăt blând i-a scăpat de pe buze. Ea i-a mai strigat numele încă o dată și ochii i s-au deschis la sunet. Pe măsură ce Bill s-a apropiat de conștiință, Jo s-a poziționat mai bine și a început cel luptă la Trage -l drept. El a fost de două ori a ei mărimea, dar adrenalina a datea un ajutor și cumva a reușit să-l facă să se miște. Impreuna cu Jo făcând cea mai mare parte a muncii, Bill s-a întors pe scaun.

„Suntem nu Terminat Aici," ea a cerut. "Spune pe mine ce la do."

• • •

The comercial avion tras înainte la fel de Tink a continuat la aruncă-o viteză.

Vocea din urechea ei a spus: „Toate unitățile se deplasează în pozițiile de tragere. Standby pentrucel Ordin."

„Roger," Tink a spus.

Fereastra hubloului de pe ușa avionului era prea mică pentru ca ea să o vadă orice. Dar continuând la pupa, putea vedea în geamurile pasagerilor. Un un nod neașteptat i-a înecat gâtul.

Prin iluminatul violet al cabinei, Tink putea vedea pasagerii din camera lor oxigen măști presat sus împotriva cel ferestre privind a ei. A om aproape partea din față a avionului își împinse ochelarii în sus în timp ce alunecau pe galben ceașcă. A puțini rânduri înapoi un bătrâni femeie așezat a ei mână împotriva cel fereastră, un șervețel mototolit apăsă pe palma ei. În rând dreapta în spate a ei, Tink putea vedea doar vârful unei măști de oxigen ca copilul mic care stătea Acolo s-a chinuit să vezi sus și pe fereastră.

Aspectul civil al războiului a fost întotdeauna cel mai greu de împăcat. Un război zona ar trebui să fie un loc pentru soldați și pentru nimeni altcineva. Prea multe nopți trezit în sudoare, ochii acelei fete sau acel bătrân bătându-o dormi.

Dar aceasta nu a fost o zonă de război. Acesta a fost doar un avion plin de nevinovați, care încerca pentru a ajunge la destinație. Ea era cea care nu avea loc aici. Pentru primul timp din cariera ei, ea simți că ezită.

Când ultimul rând al avionului a trecut, ea a văzut o bucată de hârtie presată pe afereastră cu două cuvinte mângălite pe el litere mari.

"Ajuta-ne."

CAPITOL TREIZECI SI NOUA

THEO stătea în afară de grup privind în jos la telefonul său. El numit transporta.

Familia și echipa de filmare erau cu toții înghesuite în jurul camionetei de știri, lipite la cel acoperire pe cel ecrane interior. niste de cel vecini a avutvino afară, ofranda apă și gustări, dar Nu unu a avut cel stomac pentru orice. Așa că toți au rămas în jur, amorțiți de neputință, privind ce se întâmpla în est.

Carrie urmat Theo departe din cel dubă. El ținut a lui voce scăzut.,„Patru-unu-șase începe să deviază de la curs.”

Carrie privit la -l cu indiferență. "Cum do-"

„Al lui Rousseau scriind pe mine actualizări. Washington a fost A momeală. The realtintă este yankee Stadiu."

Carrie întors a ei cap, în cautarea la nimic, la fel de deși ea nu a făcut-o a intelege cuvintele El a avut a spus. a lui Theo telefonul a vibrat.

A citit mesajul de două ori înainte de a închide ochii cu un oftat. El nu a făcut-o Vreau să-i spun ce spunea și nu suporta vederea pe Carrie care așteptasă-l aud.

„Theo, te rog”, a auzit-o spunând după o clipă. „Nu se poate obține mult mai rău, se poate?”

El a ținut ochii închiși când i-a spus că unul dintre avioanele F-16 încercase să ajungă un vizual — iar cabina părea goală. Potrivit luptătoarei pilot, nimeni nu pilota avionul.

Carrie nu a făcut-o Spune orice. Theo auzit a ei start la strigăt.

„Mama?” Scott a spus. Theo deschis a lui ochi la vedea cel mic băiat apropiindu-se, sora lui legănată în brațe.

Vederea celor doi aproape l-a distrus pe Theo. Carrie a avut-o pe spate către copii și ea și-a șters ochii în grabă înainte de a se întoarce spre ei. Cu A mic zâmbet acea privit dureros, ea periat cel păr afară de cel a băiatului

ochii și luă copilul din brațe. Luând mâna fiului ei, au mers înapoi la duba de știri împreună.

• • •

Farul de pe radar se deplasa din ce în ce mai departe de aeroport, îndreptându-se direct spre Bronx. Singurul sunet din turn era unul ocazional încercați să obțineți contact cu cabina de pilotaj. Dar transmisiile deveniseră rote, fără speranță — nimeni nu se aștepta să audă ceva de la 416.

Locotenent General Sullivan împins A buton și vorbit clar.

„Domnule? Suntem alergare afară de timp. Noi nevoie A decizie, Domnul. Președinte.”

• • •

Luminile păreau mai strălucitoare. Iarba mai verde. Aerul mai rece. Zgomotul Mai mult crocant. La Bobby, Tot la Yankee stadiu simțit amplificat.

El și ceilalți jucători de pe teren s-au aplecat gata, lovindu-le mânuși. ei scuipat pe cel camp in timp ce cel aluat bătut a lui băț pe cel interiora fiecărui pantof. Aluatul a expirat puternic înainte de a pași în cutie și zdrobindu-și picioarele când se instala.

Terenul — fastball, afară.

Bătașul a spart mingea, căzând într-un genunchi în timp ce a greșit-o. Bobby știa cât de rău își dorea omul, pentru că știa cât de rău a vrut. Aceasta nu mai era doar Seria Mondială. Acesta a fost ceva cu totul altceva. Batașul a ieșit din cutie, trăgându-și tricoul de pe a umăr, ridicându-și casca a de cateva ori.

În jurul parcului, fanii au continuat să fugă, împingându-se unii pe alții pentru a ajunge mai aproape la cel ieșiri. Părinți ținută al lor copii la al lor pieptelor. Cupluri apucat fiecare alții mâinile. The ieșiri a ramas infundat, cel scăriumplut.

Un țipăt ascuțit se auzi de pe punțile superioare din stânga lui. Bobby S-a uitat în sus și a găsit o femeie care se prăbușește pe scări, cu corpul ei ridicându-se viteza în căderea sa liberă necontrolată. Bobby și-a ținut respirația în timp ce o privea apropiere de șină din partea de jos a secțiunii, un joc de baseball brusc cel mai puțin important lucru în cel lume, dar apoi el a văzut A mare om breteleel însuși și o prind în ultimul moment, împiedicând-o să cadă a sută picioarele la stă dedesubt.

Pe punțile inferioare ale stadionului, înghesuindu-se în rândurile din jurul casei farfurie și scurgere jos cel linii de bază, Dodger albastru sângerat în Yankee cu dungi. La fel de cel jucători a avut întors la al lor pozitii pe cel camp, mulțidintre fani au urmat exemplul. Nu s-a discutat și nici nu a fost planificat. Aceasta a fost o înțelegere colectivă.

ei a strigat și batjocorit cu fiecare pas, ei cu nervuri fiecare alte și și-au întors capacele pe dos. Un tip mare a coborât dinspre abandonat concesii cu o jumătate de duzină de cutii de bere jefuite strânse de pieptul lui. Prietenul lui l-a vestit ca fiind eroul care era și i-au distribuit imediat bogăția din secțiunea lor, urmând o urale neglijentă.

O mică secțiune a tabelului de marcaj electronic a fost rezervată jocului statisticile și restul ecranului masiv proiectau ceea ce se petrecea afară noii lor utopii. Carrie Hoffman implorând președintelui. Echipe de salvare flancare ale lui JFK pistele. Reporterii arătând sus în cel noapte cer. Pasagerii care poartă măști de oxigen. Și o cameră itinerantă în interiorul stadionului arătând fețele rămase ale celor suficient de norocoși să participe la jocul șapte alcel Serie Mondială.

A sparge de cel băț, cel minge ciocănit la stânga-centru.

Outfielders au alergat după ea, stânga trăgând înapoi în gol, dar Bobby îi făcu semn să plece, ochii lui nu păraseau niciodată mingea. Când a ajuns la perete, Bobby a sărit din picioare pentru a încerca imposibilul.

Întorcându-se la pământ, și-a întins încet mânușa în aer ca uimirea i-a întunecat fața. Mâna lui înăuntru încă ustura de la palma lui mingea.

Al treilea afară. Joc peste. The Yankei a avut castigat cel Lume Serie.

Nimeni nu s-a mișcat. Nu jucătorii, nu suporterii. Toți se uitau pur și simplu la teren central.

Apoi a venit A bătaie de tobă prin cel difuzoare la fel de victorios coarne a începuta bea.

start răspândirea cel știri...

Bobby stătea cu spatele la perete, cu mingea în mână. Aluatul, stând în mijlocul căii de bază între primul și al doilea, se uita înăuntru câmpul exterior la eșecul lui. Bobby se uită înapoi. După un moment, pierderea alergătorul sa întors și a început să meargă spre ulciorul câștigător. El a fost singurul lucru care s-a mișcat în tot parcul. Nimeni, în afară de Frank Sinatra, nu a spus acuvânt.

Pe cel movilă, cel aluat oprit în față de cel ulcior. Atingerea înainte, l-a prins de umerii bărbatului, trăgându-l într-o îmbrățișare cu așa ceva forța, i-a dat jos mănua. Degetele ulciorului au devenit albe în timp ce el strâns spatele bărbatului.

Ambii echipe golit al lor piguri la fel de Bobby și cel odihnă de cel. Întâlnirea celor doi jucători în mijlocul diamantului, s-au îmbrățișat cu toții. Majoritatea au plâns. Și-au ținut șapca și s-au închinat fanii.

Cu Ol' Albastru Ochi cântând cel Yankees'—și cel orasului—iconic imnul, fiecare persoană de pe acel stadion, jucător și suporter deopotrivă, s-a ținut de fiecare altă și făcut pace cu ei alegerea de a rămâne.

• • •

În carlingă, Jo a încercat să nu se uite la clădirile din față lor care au desenat mai aproape prin parbriz. Totul tremura și tremura.

Aplecat redirectiona în evident durere, Factură apucat cel sidestick. Sângei-a acoperit mâna.

Luând A suflare, el presat cel declanșatorul dedesubt.

• • •

The deschis linia fredonat pe tot parcursul cel turn. Nu cu cel tipic zgârieturi ale comunicării cu avionul, dar cu zgomot uniform de avansat tehnologie. Fluxul către Casa Albă, către președinte, a jucat pentru toți auzi. Nu unu mutat sau vorbit la fel de ei așteptat pentru cel verdict pe Zbor 416.

Președintele și-a dres glasul. El luase decizia lui.

• • •

The ecou de Sincer a lui Sinatra ultimul Notă a zăbovit pentru A al doilea înainte de risipindu-se în tăcere. Toată lumea s-a uitat la cer, privind, așteptând, rugându-se.

A scăzut bubuit în cel distanță crescut mai tare.

Frică montat la fel de cel jucători și fani mutat pe al lor picioarele — dar toata lumeaa rămas pe loc.

Era sunetul incontestabil al unui avion care se apropie.

• • •

"Bine," cel presedinte a început. „Eu Spune-"

A izbucni de static oprit cel Ordin. Cineva a tras A zdrențuit suflare și
Avocea slabă a deturnat momentul.

"Acest este Căpitan Hoffman. eu deține controlul.”

CAPITOL PATRUZECI

CAPELE AU SCHIMB CÂND CÂMPĂ AVIONULUI a rupt partea de sus a Yankee Stadiu. Toată lumea s-a abătut. Trenul de rulare al avionului era chiar deasupra ei, aripile legănându-se una în alta într-un zbor nebunesc. Nu a fost până în coada a curăţat capătul stadionului că şi-au dat seama că avionul nu mergea a prăbuşi.

Stadionul a izbucnit cu mai multă jubilaţie decât dacă ar fi fost fiecare loc umplut. Au apărut patru avioane F-16, care ţineau după avion. Zgomotul a zguduit stadiu.

Erau în siguranţă.

• • •

"Repet! Fără grevă! Doar escortă!" generalul locotenent Sullivan urlă în cel microfon. "Stau gata, dar suntem va da acest avionul a şansă."

Nu era timp de sărbătoare. Controlorii mai aveau o treabă de făcut.

— Ia naiba de pe scaunul meu, şoim, spuse Dusty, punându-şi căştile. atât de repede încât aproape s-au rupt. „De coastă patru-unu-şase! Bine ai revenit! Tu esti eliberat pentru aterizare.”

• • •

Echipa de filmare a CNB s-a îmbrăţişat în timp ce vecinii au înălţat cinci şi s-au plesnit unul pe altul pe spate. Genunchii lui Carrie s-au curbat sub relief dar Theo a prins-o înainte să poată cădea. Îi întoarse lui Scott un zâmbet înlăcrimat, care sărea în sus şi în jos.

"Tata!" ţipă el, cu vocea lui tânără pierdută în corp la corp.

• • •

Bill trase înapoi de stick cât putu. Avionul a tras aproape vertical, negru cer umplere cel fereastră. Jo căzut înapoi, răsturnând împotriva ușa deschisă. În cabină, pasagerii au țipat la schimbarea violentă a direcție. Jo se ridică, smulgându-și masca de oxigen și aruncând-o și tancul deasupra a lui Ben corp.

Ea a țipat pe ușă: „Tati! Pune-l pe Josip pe scaunul lui! Și stai!” Cotitură înapoi la Factură, Jo căutat pentru cel răni. A lui întreg braț simțit umed. In cele din urma, ea găsite cel sursă: dreapta umăr lamă. Jo privit în jurul celcabină de pilotaj înainte de ruperea Bancnote uniformă palton oprit cel cuier. Rulare aceasta în Astrâmt minge, ea presat cel masa împotriva cel răni, folosind a ei alte mână laTrage împotriva a lui umăr la crea presiune.

Factură strigă afară în durere. The avion înclinat drept în timp ce mâna lui smuci de bara laterală.

„Eu stiu, bebelus, dar Am a primit tu,” Jo a spus. "Spune pe mine ce la do." Bancnote voce a fost slab. "Am nevoie tu la fi dreptul meu mână."

. . .

În turn, toată lumea urmărea farul pe radar. S-a întors și s-a întors din nou, înclinându-se spre est până când a fost de netăgăduit. Coastal 416 era pornit este cale la JFK. Cald relief răspândire prin Al lui Dusty corp la fel de George bātu din palmeel pe spate. Controlorul de lângă ei s-a prăbușit pe un scaun cu a suspin.

Afară, luminile intermitente ale echipajelor de urgență au început să intre pozitia de primire.

— Coastal, ești autorizat să aterizezi pe trei-unu dreapta, spuse Dusty cel microfon. "Continua direct abordare." El eliberată a lui deget pentru A bara lateralăși vorbit la George. „Ei sunt degajat pentru trei-unu dreapta dar ei sunt începând să zboare aliniat cu doi-doi stânga. Schimbați piste?”

George gând despre aceasta. „Hai să nu. Trei-unu dreapta este deja programat în planul de zbor original. Să rămânem cât se poate de simplu pentru lor. Dar ei sunt mergând a face tot ceea ce ei vor oricum."

. . .

Bill la instruit pe Jo unde să găsească eliberarea pentru saltul suplimentar în cabina de pilotaj scaun. L-a alunecat afară până când a auzit un zăvor s-a declanșat. Tragând curelele pe cât de slăbiți au mers, ea și-a prins catarama, mergând atât de departe pe scaun cât posibil. Ea a fost acum în spate cel a pilotului scaun cu A centru mort vedere de

Queens pe fereastră. Luând sacoul de uniformă îmbibat de sânge, ea presiunea reaplicată. Se temea că Bill ar putea leșina.

"Bine," ea a spus. "Ce primul?"

— Viteză, spuse Bill, dând din cap spre bord. „Trebuie să o coborâm. Butonul acea spune „MACH”. Răsucire aceasta în sens invers acelor de ceasornic pana cand tu vedea unu-trei-zero.”

Jo se aplecă înainte, căutând ecranele.

"Acest?"

Bill dădu din cap, strâmbându-se.

Răsucând butonul, ea a privit cifrele coborând. La unu-trei-zero ea s-a oprit.

„Acum trage-l.”

Jo tras pe cel butonul. Ea imediat simțit cel avion încet. "Acumce?"

Factură privit la cel navigare afișa, apoi aruncat o privire afară cel fereastră.

„Tren de aterizare. Pe drumul cel bun. Vezi pârghia aia? Nu, jos. Uite a cuplu se afișează în jos.” A încercat să arate, dar brațul său drept era inutil. "Nu.Nu da! Acela. Trage-l în jos."

Avionul a vibrat. Sub ele, trenul de aterizare a căzut încet în poziție.

O MIE.

Jo a sărit la cel tare robotică voce. Ea ar fi nu auzit cel altitudine Strigă din interior cel cabina de pilotaj, doar înăbușit din cel alte latură de cel ușă.

"Bine, de mai sus cel Angrenaj-" Factură prăbușit redirectiona.

"Nu!" Jo a tipat, trăgând -l înapoi. Ea plesnit a lui obraz asa de greu ea îngrijorat că ar putea să-l doboare înapoi. — Rămâi cu mine, Bill!

El trezit, in cautarea în jurul cel cabina de pilotaj, confuz. Tremurând a lui cap, eldeschise și închise ochii. Părea la fel de slab pe cât devenise vocea lui.

"Auto frână. De mai sus cel aterizare unelte — acolo. Apăsăți cel buton sub aceastaaceea spune „MED.””

Jo împins aceasta și cel încărcat cu arc buton a izbucnit înapoi. A albastru PE a apărut sub ea.

Factură privit la cel navigare afișa și apoi aruncat o privire afară cel fereastră.

Jo îi urmă privirea.

The lumini de ale lui JFK pistele clipi lor Acasă.

Aveau vizual.

Când aeronava care se apropia a apărut, scufundându-se și răsucindu-și drumul spre pista, turnul a erupt în urale.

Luminile avionului creșteau cu fiecare secundă. ETA: un minut. Toata lumea cu binoclu încercat la obține A vizual pe cel condiție de ceaeronave. A apărut trenul de aterizare, anvelopele întinzându-se în poziție dedesubt corpul aeronavei.

Avionul s-a înclinat dramatic spre dreapta, apoi s-a corectat, înclinându-se extrem de stânga în raspuns. Era o noapte cu vânt, dar Dusty știa că nu asta era cauza mișcările neregulate.

S-a uitat la radar pentru a le verifica viteza. O sută patruzeci și cinci noduri. Rapid. Prea rapid pentru un avion de asemenea dimensiuni, acea greutate, în acest stadiu. Nu imposibil de rapid. Dar trebuiau să aterizeze mult.

— Uau, fată, mormăi Dusty. „Flaps, flaps, flaps.”

Lamele de metal de pe marginea de fugă a aripilor s-au extins la cererea lui ca deși l-au auzit. Dragul crescut a încetinit aproape suficient de mult avionul și ei au fost în aliniere cu cel pistă de decolare. JFK nu a fost A complicat sosire, dar nu era prea mult spațiu liber dincolo de pistă. Aterizare de la vest pe 31R însemna cel Sfârșit de cel pistă de decolare deschis pe alte aeronave hangare, hoteluri și drumuri.

Aveau de gând să aterizeze scurt când aveau nevoie să aterizeze lung.

• • •

Jo a urmat instrucțiunile lui Bill și a privit orizontul artificial de pe afișajul de zbor principal fără să clipească. Ea a văzut cum tremură bara laterală sub a lui mână, cel ale avionului orientare pe cel afișa în mișcare în raspuns.

CINCI SUTE.

Ea aruncă o privire la viteza lor. „Fap clapele din nou?”

Bill dădu din cap și Jo trase în jos pârgia clapetelor. A făcut clic în jos altă creștătură.

— Acum, spuse Bill. „Vezi acele două pârgii din centru? Cei mari între roțile alea cu semnele albe.”

"Aceste?" a lui Jo mână plutea.

Bill dădu din cap. „Acestea sunt pârgiile de împingere. Pune mâna pe ele și ține-o acolo până spun eu. Odată ce suntem la pământ, vă spun când... o să-i tragi înapoi. Înapoi spre tine. Fă-o încet la început. Și când îți spun, o să-i tragi până la capăt.”

"Toate cel cale. Bine."

. . .

Nasul avionului s-a înfundat. Coborârea a fost departe de picioarele statornice... primul abordare aeronave în general a luat. Fiecare neregulat zguduindu-se făcut cel controlorii din turn își țin respirația.

Avionul era de aproximativ cincisprezece secunde. În acest moment, cu binoclu, puteau vedea în carlingă.

Factură. Jo. Un gol primul a ofițerului scaun. Zece secunde pana cand aterizare.

Nimeni din turn nu a respirat, nimeni nu s-a mișcat. Nimeni nu a vrut să fie motiv pentru care putt-ul a ieșit, mingea a sărit de pe margine, home run-ul ruptstâlpul și a greșit.

Cinci secunde până la aterizare.

. . .

O SUTĂ.

Jo urmărea luminile de la începutul pistei. Două curele groase de becuri de abordare roșii și galbene. Apoi o linie verde subțire. Apoi o lungă întindere de alb: zona de touchdown. În mijloc, o singură cale. Linia centrală.

CINCIZ

ECI.

PATRU

ZECI.

Jo și Bill urmăreau orizont. S-a înclinat. El a corectat. S-a înclinat din nou. El supracorectat. El zbuciumat a păstra a lui mână stabilă.

TREIZEC

I.

DOUĂZE

CI.

Asta a fost. Jo a vrut să închidă ochii, dar a rezistat.

ÎNTÂRZIA. ÎNTÂRZIA. ÎNTÂRZIA.

Vocea îi avertizează calm că pământul era iminent. În acea ultimă secundă, l-a auzit pe Bill șoptind pentru sine.

„O sută patruzeci și nouă de suflete la bord.”

CAPITOL PATRUZECI SI UNU

ROȚILE din spate s-au izbit de pistă și de nasul avionului înclinat sus când se legăna înapoi. Coada a lovit pământul. Jo putea simți sistemul de frânare automată se cuplează în timp ce avionul încerca să încetinească.

"Acum!" Bill țipă. Jo trase înapoi pârghiile de împingere.

The avion smucită și cel nas căzut redirectiona violent în raspuns. trântind în cel sol, cel nas Angrenaj prăbușit, scânteii și fumvârsând de sub avion. Măcinarea în beton, avion aruncat în jos pistă de decolare.

Jo îl privi pe Bill apăsându-și picioarele în pedale cât putu, dar el era atât de slabă încât nu-și putea imagina că va avea un impact prea mare. El și-a mutat picioarele de la dreapta la stânga, conducând cârma într-o încercare disperată de a face acest lucru a pastra avionul de pe pistă de decolare.

Putea vedea flăcări și scânteii pe fereastră. Avionul era plecat Control.

Capătul pistei se profila în fața lor, linia de lumini roșii emiterea unei declaratii: *Stop*.

Jo nu a făcut-o stiu dacă ei ar putea.

• • •

Toata lumea înghesuit în jurul cel CNB dubă acoperit al lor deschis gurile în neîncrederea la ceea ce au fost martori. Avionul se mișca și el atât de repede rapid. Nu avea cum să se oprească la timp.

S-a auzit un pocnet neașteptat. Nasul plonjat în jos și coada împușcat în aer. Timpul s-a oprit la fel ca și avionul. O pauză. Avionul stătea într-o poziție ciudată pe cap, momentan nemișcat. Cu un scârțâit puternic, ea a căzut înapoi asupra ei burtă.

Nimeni nu s-a mișcat.

Norul de moloz și fum s-a risipit câteva clipe mai târziu. Un naufragiat avion comercial de linie. Aluat și bătut la marginea absolută a sfârșitului de cel pistă de decolare.

Dar dintr-o bucată.

Toți cei care priveau au reacționat în aceeași clipă. Vecinii, mass-media personal; toți au aplaudat și au făcut schimb de cinste sau îmbrățișări. Vanessa a plecat până la un genunchi pe trotuar, acoperindu-și fața ca cameraman o bătu pe spate.

Carrie și Theo nu au reacționat. Stând unul lângă altul, nu le-au luat niciodată ochii din avion. Până nu au avut o imagine asupra lui Bill și Jo, n-ar avea permite ei înșiși să respire ușor.

Totul a rămas nemișcat pentru câteva secunde. Apoi, prin smucituri și mișcări robotice, ușa din față s-a eliberat și s-a rotit în afară. Un tobogan galben eructa din deschizătura, desfăcându-se stângace până atinse pământul. Ieșirile din spate au urmat exemplul, la fel ca și cei de peste aripi. Pasagerii au aparut, popping afară de cel ușile și jumping jos cel diapozitive. Două oameni au stat în partea de jos a fiecărui tobogan, ajutându-i pe alții să coboare. O altă persoană a rămas și a îndrumat pasagerii spre unde să alerge.

Big Daddy era la ușa din față, aceeași ușă pe care o aveau pasagerii folosit pentru a urca în avion cu mai puțin de șase ore mai devreme pe cealaltă parte a țării. În timp ce pasagerii săreau din avion, el era vizibil de profil, fluturând cu mâna a lui arme și strigând direcții inaudibil la acestea în afara celavion. Mâna lui, bandajată cu tifon alb, se agăța de o bară atașată de peretele interior al fuzelajului, ancorandu-se pe un sol ferm.

Kellie a fost la cel înapoi Ieșire, a ei față roșu la fel de ea a tipat. A om a ezitat în vârf, privind în jos la dâra strălucitoare de sânge un rănit pasagerul plecase pe toboganul galben. Kellie și-a pus mâna pe partea inferioară a lui înapoi și împins. S-a prăbușit în siguranță, cu picioarele clătinate așa cum era ajutat.

De urgență vehicule coborât pe cel aeronave, albastru-roșu clipind lumini spălând peste haos. Pompierii s-au învărtit în jurul avionului, strigând la fiecare alte cu larg braț miscarile la fel de ei determinat ce acțiuni trebuia luată. Primii respondenți Hazmat au apărut în continuare, sărind de la vehicule medicale în echipament de protecție pentru întregul corp. Împotriva întunericului noaptea, costumele lor albe străluceau ca o nouă pereche de tenisi proaspăt ieșiți din cutie. Curând suficient ei ar fi pătat de cel marcajele de conflict: fum, murdărie, transpirație, sânge.

The curgere de pasagerii încetinit. The evacuare a fost peste aproape la fel de rapid așa cum a început — procedură model în circumstanțe fără precedent. Câțiva pasageri împrăștiați se scurgeau pe toboganul din spate, dar nimeni altcineva a apărut din față.

Deodată, un bărbat enorm de înalt a apărut în fața aeronavei cu un alt bărbat matur drapat peste umăr ca un prosop de vase. Theun bărbat mare și-a alunecat pe celălalt de pe umăr, poziționându-l nu atât de atent partea de sus a toboganului. Și-a folosit fără ceremonie piciorul pentru a-l porni pe al lui coborâre, cel medicilor la cel fund primind cel cu fața roșie, corpulent om. Control pentru leziuni, ei numit pentru A targă, materii periculoase luând -l departe.

Bărbatul înalt a dispărut în avion și în curând a reapărut legănând un bărbat în vârstă în brațe ca un bebeluș. Bătrânul se uită la scenă dedesubt și apoi sus la salvatorul său cu ușurare. Bărbatul înalt i-a așezat pe amândoi jos, pe marginea toboganului, cât a putut de atent, verificând să facă sigur că picioarele și capul domnului erau limpezi. Cineva în interiorul avionului trebuie să fi spus ceva pentru că s-a întors. Bărbatul înalt nu a spus acuvânt, dar A zâmbet gratit a lui față la fel de el scufundat a lui cap în A arc. Trecându-se încet până la margine, îl ținu pe bătrân în poală și cei doi au alunecat împreună pe tobogan. În partea de jos, tipul mare a pus vechiul bărbat în picioare, ținându-și mâinile încrețite, în timp ce picioarele le-au găsit echilibru.

De acum cel curgere de pasagerii evacuare cel aeronave a avut oprit complet, dar cel echipajul a fost încă pe bord. Din cand in cand, cel zbor însoțitori ar fi întrezărit prin un deschis ușă la fel de ei mutat despre avionul. Prin ferestrele mici se puteau vedea mișcându-se rapid în sus culoarul în timp ce măturau aeronava pentru a se asigura că nimeni nu era lăsat la bord.

Când au fost siguri că toți erau plecați, au fugit în față. tati a dispărut în cel cabina de pilotaj. Kellie asteptat in afara în cel galeră. Ea clintit și țesut, încercând la vedea tot ceea ce a fost mergând pe sus Acolo. Ao clipă mai târziu, ea smuci în atenție și se rezezi înainte înainte făcându-se înapoi pentru a face loc.

Big Daddy a reapărut din față. A ieșit pe spate, cocoșat peste și mișcându-se cu progres lent și stânjenitor. Căra ceva greu. Făcându-se înapoi spre deschidere, se îndreptă spre stânga în timp ce Kellie păși dreapta. Tati ținea o pereche de picioare și, cu o cantitate enormă de efort, târa un nemișcat corp.

Pe măsură ce mai mult din corp a apărut, Kellie s-a repezit înainte să apuce ceva. Un braț, mâna care se lăsează moale. Ea a încercat să obțină un mai bine prindere, hapsân sub cel umăr la fel de Jo a apărut, strângându-se cel trunchiul corpului din spate, brațele ei mici abia reușind să se înfășoare în jurul pieptul lui Bill.

Theo acoperit a lui gură la fel de Carrie întors a lui Scott cap așa de el nu puteaceas. Bebelușul a scâncit pe sold și a început să o sară mai tare. The Trei zbor însoțitori a lucrat greu la extrage cel mare om din A cameră așa de mic și deplin de obstacole acea aceasta a fost dificil la naviga în și afară de sub normal circumstanțe. În cele din urmă ei reușit, eliberarea cel omcu A final împingere de circulație, toate de lor căzând la al lor genunchi la fel de ei eliberată -l la cel podea.

Nici măcar nu s-au oprit o clipă, au discutat, dând din cap și făcând mișcări cu brațele și mâinile lor în timp ce formau un plan de acțiune. Mare tati stătea în picioare și privit afară cel Ieșire la cel diapozitiv și cel primul respondenții care a adunat la bază. Le-a strigat ceva și a făcut larg gesturi, echipajul de urgență răspunzând la comenzile sale și strigând le altora de pe linie.

Big Daddy și Kellie l-au flancat pe Bill în timp ce Jo s-a așezat în spatele lui, urcându-se a ei fusta la calca a lui înapoi, sclipind a ei cușar dedesubt a lui moale corp în timp ce toți trei se amestecau încet și aranjau perechea pentru un tobogan în tandem. La fel de ei zbuciumat și mutat spre cel deschidere, cel vedere a fost în cele din urmă neobstrucționată și cel întreg lume colectiv gâfâi la cel Rosu aprins sânge saturarea fata de cămașă albă de pilot.

Carrie întors a ei cap în a lui Theo umăr.

„Nu te uita”, îi șopti el la ureche. „Voi privi și îți voi spune dacă tu ar trebui să.”

Ea dădu din cap și ascuns în -l înainte de cotitură înapoi A moment mai tarziu.

O targă ajunsese în partea de jos a toboganului cu medici îmbrăcați cu materii periculoase costume. Alți respondenți s-au poziționat pe părți opuse pentru a-l prinde doi când ei atins cel fund. Mare tati a strigat, a lui buze mișcări inconfundabile într-o numărătoare inversă, pilotul și însoțitorul de bord alunecând în jos pe „trei” într-o coborâre grea. Au fost primiți la bază ca copiii pe un loc de joacă. Pilotul a fost ridicat pe targă și cu roate departe, medicii făcând jogging pe langa.

Jo a acceptat mâinile care au ajutat-o să se ridice, dar le-a luptat în timp ce încercau la transporta a ei departe. Spargere gratuit, ea întors înapoi la

cel alunecare, ofranda A

mâna lui Kellie în timp ce tânăra se ridică în picioare. Stând vizavi de fiecare alte ei așteptat pentru tati la diapozitiv jos, ajutand -l la a lui picioareleodată ajuns la fund.

Cei trei au stat în cerc și Jo le-a spus ceva celorlalți doi că îi făcu pe amândoi să dea din cap. Jo clătină încet din cap și se întoarce, făcând un încet gest peste avion cu mâna, cuvintele ei neauzite dincolo de zbor urechile însoțitorilor. Tati a adăugat ceva și ceilalți doi au chicotit înainte Jo făcu un pas înainte ca să o îmbrățișeze pe Kellie, care începuse să plângă. Jo se frecă spatele ei încet în timp ce se uita la medicii care lucrau la Bill. A ei față strălucea cu lacrimi la fel de ea privit neputincios. tati întors în jur și ridică privirea spre avion, cu palmele bandajate acoperindu-i gura.

Au stat acolo un minut așa, lăsând ceea ce tocmai se întâmplase chiuvetă în. In cele din urma, ei toate întors împreună și a început la moale încet spre medicii care i-au așteptat.

În cealaltă parte a țării, într-un cartier suburban înconjurat de galben scena crimei bandă, cel asamblate oameni lăsa cel moment chiuvetă înde asemenea.

Aceasta a fost peste.

O voce mică scârțâi de emoție. Suna atât de greșit, atât de ieșit loc, pentru astfel de un nevinovat observator la fi prezent la A scena de astfel de ororile.

„Mami?”

Carrie privit jos la a ei fiul înainte de ghemuit înainte de l. A ei ochi erau roșii și umflate, iar încercarea ei de a zâmbi era jalnică.

"Da, bebelus?"

„Tata e bine?”

CAPITOL PATRUZECI SI DOI

UN INTERMITENT BEEP SUNAT DIN unu dintre cele multe mașini care flancau patul. Mirosul acru de sterilitate umplu încăperea iar scaunul pe care stătea Jo era inconfortabil de ferm. Pe hol, un doctor a fost trimis în altă parte a spitalului.

„Eu nu a făcut-o gândi de lor o singura data, Factură,” Jo a spus în liniste.

Bancnote cufăr de abia Trandafir și căzut. Gri-și-violet vânătași înflorit sub tuburile și bandajele care îi acopereau corpul nemișcat. Ochii lui au fost închis, cel dreapta unu umflat și negru. The masa de tifon înregistrat la umărul lui era cea mai strălucitoare nuanță de alb, un contrast cu cusăturile dedesubt ținea rana de glonț închisă.

„Spun ei”, a continuat ea, retrăind cele mai înfricoșătoare momente ale zborului mintea ei, „toată viața ta fulgerează în fața ochilor tăi. Am citit toate astea poveștile experiențelor din apropierea morții. Sau oameni care au murit și s-au întors. ei toate Spune cel la fel lucru.” Ea înghițit. "Acea înainte de ei decedat, ei s-au gândit la familia lor. Copiii lor. Soția lor. Că au fost tot ei m-ar putea gândi.”

Jo se duse la fereastră și se uită la cerul albastru de afară. Spatele ei în pat, lacrimile curgeau în voie. Ea nu i-a prins și au alunecat până la capăt pe gâtul ei. Vocea i s-a rupt.

„Nici atunci. Soțul meu, fiii mei, părinții mei, sora mea, Theo, al meu prieteni... nici unul de lor. Ce drăguț de femeie a.m eu? Ce drăguț de soție, ce fel de mamă?”

A mașinărie biptat și o alta biptat în întoarcere. Jo scăzut a ei cap. Trupul ei tremura de suspinele ei.

„Mulțumesc”, șopti o voce slabă. Jo se întoarse pe călcâie.

„Îți mulțumesc că ai atât de multă încredere în mine.”

Un neașteptat lejeritate umplut a ei cufăr la fel de cel vinovăție ea ar fi purtat de candzborul s-a ridicat. Făcând un pas înainte, ea îl luă de mână și au plâns amândoi.

Jo șters a ei obrajii înainte de hapsân A tesut la blând sterge cel lacrimidin a lui. „Ai fost ar trebui să a fi adormit.”

Bancnote stânga obraz ridicat în A pe jumătate zâmbet. „Îmi pare rău la dezamăgi. Unde e Carrie?”

„La cantina cu Theo și copiii care primesc iaurt înghețat.” „Am auzit că a primit o promovare.”

Jo a zâmbit cu mândrie. "El cel mai cu siguranță făcut. El de asemenea a primit A o lunasuspendare neplătită. Dar după aceea, o promovare.”

„Captușeală de argint.”

"Unu de mulți," a spus Jo cu A comic gest spre cel masiv buchetde flori roșii și violete pe masa de dincolo de cameră.

"De coastă a mers toate afară," a spus Factură. „Eu a aprecia cel patru luni de plătit timp mai mult.”

"Tu și pe mine ambii. Făcut Șef O'Malley semn cel card?" Bancnote față întunecat. "Greu la do din închisoare.”

Ușa se deschise încet, cu o bătaie. Big Daddy și-a băgat capul înăuntru și, văzându-l pe Bill trezit, a deschis ușa complet.

„Aleluia! El este ridicat!" spuse el ridicând deasupra o sticlă de șampanie capul lui. Kellie l-a urmat în cameră purtând un mic buchet de flori cu un balon viu colorat plutind deasupra.

Antidoturile IV și tratamentele topice pe care le-au avut echipajul și pasagerii primit din cel medicilor și spital personal imediat după cel zborau fost deloc miraculoase. Chipul lui tati revenise aproape complet la culoarea lui normală și după ce și-a scos ochelarii de soare supradimensionați, Jo a putut vezi că albul ochilor lui era din nou alb.

Jo nu era sigură că-l văzuse vreodată pe Bill zâmbind atât de larg. A încercat să clipească își închide lacrimile, dar nu a reușit. Kellie și-a pierdut imediat lupta, balonul clătinându-se cu suspinele ei. Jo a râs și a învelit-o într-o îmbrățișare. tati ocupat se deschidere cel sticla, a lui nările aprins în a lui eșuând atentat, încercaresă nu plângă la fel.

ei au fost trist. ei au fost confuz. ei au fost furios. Și Jo știa ei a avut numai zgâriat cel suprafață de prelucrare cel trauma ei a avut îndurat. Dar erau și bucuroși. A fost o bucurie să fim împreună, să fim în companie de cel numai alte oameni OMS știa ce cel povară ei a avut

purtat, ca un echipaj, simțit ca. Să fiu cu o familie care a înțeles cu adevărat cine ai fost și ceea ce ai văzut.

The plută lovitură afară de cel sticla cu A pop. Kellie tras plastic cupe din poșeta ei. Tati a turnat. Stând lângă patul lui Bill, el echipajul supraviețuitor al zborului 416 Coastal Airways a ridicat cupele.

"La luptă cicatrici," Jo a spus.

Ei au zâmbit. Ei au baut. Și-au șters lacrimile.

• • •

Bill stătea la o masă rotundă cu Ben și Sam. Fiecare bărbat avea o ceașcă de ceai goală în fața lui și un singur ceainic stătea în centrul mesei. Unul câte unul, cel bărbat turnat din cel oală, fiecare om turnarea pentru o alta, cel oală producând A diferit băutură fiecare timp. Sam primit A ceașcă de Engleză mic dejun. Ben, cafea cu smântână și zahăr. Bill, cafeaua la fel, neagră... felul în care a luat-o. Bărbații au suflat în cupe, așteptând până când lichidul să fie suficient de rece pentru a bea. Stăteau în tăcere, uitându-se doar unul la altul. Așteptare. În cele din urmă, au băut. Și în timp ce beau cei trei bărbat au intrat încet zâmbete. Curând, molipsitor, zâmbetele au făcut loc râsului. Cei trei bărbat au râs atât de tare încât au plâns și a fost doar când bărbat au bătut cu putere masași și-au aruncat capetele înapoi în extaz că Bill s-a trezit.

Udat de sudoare, pieptul i se ridică. Privind la ventilatorul de tavan pentru unii timp, el asteptat pentru pulsul lui la încet, cel adrenalina la alergia este curs.

Atent la nu trezi Carrie, el legănat a lui picioarele peste cel latură de cel pat, mișcarea eliberând o durere rece în umăr, zona simțind a umiditate fantomă în timp ce nervii continuau să se realinieze chiar și trei luni mai tarziu. Știa că va dura mai mult până să-l poată obține pe a lui medical înapoi. Nu doctor ar semn oprit pe a lui actual stat la fel de "potrivi pentru datorie." Dar el s-ar vindeca, și ar primi acolo in cele din urma.

Mergând în liniște prin casa lor de închiriat, îl verifică pe Scott și Elise, găsirea lor ambii adormit, nederanjat, și, cel mai minunat: copii. Carrie și el se minunaseră de rezistența lor, mai ales a lui Scott. Ei știau că ceea ce s-a întâmplat va fi cu Scott pentru tot restul vieții lui. dar până acum efectele păreau gestionabile. De cele mai multe ori el încă doar dorit a juca.

Bill a făcut clic pe lampa de birou din biroul de la parter și a zguduit ale computerului mouse. The ecran iluminat, afisarea cel duzină sau asa de deschis

file pe a lui browser. Hapsân A carte oprit cel grămadă Următorul la cel monitoriza, eldeschis spre ce el plecase oprit, iluminator și roșu cercuri care acoperă pagină.

A trecut o oră. Și-a întins pixul și și-a frecat ochii.

„Aș vrea da orice la vino în Aici și găsi tu mesagerie o altafemeie.”

Carrie aplecat împotriva cel cadru de ușă în a ei supradimensionat Tricou, alb tubciorapi pe picioare.

Factură sat înapoi, cel birou scaun înclinat. "Mai rau cote de acea petrecându-sedecât ceea ce a făcut de fapt.”

Carrie a zâmbit.

— Din nou ceainic?

Bill dădu din cap.

Traversând camera, ea se urcă în poala lui, cu capul sprijinit pe al lui umăr la fel de el legănat lor ambii. Ea privit la cel caiete deplin demâzgălire, grămezile de cărți cu note Post-it ieșind din partea de sus. Ea arată spre unul dintre ei.

"Avea tu primit la cel parte Unde ea discuții despre ce Saddam Hussein a făcut-o?”

Bill și-a trecut o mână prin păr cu un oftat, amintindu-și atrocitățile pe care le avea carte descrisă. O sută optzeci de mii uciși cu același lucru otravă gaz la fel de folosit pe cel avion. Aproape fiecare sat în acea zonă de Kurdistanul fusese distrus. „Și cum președintele Reagan nu a făcut nimic.”

Carrie se uită la coperta cărții. „Dar nici noi. nici măcar n-am făcut-o știu ca s-a intamplat pana l-am citit. O sută optzeci de *mii* de oameni, Factură.” Ea clătină din cap. „Mă gândesc prin ce trecem. Cum este greu să faci față durerii, mâniei. Cât de greu este să faci față trauma. Dar gândește-te it: fiecare persoană pe acel avion a plecat în viață.”

Bill se uită la perechea de aripi argintii care stăteau pe biroul de lângă cărți, numele BEN MIRO gravate cu majuscule sub Coastal siglă.

„Nu toată lumea”, a spus el.

Carrie și-a cuprins brațele în jurul gâtului lui. Respirația ei caldă era umedăpielea lui.

— Aș vrea să fie încă aici, spuse

Bill. „Eu știu.”

„Eu simt ca Încerc a repara ceva Eu nu A ști cum a repara.”

Carrie se ridică, râzând. Bill o urmărea, un zâmbet răspândindu-se peste al lui față. "Ce e așa amuzant?"

Ea îi puse o mână pe obraz. "Factură. Ai crescut în zona rurală a Illinois și acum locuiești în Los Angeles și ai intoleranță la lactoză și conduci mașina ta printr-o spălătorie elegantă o dată la două săptămâni și spui pe mine tu gândești *tu* sunt mergând la vino sus cu cel Răspuns pentru Cum la reparaacest?" Ea făcu semn spre teancul de cercetări.

Bill i-a amintit de promisiunea lui Ben.

„Nu i-ai promis că o vei *remedia*. Ți-ar fi răs în față. Tu promis -l ai face do Tot tu ar putea la *Ajutor*. Și asta e exact ce vom face. Vom continua să învățăm și să păstrăm ascultând și când credem că știm suficient — ceea ce nu vom face — suntem mergând la uite pentru cel oameni OMS *do* stiu Cum la repara aceasta. Și bine Ajutorei în orice fel putem.”

Factură privit la a ei în venerație. Ea a fost dreapta. Acest articulat, sensibil, zeiță intuitivă pe care a avut norocul să o aibă ca busolă în viață. El a fost nu sunt sigur că merita a ei.

„Îi urăști?” el a întrebat.

Zâmbetul i s-a stins și ochii i s-au dus în altă parte pentru moment. Factură s-au gândit la noaptea de după ce ajunsese acasă de la spital când au făcut-o zăceau în pat împreună și el o ținuse în brațe în timp ce ea plângea în timp ce îi spunea ce este fusesse ca pentru ea și pentru copii. Imaginea lui Sam ștergând nasul fiului său bătut. The cale Carrie a avut rulat sus cel ale teroristului mâneci făcut de asemenea.

„Urăsc ceea ce au făcut”, a spus ea, după ce a luat în considerare. „Dar eu nu uraste-i. Tu?”

Bill se uită la aripi.

„Eu nu au hotărât” el a spus.

Luând-o de mână, el îi sărută ușor vârfurile degetelor unul câte unul înainte de a-și pune buzele în palma ei, cu fața acoperită. Nu s-a mișcat pentru A lung timp. În cele din urmă el îndepărtat a ei mână și a spus, "Sunt scuze, Carrie.”

Ea se încruntă. "Pentru ce?"

"Pentru fiind pe mine. Dacă eu nu a avut ales sus cel excursie.

Dacă aș au stat Acasă-"Își puse vârfurile degetelor peste gura lui.

„Știam exact ce primesc când am ales o viață cu tine. Si el a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.”

Fața i se mototoli de rușine. „Cum poți spune asta acum?”

Ea a zâmbit. "Spun că mai ales acum."

Cuibărându-se mai adânc în corpul lui, ea și-a tras picioarele pe piept, a poziția pe care l-a văzut deseori pe Scott luând-o în poala lui Carrie. Bill a legănat-o la fel ca l-a legănat pe băiat.

„Crezi că vom fi vreodată bine?” el a spus.

Ea se înfipse în pieptul lui în timp ce el își strânse brațele în jurul ei.
"Noi sunt deja."

MULȚUMIRI

În încercarea mea de a găsi o reprezentare pentru această carte, am trimis întrebări la patruzeci și un agent. Toate au trecut. Se pare că este o însoțitoare de bord nepublicată fără o platformă este o vânzare grea. Cine stia?

Prezentarea mea de patruzeci și a doua a fost pentru Shane Salerno.

Când i-am trimis materialul meu, m-am convins de două lucruri. Unu, Shanear fi potrivită perfectă pentru această poveste și pentru ceea ce mi-am imaginat că ar putea fi. Și în al doilea rând, literalmente nu a existat nicio șansă în iad să i-o dea vreodată uite. eu tine minte mângăierea A Notă pe A galben legale pad acea eu inclusiv cel primul douăzeci și cinci pagini. eu nu stiu De ce eu făcut acea. eu nu a avut Terminataceasta cu orice de cel alte depuneri. Și eu nu pot reamintire exact ce cela spus nota — dar îmi amintesc că am răs în timp ce am scris-o. Mesajul a fost a îndrăzneț și încrezător pitch of atât eu însumi si povestea.

După patruzeci și unu de respingeri, crede-mă, nu putea fi mai departe cum m-am simtit de fapt.

Poate a fost nota. Poate a fost ceva ce am făcut bine într-o viață trecută. Poate că extraterestrii au jucat un rol. Uite, nu știu. Am încetat să mai încerc să-mi dau seama ce l-a determinat pe Shane să-mi asume o șansă. Singurul lucru pe care eu *Știu* este că întreaga mea viață s-a schimbat în bine pentru că el a făcut-o.

Shane nu este doar un agent. Este un maestru al povestirii și al meșteșugului. Un dl. Miyagi – ca mentor și profesor. Un avocat feroce și un prieten loial. Fiecare ziua, Shane m-a ajutat să descopăr nu numai cea mai bună versiune a acestei povești, dar cel Cel mai bun versiune de eu insumi. The muncă și cel educație avea fost A remarcabil călătorie, Shane. Multumesc tu, multumesc, multumesc tu.

Adânc apreciere la cel întreg echipă la The Poveste Fabrică, dar specific, cel neobosit eforturi de Jackson Keeler, Ryan Coleman, și Deborah Randall. Când eu considera cel alte scriitori reprezentat de TSF, este o lecție amețitoare de smerenie — dar să fie binevenite și susținute de ei a fost un

neasteptat privilegiu. Adrian McKinty și Don Winslow: când eu

m-am simțit blocat, sugestiile tale perspicace au indicat calea de ieșire. Și lui Steve Hamilton: Mulțumiri speciale pentru că ai fost atât de generos cu timpul și eforturile tale. Cartea este mult mai bună datorită notelor tale, iar acest autor pentru prima dată este departe mai calm datorită încurajării tale. Bunătatea ta a însemnat lumeamie.

Aceasta este prima mea aventură în lumea publicării și am calificat, meticulos, și cu adevărat minunat echipă la Avid Cititor presa AjutorEu navighez, a fost o astfel de ușurare. Nu-mi pot imagina o casă mai bună pentru asta carte. Carolyn Kelly, Meredith Vilarello, Jordan Rodman, Ben Loehnen, Lauren Wein, Julianna Haubner, Amy Guay, Allie Lawrence, Morgan Hoit, Amanda Mulholland, Elisabeta Hubbard, Jessica Bărbie, Ruth Lee-Mui, Brigid Negru, Cait Lamborne, Alison Forner, Sydney Om nou, Paul O'Halloran, Cordia Leung și Linda Sawicki: Văd și apreciez toate munca grea pe care ai făcut-o pentru a transforma această idee în realitate. Și pentru genialul meu editor și editorul, Jofie Ferrari-Adler, ochiul tău ager și entuziasmul nestăpânit și-a pus amprenta pe fiecare pagină. Lucrul cu tine a fost o încântare totală. Mulțumesc.

A te alătura în rândurile autorilor lui Simon & Schuster este o onoare profundă și Vreau să mulțumesc Liz Perl, Gary Urda, Paulei Amendolara, Wendy Sheanin, Tracy Nelson, Colin Shields, Chrissy Festa, Stu Smith, Teresa Brumm, Lesley Collins, Leora Bernstein, Felice Javit, Rebecca Kaplan, Adam Rothberg, Irene Kheradi, Chris Lynch, Tom Spain, John Felice, Karen Fink, și Sam Cohen pentru sprijinul acordat acestei cărți. Sunt umilit să fiu mic parte de cel incredibil muncă tu acțiune cu cel lume. Și A special Mulțumiri lui Jonathan Karp pentru cuvinte de încurajare într-un moment crucial pe care îl voi face transporta cu mine restul a carierei mele.

Librăriile independente sunt un fel de magie special și mă simt extrem de norocos acea Ale mele manuscris a avut un din timp public cu patru de cel Cel mai bun. CindyI-am prețuit pe Dach, Kyle Hague, Sarah „Buddha” Brown și Camilla Orr ta părere ca cel aur aceasta a fost. Și la Ale mele literar Acasă baza- Librăria Changing Hands din Arizona — vechea mea insignă a personalului rămâne una dintre ele cele mai de preț bunuri ale mele.

Fundamentul acestei povești este respectul meu pentru îndatoririle inerente ale celor din aviație. eu a.m în venerație și apreciere de cel piloți și zbor însoțitori care păstoresc în siguranță milioane de oameni către destinațiile lor zilnic, și este a fost o bucurie și un privilegiu să fiu în rândurile tale în ultimul deceniu. Să fie Nu îndoială: eu a.m nu A pilot, și acest este A muncă de fictiune. Ale mele scop a fost la

face aceasta exacte suficient la fi convingător dar deformat suficient aceea aceasta nu a fost un manual de instruire. Sunt îndatorat tuturor piloților cu care am zburat și care s-au distrat întrebările mele nesfârșite și m-au ajutat cu răbdare să înțeleg arta zborului, în special prietenii mei „telefon-pilot”, Mark Bregar, Fabrice Bosse, Brian Patterson și Jaimie Rousseau. Vin dintr-o familie de aviație – ambele mele mama și sora erau în zbor, dar dragostea mea pentru industrie a luat-o cu adevărat amănăt când m-am alăturat primei mele companii aeriene, Virgin America. Pentru echipaje, GST, supervizorii și cei de la Triple Nickel (chiar și tu, CSS): Sunt atât de mândru de ceea ce am construit și mi-e dor de el în fiecare zi. Echipajul zborului 416 a fost inspirat de atât de mulți dintre colegii de echipă deștepți, curajoși, amuzanți și plini de resurse cu care am zburat de-a lungul anilor și sper că vă vedeți în cele mai bune caracteristici ale lor. Tu Băieții au fost întotdeauna praful meu de pixie.

Emily și Dominic Debonis, Sarah Braunstein, David și Susan Shuff (a mereu generosului Shuff Property Management Co.), Alok Patel, Jac Jemc, Jon Cable, Beth Hunt, Kellie Collins și Vanessa Bramlett: pregătiți-vă pentru cel în persoană recunoștință eu intenționează la ploaie jos pe tu toate. Considerați-vă înșivă ați avertizat.

„Oamenii” mei merită mai mult credit decât le voi putea da eu vreodată, așa că Voi fi pe scurt. Părinții mei, Ken și Denise. Sora mea și soțul ei, Kellyn și Marty. Și cele două nevăstuici, Grant și Davis. Mulțumesc pentru ținându-mi roțile pe. Nu sunt nimic fără iubirea ta necondiționată.

În cele din urmă, Trei oameni merita special menționează.

Când i-am spus Sheenei Gaspar că scriu o carte, răspunsul ei a fost atât de susținător încât ai fi crezut că cartea a fost deja terminată, publicată, și pe fiecare cel mai vândut listă imaginabil. Dacă toata lumea a avut A prieten OMS am crezut în ei la fel de profund și fără îndoială ca și mine Sheena lumea ar fi plină cu mult mai multe vise realizate pe deplin.

Am apreciat opinia lui Brian Shuff de când eram în liceu. Înmânarea ei, prima schiță a fost înspăimântătoare pentru că știam că va fi egal cu mine. eu se aștepta la ce e mai rău. (Crede-mă, prima schiță a fost *aspră* .) În schimb, a dat am douăsprezece pagini de note și mi-a vorbit de parcă aș fi de fapt un scriitor. Nu am crezut că am scris o carte până când Brian mi-a spus că am scris și voi rămâne pentru totdeauna recunoscător pentru respectul și generozitatea pe care mi le-a arătat atunci și întotdeauna.

Am aplicat pentru un loc de muncă la Changing Hands pentru că mama mi-a sugerat-o. eu a fost intervievat cu Virgin America pentru că mama mea a crezut că ar fi o potrivire. Am împins această carte din ciornă în ciornă pentru că mama a refuzat lăsa pe mine se stabilesc pentru orice Mai puțin

decât Tot Am vreodată dorit. Ale mele întreg

viața, mama mea a știut de ce aveam cea mai mare nevoie chiar și atunci când nu puteam să-l văd. Mai ales când nu puteam să-l văd. Ea îmi spune adesea: „Mama ta este întotdeauna dreptate.” Îmi dau ochii peste cap de fiecare dată... dar amândoi știm că sunt de acord.

Asta, toate acestea, sunt din cauza ta, mamă.

DESPRE THE AUTOR

TJ NEWMAN, un fost vânzător de cărți devenit însoțitor de bord, a lucrat pentru Virgin America și Alaska Airlines din 2011 până în 2021. Ea a scris multe despre *A căzut* în cursele de zbor cu ochi roșii în țară în timp ce pasagerii ei dormeau. Ea locuiește în Phoenix, Arizona. Acesta este primul ei roman.

 [@TJ_AUTHOR](#) [@T_J_NEWMAN](#)

SimonandSchuster.co.uk

www.SimonandSchuster.co.uk/Authors/TJ-Newman

 [@SimonSchusterUK](#) [@SimonSchusterUK](#)

**We hope you enjoyed reading
this Simon & Schuster ebook.**

Join our mailing list to get updates on new releases, deals, recommended reads, and more from
Simon & Schuster.

[CLICK HERE TO SIGN UP](#)

Already a subscriber? Provide your email again so we can register this ebook and send you
more of what you like to read. You will continue to receive exclusive offers in your inbox.

Primul publicat în Grozav Marea Britanie de Simon & Schuster Regatul

Unit Ltd, 2021 Drepturi de autor © TJ Om nou, 2021

The dreapta de TJ Om nou la fi identificat la fel de autor de acest muncă are fost a afirmat în în
conformitate cu cel Drepturi de autor, Modele și Brevete Act, 1988.

Simon & Schuster Regatul
Unit Ltd 1 Poda
222 lui Gray Han drum
Londra WC1X 8HB

Simon & Schuster Australia, Sydney
Simon & Schuster India, Nou Delhi

www.simonandschuster.co.uk

[w_w](http://www.simonandschuster.com.au)

[w.simonandschuster.com.au](http://www.simonandschuster.com.au)

www.simonandschuster.co.in

A CIP catalog record pentru acest carte este disponibil din cel britanic

Biblioteca Hardback ISBN: 978-1-3985-0724-1
Comerț Volum broșat ISBN: 978-1-3985-0725-8
carte electronică ISBN: 978-1-3985-0726-5
Audio ISBN: 978-1-3985-0727-2

Acest carte este A muncă de ficțiune. Nume, personaje, locuri și incidente sunt fie A produs de cel
al autorului imaginație sau sunt folosit fictiv. Orice asemănare la real oameni viață sau mort,
evenimente sau localuri este în întregime întâmplătoare.